

[Handwritten signature]

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑΙ
ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
ΤΩΝ

ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΘΡΩΝΟΣ & ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ

Ὡς ψάλλεται ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
καὶ ἐν τῷ ἱερῷ ἐν Πάργῃ Ἑσχασιηρίῳ τῶν ἁγίων Θεοδώρων

Εἰς τὸ τέλος συνάπτονται παρακλητικὸς τῶν ἁγίων Κανὼν, οἱ
Χαιρετισμοὶ καὶ τρεῖς ἐγκωμιαστικαὶ εἰς τοὺς ἁγίους λόγοι ἐν ἰδίῳ
δὲ παρατήματι τὸ «Μικρὸν Ἰεσουχαρίων» ἥτις κατανυκτικώτα-
ται εὐχαὶ εἰς πόθον καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν κινεῖσθαι τὴν εὐσεβῆ
ψυχὴν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΝΥΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐπιμελείμεν Γέροντος Πνευματικοῦ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
Φιλομάτῳ δὲ διαθέσει καὶ συνδρομῇ τοῦ ἀοιδίμου ἀρχιμανδρίτου
ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΧΑΝΙΩΤΟΥ καὶ τινων εὐσεβῶν Πατέρων καὶ ἀδελφῶν.

ΠΡΟΣ ΚΟΙΝΗΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑΝ
ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ & ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΕΚΝΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1932

ΤΟΙΣ

ΕΝΔΟΞΟΙΣ ΥΜΙΝ ΑΘΛΟΦΟΡΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΗΡΩΝΙ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗ

ΤΟΙΣ

ΥΠΕΡΜΑΧΟΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΚΑΙ

ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΑΙΣ

ΤΟΙΣ

ΜΕΓΙΣΤΟΙΣ ΕΝ ΑΘΛΟΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΙΣ ΕΝ ΘΑΥΜΑΣΙ

ΤΟΙΣ ΚΑΙ

ΕΙΣ ΤΟΔΕ ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ ΥΠΟΥΡΓΗΣΑΣΙ

ΤΗ ΠΟΙΜΝΗ ΥΜΩΝ

ΚΑΙ

ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΙΜΩΣΙ ΤΗΝ ΧΑΡΙΤΟΒΡΥΤΟΝ ΜΝΗΜΗΝ ΥΜΩΝ

ΚΑΙ

ΣΥΝΕΡΓΗΣΑΣΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΟΥΣΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΜΕΤΕΡΟΥ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΙΣ

ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙΣ

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΥΤΗ

ΠΑΝΕΥΛΑΒΩΣ ΑΦΙΕΡΩΤΑΙ

ΜΕΓΑΛΛΗΝΑΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΟΥΣ

Χαίροις τῶν μαρτύρων ἡ κορωνίς
χαίροις τῶν ὀρθοδόξων ἀποσιμάχτοι βοηθοὶ
χαίροις τῆς ἡμῶν ποίμνης προπύργιον καὶ
Θεοδῶροι οἱ Θεοὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε.

Χαίροις τῶν ἀθλοφόρων ὁράσιμα,
χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ἀκένωτος θησαυρὸς
χαίροις Θεοδώρων δυνάς ἡ μακαρία,
τῶν ὀρθοδόξων κλέος, δαιμόνων ὀλεθρὸς.

Χαίρετε Θεοδῶροι μέγιστοι
προστάται ἡμῶν καὶ σκέπη, Στρατηλάται
[Τήρων, δῶρα Θεοῦ,
Ἐκκλησίας δόξα, δαιμόνων καθαιρέται,
τοὺς πόθῳ ὑμᾶς τιμώντας, ἐκ δεινῶν παν-
τοίων καὶ ποίμνην, ὑμῶν περισώζετε.

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ σὺντημα
τοὺς ἐν ἀθλοφόροις ὑπερλάμποντας θαυμα-
στῶς
ἐνδόξους Θεοδώρους, ὑμνήσωμεν εὐθέως
προχέοντας τοῖς πίστει ὑμῖν προσιστοῦσι
αἱμάτων τὴν χάριν ἀπολύτρωσιν.

Χαίροις τοῦ ναοῦ ὑμῶν ἡ πάνθαυματος καλὴ
καὶ τῆς Ὑμετέρας Ποίμνης ἀντιληπτοῦς τα-
λαυνή
καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, ὀξύντατοι πρόσταται,
Θεοδῶροι οἱ Θεοὶ, ἡμᾶς τῶν ἁδου πικρῶν
κολάσεων λυτρώσασθε.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΣ

(Έκαστος τῶν ἐπομένων 19 στίχων, κατὰ τὸ ἀρχικὸν γράμμα (Θ) τῶν Ἀγίων Θεοδώρων, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀριθμητικὴν σημασίαν, περιέχει 9 συλλαβάς).

Ὑμνον εὐχαριστίας φέρω
Ὑμῖν τοῖς Θεοῖς Θεοδώροις
ὁμοῦ συνδραμοῖσι τῷδ' ἔργῳ
πηγὰς χαρίτων προχέουσι
πᾶσι προστρέχουσι τῇ πίστει
εἰς τὸν ναὸν ὑμῶν τὸν Θεῖον.

Δέξασθέ μου φωνὴν καὶ πόνον
πιστῶν χάριμα δόξα Μαρτύρων
δῶρον εὐτελὲς ὑμῶν δούλου
ἀχρεῖον Ἐμμανουὴλ πάντων
οἰκείων ὄντων τ' ἀπόντων.

Μεσῖται δὲ γένεσθε πᾶσι
Πατράσι ἀδελφοῖς τε φίλοις
ἀρωγοῖς ἐν πονηματίῳ
τῷδε καὶ Ἠσυχαστηρίῳ

Εἰς ἄναρχον Θεὸν τῶν ὅλων
ὥς λάβωμεν πταισμάτων λίσιν
καὶ μεθ' Ὑμῶν εὐφρανώμεθα
αἰώνιος ἐν χώρᾳ ζώντων.

Α Μ Η Ν

ΕΤΕΡΟΝ ΑΠΟΛΥΤ. ΚΟΙΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ
ΑΠΟΔ. ΗΧΟΣ Γ'.

Καθάπερ ἐκλαμπροὶ φωστήρες ἅγιοι,
διὸ φωτίζετε, τὸν κόσμον ὅπαντα, ταῖς
τῶν θαυμάτων ἀστραπαῖς καὶ μέγιστοι
στρατηλάται· ἔνδοξοι Θεόδωροι παθῶν
ἐκδιώκοντες, πᾶσαν ἁμαρτοσύνην καὶ ἀγ-
λὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σκότος τοὺς
ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς, δυὸς μαρτύρων ἀρό-
της καὶ καύχημα.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεῖς.

Ὡς ἀθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Σωτῆ-
ρος, καὶ χορηγοὶ τῶν δωρεῶν οὐρανόθεν,
ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβείαις Ὑμῶν,
Ἅγιοι πιστοὺς δὲ προσφεύγοντας τῷ
Ναῶ Ὑμῶν πάντας νόσων τε καὶ θλί-
ψεων καὶ παντοίων κινδύνων προφθά-
νοντες λυτρώσασθε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
ἀνάγκης Θεόδωροι ἔνδοξοι.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΧΙΛΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Χαῖρε Βηματάρισα κραταία,
Χαῖρε ἡ κρατοῦσα ἐν ἀγκάλαις
τὸ Θεῖον πῶρ' χαῖρε τῆς Σῆς
ποιμνης ἀντίληψις, Παρθένε,
Χαῖρε τῶν μονοτρόπων
τὸ ἐγκαλώπισμα.

Ἐχοντας Πανάχαρτε τὴν σεπτήν
σου εἰκόνα ἀπροσμάχητον
βοηθόν, πρὸς αὐτὴν ἐν πίστει
προσφεύγοντας ἐν πάσῃ
ἀνάγκῃ τε καὶ θλίψει καὶ
παραινδοῦμεθα.

Ὁ Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Παρθένε

Παναγία, μετὰ τῶν Θεοδώρων

καὶ πάντων τῶν ἁγίων

σὼζεῖμ ἂς, Πανάχαρτε:

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ἀκροστιχίς δι' αὐτῆς· Θεοτόκε Παρθένε χαίρε κεχαριστομένη Μαρία ὁ Κύριος μετὰ σοῦ

Θεοκυήτηρ ἄχραντε, μήτηρ εὐλογημένη.
Ἐπουρανίων στρατιῶν υπερδεδοδομένη.

Ὁ τόμος ὁ θεόγραφος, ἕσση τῶν προπατόρων
τῶν ἀποστόλων καύχημα, χαρὰ θεοπατόρων.

Ὅσων ἐγκαλώπισμα, δικαίων χαρμωσύνη.
Κρεταίωμα, καταφυγή, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Εὐσπλαγγε, πολυέλεε, παράκλησις πασχόντων
Παρθένη καταφύγιον τῶν πίστει προσ ρεχόντων.

Ἀχραντε, παναμώμητε, ἄφθορ· Παναγία,
Ρῶσαι ἡμᾶς καὶ φύλασσε τῇ σκέπει Σου τῇ

Θεῷ.

Θεράπευσον τὰ τραύματα ψυχῶν συντετριμμένων.
Ἐλπίς πιστῶν Χριστιανῶν, χαρὰ τῶν τε-

θλιμμένων

Νύμφη, παρθένη, ἄσπις, λιμὴν τῆς σωτηρίας,
Ἐπὶ τὴν Σὴν προσέφυγον ἰσχυντὴς ἀσφαλείας.

Χαρὰ τοῦ κόσμου, Δέσποινα, Χριστιανῶν τὸ
κέρας

Ἀκτὶς ἡλίου νοητοῦ, φῶς μυστικῆς ἡμέρας.
Ἰερὸν Λόγον οἰκημα, τὸν κόσμον ἀνιάζον,

Ρόδον ἀμάρτανον πιστοῦς ἀεὶ εὐωδιάζον.
Ἐπικαλοῦμαι, ὕσαι με, ἄγνη, ἐλέησόν με,

Κατάλαξόν με, πρὸς Θεὸν καὶ φίλον ποιή-
σόν με.

Εὐρύχωρον παλάτιον, ναεῖ τῆς σωτηρίας.
Χώρα ἀνήροτος σεμνῇ, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας

Ἀπάλλαξόν με, Δέσποινα, τοῦ πλήθους τῶν
παθῶν μου,

Ρῶσόν μοι δὸς καὶ ὕσαι με τῶν βδελυρῶν
ἐλχρῶν μου.

Ἰκάνωσόν με Δέσποινα, Θεῷ εὐαρεστήσαι,
Τοῦ δὲ Βελίαρ τὰς βουλὰς εὐτόνως πολεμή-
σαι.

ΕΤΕΡΟΣ ΥΜΝΟΣ

(Εἰς τὸ «ὄλην ἀποθέμενοι» με ἄργον μέλος).

Παναγία Δέσποινα ὑπὸ τὴν σκέπην Σου πάντες
οἱ δοῦλοι Σου τρέχοντες καὶ παρακαλοῦντες Σε οἱ ἀνάξιοι,

Προσφθασόν με ἵνα ἴδω δι' ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ λύτρωσαι
τὴν ψαλμὴν Σου ταύτην ἀπὸ πάσης περιστάσεως

καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον τὸν ἐξαφνίζον καὶ πανάλεθρον
Οἶδαμεν ὅτι θύνασαι πάντα ὅσα θέλεις καὶ βούλεισαι

Δέσποινα τοῦ κόσμου Βασίλισσα Κυρία τοῦ παντός
Εὐλογημένη ἐπάκουσον τοὺς παρακαλοῦντας Σε

ΕΤΕΡΟΣ ΥΜΝΟΣ

Παναγία Δέσποινα, ἡ προστασία τοῦ Κόσμου, Ἀγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Ἀποστόλων
Δωδεκάς Θεοσύλλεκτος, τοῦ Χριστοῦ Πρόδρομε, Ἀθλοφόροι Τεσσαράκοντα, Στόφανε
Πρώταθλε καὶ τροπαιοφόρε Γεώργιε, Βασίλειε, Γρηγόριε, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε,
Σπυρίδων, Ἀνδρέα, Ματθαίε, Νικόλαε, Χαράλαμπε, Ἀρτέμιε, Δημήτριε, Θεόδωρε, Μη-
να, ἅγιοι Πάντες πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τοῖς πνευματικοῖς μου τέκνοις καὶ ἀπκνταχοῦ εὐσεβέσιν
Χριστιανοῖς ἐν Κυρίῳ Χαίρειν

Πολλὰ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας Θεοῦ
οὐ τῶν Πατέρων ἡμῶν εἶναι τὸ νὰ ὁμολογῇ ὁ Χριστιανὸς καὶ διὰ τοῦ λό-
γου τὰς ἀνωτέρας ἀπὸ κάθε λόγον καὶ εἰπαινον ποικίλας πρὸς ἡμᾶς δωρεὰς
τοῦ Δοτιῆρος πάντων τῶν ἀγαθῶν καὶ Πατρός τῶν φώτων. Ἐὰν δὲ ἀ-
ποσιωπῇ κανεὶς τὰς χάριτας ταύτας τοῦ μεγάλου ἡμῶν Θεοῦ ἔνοχος
φοβερὰς κατακρίσεις γίνεται, καθὼς συνέβη μετὰ τοὺς ἐννέα καθαρισθέν-
τας λεπτροὺς διὰ τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Κύριος· «**Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθα-
ρίσθησαν οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχὶ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦ-
ναὶ δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;**» (Λουκ. ιζ'). Διὰ τοῦ-
το καὶ ἡμεῖς βλέποντες τὸν πόθον ἡμῶν τῆς ἐκκυλώσεως τῆς ἀνὰ χεῖρας
ἁσματικῆς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων ἐκκλη-
ροῦμενον διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτῶν εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς πονη-
ρὰς, ὁμολογοῦμεν τὰς χάριτας εἰς τοὺς μεγάλῃν τὴν παρηγορίαν ἔχοντας
ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας Αὐτοῦ ἀτλήσαντας χαρι-
τοβούτους ἁγίους Θεοδώρου· καὶ μετὰ ταπεινῆς καρδίας ἀναβοῶμεν·
«**Εἰπὲν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλογημένον, Αὐτῷ ἡ χάρις καὶ ἡ
δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.**»

Ἀλλὰ ἡ πρὸς ἡμᾶς πλουσία τοῦ Κυρίου εὐεργεσία δὲν φανερώνε-
ται μόνον ὅσκις ἐπακολουθοῦν ἀγαθὰ καὶ ἱκανοποιοῦνται πόθοι καὶ
ἀνάγκαι διάφοροι, ἀλλὰ καὶ εἰς οὐκ αὐτὰς τὰς ποικίλας δοκιμασίας, αἱ ὁ-
ποῖαι στεφάνους ἀκηράτους εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὅπου ἔψ ἐν
φύβῳ Θεοῦ, φέρουν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοᾷ· **Καὶ
καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κα-
τεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς
οὐ κατασχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχνηται ἐν ταῖς καρδίαις
ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.** (Ρωμ. 5, 3). Μι-
κρὰ ὑπομονὴ εἰς τὰς θλίψεις πόσον μεγάλον πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ
Θεοῦ φέρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ! Μὲ διωγμοὺς καὶ θλίψεις ἂν
καὶ διήλθον τὸν βίον αὐτῶν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ὁμολογηταὶ καὶ δίκαιοι
ὁμῶς ὑπέμειναν καὶ ἐθριάμβευσαν ἀπέναντι τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ὁ-
ποῖος **«κείται ἐν τῷ πονηρῷ»** καὶ εὗρον τὴν ἀμάρτανον δόξαν τῆς
βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διότι ἠλπισαν ἐπὶ Κύριον. **«Ἦλπισαν καὶ
οἱ Ποτέρες ἡμῶν καὶ οὐ κατησχύνθησαν**· διότι τὸ ἀψευδὲς στόμα
τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος τοῦ Κόσμου Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διε-
βεβαίωσε· **«Ἰδοὺ ἐγὼ μετ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
ὑμῶν ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος.**» Ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἐκκλησία
τοῦ Χριστοῦ, ἡ Μία Ἑγχα, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ μελονότι κατε-
διώχθη λυσσοδῶς ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων, τῶν εἰδωλολατρῶν, τῶν
ψευδοσophῶν, τῶν ἀθέων αἰρετικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ὀργάνων τοῦ δια-
βόλου ἐξηλθε πάντοτε νικητρία καὶ περιλαμπρὸς. **«Οὐδὲν ἀληθῶς τῆς
Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον»**· διότι ταύτης ἰδρυτὴς καὶ κεφαλὴ εἶναι αὐ-
τὸς ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσας Θεός, ὁ οὖν τῷ Πατρὶ ἅμα καὶ τῷ ἁ-
γίῳ Πνεύματι συμπροσκυνούμενος καὶ συνδοξαζόμενος ἐν οὐρανῷ καὶ

ἐπὶ γῆς, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερόν διέρχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσεβεία, χλευάζεται ἡ ἀρετή, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερόν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγραφέποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ἐν ἔστι ἔγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων ... Ὁ πολὺ τοῖς κριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἄσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα ... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἱ οἰοῦντες προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας*» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθηταὶς δόλους εἶναι τὰ μεγάλα κκκ, τὰ ὁποῖα φερειν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερικὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐτοξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν καὶ κανόνων μέγα εἰς τὴν συνειδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα, ἂν καὶ ὑπὸ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξεφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνιορθόδοξον ταύτην καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐπειθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούσουν, καθ' ἣν στιγμήν οὐ τοῖν δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικόν «*Προεῖλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν ἐβόωνται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθεστώς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖ ἀθετεῖ. Ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμπαντά με*». Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθοῦν τὸν ἐπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριᾶδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδαχὰς ποικίλας καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστόν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (Β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐτέραν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (Β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμένων περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐάρ. στον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθήκον ποῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δῶρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τοῦτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην ἐτοχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρμισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρήσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ὁμιονύμου ἐν τῇ εὐσεβεῖ νήσῳ Πάρῳ Ἡσυχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ αἰοδίου Γερασίμου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἄλλην διάλεκτον) ἐκ χειρογράφων ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκῃς τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημειώσει ἀναφέρομεν εἰς οἰκίαν θείαν, ἐπισυνάπτομεν ὡς ἴδιον παρόρημα τῆς ὅλης ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγᾶριον*» ἥτοι κατανυκτικὰς ἐξομολογητικὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημέναις ἐκ διαφόρων εὐχῶν τοῦ ὁμοιωτάτου Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἰ. Ἀδγουντίου. Ὁ Ἰ. Ἀδγουντίος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλῶναι ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσου τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεών του ἐν τῷ Κεκραγᾶριῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε καταγύσσεται βαθέως καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πυρὸς τῆς πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπ' αὐτῇ εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγᾶριον τοῦ Ἰ. Ἀδγουντίου σπανιώτατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλώσσᾳ ἀκατάληπτον μᾶλλον διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χαριτῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσῃ καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τοῦτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου ἀγῶνα, δημοριεύομεν μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ μερῶν εἰς γλώσσᾳ δὲ ὁμιλῶν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῇται πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστὸν καθ' ἑκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγομένη ἀπολαβάνῃ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι εὐηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἴθε νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγᾶριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψώσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλώσσᾳ ἀπλουστεράν), διὰ νὰ εὐρίσκωσιν εἰς αὐτὸν τελειότεραν τὴν τροφὴν καὶ ἀφθονότεραν τὴν πηγὴν καὶ ἱκανοποιῶσιν τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἐφesian τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Ἀδγουντίος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινὰς ἐπίσης κατανυκτικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεδέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκαταίσχητον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παρούσαν ἐκδοσὶν πρὸς δέξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμόν δὲ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν· ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν ἐτι προώθησεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθῆναι 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομοναχὸς Ἀγιορείτης

ἐπὶ γῆς, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερὸν διέχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσέβεια, χλευάζεται ἡ ἀρετή, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερὸν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγραφέποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ἐν ἐστὶ ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἡ ἀκριβὴς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων*... Ὁ πολὺ τοῖς κριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἔσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ *Ἐδαγγέλιον* ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἵκοι προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθητάς εἰς τοὺς εἶναι τὰ μεγάλα κακά, τὰ ὁποῖα ἔφεραν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐταξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν σκάνδαλον μέγα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακλόυθθα, ἃ καὶ ὑπὸ ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξεφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἐγγραφὸν ἢ ἀγραφόν*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πληρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ὀρθοδόξον ταύτην καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐτέθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούσουν, καθ' ἣν στιγμήν αὐτοὶ δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικὸν «*Προείλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν σέβονται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθ' ὅσον τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖς ἀθετεῖ*». Ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμπαντά με; Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶσων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθοῦν τὸν ἔπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδάχας ποικίλας καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐντολὴν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμένων περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐὰρ στον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθήκον τοῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δώρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην ἐποχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρτισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρήσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ὁμωνύμου ἐν τῇ εὐσεβείᾳ νήσῳ Πάρῳ Ἡσυχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ ἀοιδίμου Γερασίου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκληματικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἀπλὴν διάλεκτον) ἐκ χειρογράφων ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκαις τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημείωσι ἀναφερομένη εἰς οἰκίαν θῆσιν, ἐπισυνάπτονται ὡς ἴδιον παράρτημα τῆς ὅλης ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγῆριον*» ἥτοι κατανυκτικῶτατος ἐξομολογητικὸς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημένος ἐκ διαφόρων εὐχῶν τοῦ ὁρατοῦ Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἱ. Αὐγουστίνου. Ὁ Ἱ. Αὐγουστίνος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλώνει ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσον τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεων του ἐν τῷ Κεκραγαρίῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε κατανύσσεται βαθέως καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγῆριον τοῦ Ἱ. Αὐγουστίνου σπανιότατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλῶσσας ἀνακτάτην πολλὰν διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χρηστῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσωσι καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τούτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐντίκτου ἡμῶν διαβόλου ἀγῶνα, δημοσιεύοντες μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφόρων αὐτοῦ μερῶν εἰς γλῶσσας δὲ ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσον αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῆται πρὸς τὸν Νημφίον Χριστὸν καθ' ἑκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγόμεν ἁπολαύβαν τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι εὐηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἶθε νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγῆριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψῶσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλῶσσας ἀπλουτέραν), διὰ νὰ εὐρίσκωσιν εἰς αὐτὸ τελειότεραν τὴν τροφὴν καὶ ἀποθαρσύναν τὴν πηγὴν καὶ ἱκανοποιῶσιν τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἐφεσιν τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινες ἐπίσης κατανυκτικῆς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεθέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκατάσχετον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παροῦσαν ἐκδοσὶν πρὸς δῖξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμὸν δὲ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν ἐν προώθησιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθήνησι 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομόναχος Ἀγιορείτης

ἐπὶ γῆς, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Χειμῶνα καθὼς κάθε χριστιανὸς διακρίνει, φοβερόν διέρχεται σήμερον πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία. Διώκεται ἡ εὐσέβεια, χλευάζεται ἡ ἀρετὴ, περιφρονεῖται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Τὸ δὲ φοβερόν ὅτι Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας μεταβάλλονται εἰς διώκτας αὐτῆς.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγραφέ ποτε ὁ Μ. Βασίλειος «*Ὁ ἐστὶ ἐγκλημα νῦν σφοδρῶς ἐκδικούμενον ἢ ἀκριβὲς τήρησις τῶν πατρικῶν παραδόσεων ... Ὁ πολὺ τοῖς χριταῖς τῆς ἀδικίας αἰδέσιμος οὐκ ἤσκησις εὐσεβείας, οὐ πολιτεία κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ νεότητος εἰς γῆρας διανυσθεῖσα ... εἰς πένθος ἐστράφησαν ἡμῶν αἱ ἐορταὶ οἱ τοὶ προσευχῶν ἐπεκλείσθησαν ἀργὰ τὰ θυσιαστήρια τῆς πνευματικῆς λατρείας*» τοῦτο ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσεται. Πολλὰ καὶ αἰσθητὰ εἰς τοὺς εἶναι τὰ μεγάλα κακά, τὰ ὁποῖα ἔφευρεν ὁ ἀντικανονικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὸ μνηολόγιον καὶ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σχίσμα καὶ διαιρέσεις, ἀνατροπὴ τῆς εὐταξίας καὶ σύγχυσις πλήρης, καταπάτησις ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας θεσμῶν σκάνδαλον μέγα εἰς τὴν συνειδησιν τῶν πιστῶν ἦσαν τὰ ἐπακόλουθα, ἂν καὶ ὑπὲρ αἰῶνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐξεφωνήθησαν ἀναθέματα διὰ τοὺς ἀθετοῦντας «*πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον*». Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ Ἀποστόλου καὶ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε*», ἀξιοῦν ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀνιορθόδοξον ταύτην καινοτομίαν Ποιμένες ἀπόλυτον εὐπείθειαν. Ἀλλὰ πῶς τὰ γῆσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τέκνα νὰ ὑπακούσουν, καὶ ἦν στιγμήν οὐ τοὶ δὲν ὑπακούουν εἰς τοὺς ἁγίους Πατέρας, τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ προφητικὸν «*Προεῖλετο ἀγαπᾶν ὁ Κύριος*» καὶ δὲν σέβονται τὸ παραδεδομένον ὑπ' αὐτῶν καὶ κεχαριτωμένον ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος καθιερωτῶς τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ὁ Κύριος περὶ αὐτῶν εἶπε: «*Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμεῖ ἀθετεῖ. Ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν πέμψαντά με*; Πῶς οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ νὰ κλείσουν τὰ ὦτα τῶν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὸ ἔργον τῶσων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ στερηθῶν τὸν ἔπαινον καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καὶ τὰς παραδόσεις κατέχετε καθ' ὡς παρέδωκα ὑμῖν*» (Κορ. α' 11, 2) νὰ ἀποδεχθῶν δὲ διδασκὰς ποιήλους καὶ ξένας, ἐντάλματα ἀνθρώπων «*κατὰ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου στοιχεῖα καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν*», ὅπου ὑπάρχει μάλιστα κίνδυνος τῆς ψυχῆς; Τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα μετὰ φόβου Θεοῦ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἁγίου Πνεύματος «*Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις*» (β' Θεσ. β' 15) συμμορφούμενα ὡς καὶ πρὸς τὴν ἐτέραν «*Μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης εἰδὼς παρά τινος ἔμαθες*» (β' Τιμ. γ' 14) εὐλαβῶς ἀπάντησιν εἰς τὴν τῶν νεωτεροποιῶν σήμερον Ποιμῶν περὶ ὑπακοῆς ἀδόκιμον ἀξίωσιν ἔχουν νὰ δώσουν, τὴν καὶ τῷ Θεῷ εὐάριστον «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πραξ. ἀποστ. ε' 29). Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὸ καθήκον ποῖον εἶναι παντὸς χριστιανοῦ κατὰ τὸν παρόντα χειμῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἀρκοῦν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περὶ δὲ τῆς προκειμένης Ἀκολουθίας τῶν ἁγίων Θεο-

δώρων λέγομεν συντόμως τὰ κάτωθι:

Ἀπὸ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ προμαχῶνος τοῦτου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν, ὡς ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας κιβωτοῦ ἐλάβομεν ἐν χειρογράφῳ αὐτὴν ἡρηνισμένην κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἐν χρῆσει πρὸς τοὺς ἁγίους Μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους ἱερῶν ὕμνων, χάριν τοῦ ὁμωνύμου ἐν τῇ εὐσεβείᾳ νήσῳ Πάφῳ Ἑυχαστηρίου μετὰ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος καὶ χαιρετισμῶν, ποιήματος τοῦ αἰδίου Γερασίου Ἱερομονάχου († 1900) Ναξίου ἀνδρὸς ἐπ' ἀρετῇ διακριθέντος.

Εἰς τὸ τέλος ἐκτὸς τοῦ μαρτυρολογίου τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἐγκωμιαστικῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι τὸ πρῶτον δημοσιεύονται (εἰς ἀπλὴν διάλεκτον) ἐκ χειρογράφου ἀποκειμένων, ἐν βιβλιοθήκῃς τοῦ ἁγίου ὄρους, ὡς ἐν ὑποσημειώσει ἀναφερόμεν εἰς οἰκίαν θέσιν, ἐπισυνάπτομεν ὡς ἴδιον παράρτημα τῆς δὲ ἀκολουθίας τὸ «*Μικρὸν Κεκραγᾶριον*» ἥτοι κατανυκτικὰς ἐξομολογητικὰς εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον εἰς 7 μέρη διηρημένας ἐκ διαφορῶν εὐχῶν τοῦ ὁριστάτου Κεκραγαρίου τοῦ μεγάλου τῆς Ἐκκλ. πατρὸς Ἱ. Αὐγουστίνου. Ὁ Ἱ. Αὐγουστίνος τὴν σφοδρὰν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδηλῶν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ διὰ μέσου τῶν θαυμασίων ἐξομολογήσεών του ἐν τῷ Κεκραγαρίῳ, τὰς ὁποίας ἡ φιλόθεος ψυχὴ μελετῶσα πάντοτε κατανύσσεται βαθύς καὶ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται ὅλη ἡ σωτηρία καὶ τελειότης τοῦ ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ. Τὸ Κεκραγᾶριον τοῦ Ἱ. Αὐγουστίνου σπανιώτατον σήμερον παρ' ἡμῖν ὑπάρχει καὶ εἰς ἐκδοσὶν παλαιὰν καὶ εἰς γλῶσσας ἀκατάληπτον μᾶλλον διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς πολλὰ μέρη ἡμεῖς ἐξ αὐτοῦ χάριν τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι πάντα τὰ τοῦ κόσμου τούτου ἀγαθὰ ἐγκατέλειψαν, ἵνα Χριστὸν κερδίσωσι καὶ χάριν τῶν εὐσεβῶν ἐπίσης ἀδελφῶν, οἱ ὁποῖοι ζῶντες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου τούτου ἀγωνίζονται τὸν καλὸν κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀντιδίκου ἡμῶν διὰ βόλου ἁγῶνα, δημοριεούμενον μόνον τὰς ὀλίγας εὐχὰς καὶ ἐκ διαφορῶν αὐτοῦ μερῶν εἰς γλῶσσαν δὲ ὁμαλὴν καὶ καταληπτὴν εἰς ὅλους, ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν, ὡς διὰ ψυχῶν, ἡ φιλόχριστος ψυχὴ ἐξομολογῇται πρὸς τὸν Νημφίον Χριστὸν καθ' ἐκάστην καὶ οὕτως οἰκείως διαλεγόμενὴ ἀπολαμβάνῃ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ὡς ἀπῆλυσαν πάντες ὅσοι ἐνηρέστησαν ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ ἐδοξάσθησαν ἐν τῇ δόξῃ τῆς βασιλείας του. Εἴθε νὰ ἀξιῶσιν ἡμᾶς τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἐν μέλλοντι χρόνῳ τὸ ὅλον Κεκραγᾶριον νὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς εὐσεβεῖς ψυχὰς τὰς πεινώσας καὶ διψώσας τὸν Κύριον (καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπλουστεράν), διὰ νὰ εὐρίσκωσιν εἰς αὐτὸ τελειότεραν τὴν τροφὴν καὶ ἀφθονότεραν τὴν πηγὴν καὶ ικανοποιῶσιν τὴν ἱερὰν αὐτῶν ἔφεσιν τελειότερον τῆς πρὸς Θεὸν ἐξομολογήσεως, ὡς ἡσθάνετο αὐτὴν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν καὶ τινὰς ἐπίσης κατανυκτικὰς εὐχὰς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον προσεθέσαμεν, τὴν κοινὴν ἡμῶν προστασίαν πάντων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀκατασχυντον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν μεσιτείαν καὶ ἐλπίδα καὶ παρηγορίαν καὶ σωτηρίαν.

Λέχθητε λοιπὸν μετ' εὐλαβείας, φιλομάρτυρες ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες καὶ φιλόχριστα τέκνα, τὴν παροῦσαν ἐκδοσὶν πρὸς δέξαν μὲν τῶν ἁγίων Θεοδώρων, πρὸς ἁγιασμόν δέ, καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ μέμνησθε παρακαλοῦμεν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑμῶν πάντων ὅσοι ὑπὲρ ταύτης συνήργησαν· ἰδίᾳ δὲ καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀδελφοῦ ἡμῶν Ζηνοβίου, ὅστις ζῶν εἰς προώθησιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσιν.

Ἀθήνησι 15 Αὐγούστου 1932

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

ὁ ἐλάχιστος εὐχέτης πρὸς Θεὸν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Ἱερομονάχος Ἀγιορείτης

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ & ΚΟΝΤΑΚΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

& ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙ ΑΓΙΑΛ ΕΙΨΑΝΑ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ ΕΝ ΠΑΡΩ

Ἀπολυτικά Ἀγ. Θεοδώρων ἤχος β'

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυρ Θεόδωρος ἡγαλλετο· πυρὶ γὰρ ὀλοκαυθθεῖς, ὡς ἄριστος ἡδύς, τῇ Τριᾷδι προσήνεκται ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον. Ἦχος δ' ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Στρατολογία ἀληθεὶ ἀδολοφόρος, τοῦ Οὐρανίου στρατηγὸς Βασιλεὺς περικαλλὲς γεγέννησαι Θεόδωρε· ὅλοις γὰρ τῆς πίστεως, παρετάξω ἐμφρόνως, καὶ κατεξωλόθρευσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, καὶ νικηφόρος ὤφθης ἀθλητής. ὅθεν σε πιστεῖ ἀεὶ μακαρίζομεν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θάρακα ἐνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις κατεπέφθης πολυάθλῃ, καὶ στείφεις οὐρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ἔτερον. Ἦχος, ἐ αὐτός. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρείᾳ ψυχῆς, τὴν πίστιν θαυρασιμάμενος, καὶ ἥμα Θεοῦ ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τὸν Μαρτύρων μέγιστε Θεόδωρε, σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον. Ἦχος γ'

Θείας Πίστεως ὁμολογία

Μεγά καύχημα, τῆς Οἰκουμένης, κλέος ἐνδοξὸν τῶν Εὐχαϊτῶν, μεγαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι· τῶν γὰρ τυράννων τὰ θράση ὤλεσται καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσαστε, Τήρων ἐνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε, πρεσβεύσατε, Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'...

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Οἱ γενναῖοι Μάρτυρες ὁ Στρατηλάτης καὶ Τήρων, Θεοδώρων ὄνομα, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἀθλοῦσαι πάσχουσιν ὑπὸ τυράννων καὶ μαρτυροῦσαι· λάμπετε δὲ, ὑπερκοσμίως ἡ τοῦτον δόξα, πρεσβεύοντων τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι ὄντας ἡμᾶς ἀπαντας.

Ἀπολυτικίον ἁγίου ἔσιον. Ἰακώβου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ὁσ. Ἰακώβου καὶ Διονυσίου. Ἦχος δ'.

Ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς διαπρέψας τῶν ἀποστόλων ἐδέξω τὴν χάριν, καὶ μετανοίας καὶ διδάσκαλος πεμφθεὶς, ἐδειξας τοῖς θελοῦσιν σωτηρίαν τὴν τρίβον· ὅθεν καὶ πρὸς ἀθλήσιν παρετάξω γενναίως· σὺν τοῖς στερεοῖς

συνάθλοισ σου σοφέ, ὁσιομάρτυς Ἰάκωβε μέγιστε.

Ἀπολυτικίον Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου. Ἦχος α'.

Τὸν λαμπρὸν γόνον τῆς Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα τῶν νεομαρτύρων τόκλεος Κωνσταντίνον τιμήσωμεν· ἐν ὕμνοισ καὶ φδοαῖς πνευματικαῖς τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυάζοντες δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Ἀγίου Τρύφωνος Ἀπολυτικίον Ἦχος δ'.

Τρυφῆς τῆς θείας φερωνύμως τρισμάκαρ, κατατρυφῶν ἐν οὐρατοῖς ἀενάως· τοὺς εὐφημοῦντας ἁμασί τὴν μνήμην σου, σκέπε καὶ δάσκιζε, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, δώκε τοὺς βλάπτοντας τὰς ἀρούρας θηρία, ἵνα σὺν πόθῳ κράζωμεν ἀεὶ, χαίροις ὦ Τρύφων· Μαρτύρων ἀγλάισμα.

Τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Αἰγίνης

Ἀπολυτικίον Ἦχος α'

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, τὸν φρυγρὸν τῆς μονῆς τῶν Στραφάδων Διονύσιον ἀπαντες, τιμήσωμεν συμπῶνως, οἱ πιστοὶ, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐχρινῶς, σὰς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην, ἐκτελοῦντας σῶζε καὶ βοῶντας σοὶ· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ δωρησάμενός σε ἡμῖν πρέσβυν ἀκοίμητον.

Εἰς τὴν προσκήνησιν τῶν ἁγ. λειψάνων μετὰ τὴν ἐπισημάμβιον εὐχὴν ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, ἐν πίστει τοῖς λειψάνοις προσπελάσωμεν, τῶν σεπτῶν μαρτύρων Χριστοῦ· κατασπαζόμενοι, ἁγιασθῶμεν ψυχῇ τε καὶ σώματι· βρούσοι γὰρ ἰαίεας, καὶ ποταμοὺς ἀναστέλλουσι πολυχευόμενας τῆς ἁμαρτίας· ὅθεν πρὸς αὐτοὺς εὐφρόμους λόγοις εἰπομεν· χαίρετε ὁσφράδια πάντεσσι τῆς εὐδοκίας Χριστοῦ, οἱ τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντες τῶν προσεχόντων ὕμνῳ, μὴ οὖν ἐπιλάθῃτε δεόμεθα, τοὺς ἀνευφημοῦντας ἐκ πόθου, τὴν σεβάσιμον ὑμῶν ἀθλήσιν.

Ἦχος αλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι...

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνοι, ἡ παναγία σου μνήμη, Θεόδωρε ἐνδοξε, ἐφρόνησε σήμερον, ἡμῖν ἅπασι· σὺ γὰρ θαυμάσιε, τὸν λαὸν ἄγραντον τοῦ Κυρίου ποτὲ ἐσώσας, ἐν ἐνὶ θαύματι, κολύβοις κορέσας, Πανάγιε· καὶ νῦν σὲ ἱκετεύομεν, ῥῶσαι φίλ, νηπλάχωνος ἐκδήλῃς, καὶ λύμης παντοῦς, αἰδέσεως καὶ πάσας αἰαλῆς ἐχθρῶν ἀπίστων, πρεσβείαις σου ἐνθέοις τοὺς δούλους σου.

Τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἀγίων καὶ ἐνδόξων Μεγάλων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Τῆς α' ἐβδομάδος τῶν ἁγίων Νηστειῶν, ψάλλομεν τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων καὶ θαυματουργῶν Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῳ ΕΣΠΕΡΙῳ

Ψάλλομεν σιχηρὰ προσόμοια,

Ἦχος α'

τῶν οὐρανίων Ταγμάτων

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ἀνευφημήσωμεν, τοὺς νοητοὺς φωστῆρας, καὶ γενναίους ὀπλίτας, τοὺς θείους Θεοδώρους, τοὺς τοῦ ἐχθροῦ, δυναστείαν πατήσαντας, τοῖς τοῖς βοῶντες ἐν πίστει ὑπὲρ ἡμῶν, τῷ Χριστῷ ἀεὶ πρεσβεύετε.

Τῶν Εὐχαϊτῶν ἡ πόλις γήθηται σήμερον, καὶ συγκαλεῖται πάσας, τὰς αὐτῆς κύκλῳ πόλεις, Θεόδωροι γενναῖοι, τελέσαι ὑμῶν, φωταφόρον πανηγυρίν μεθ' ὧν ἡμεῖς συνελθόντες ἀσματικῶς εὐφημοῦμεν ὑμᾶς Ἄγιοι.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ, εὐωχηθῶμεν πάντες καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν· πανέορτον τελούντες φαίδραν ἐορτήν, τῆς αὐτῶν τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ὁρθοδοξίας προμάχους, καὶ ἀναιμὴν ἡγήτορας, τοὺς θαυγαλὲς φωστῆρας, διαλάμποντας μέσῳ, Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας δεῦτε πιστοί, Θεοφώρους τιμήσωμεν, τοὺς καθελόντας

ἀράχνης ὥσπερ ἱστὸν ἐλεπόλεις δαιμόν ἀνακτος.

Δόξα. Ἦχος α'.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τὸ ἄρμα τοῦ Θεοῦ τὸ δίππον, ὃ ὁ Δαυὶδ οικιαγραφεῖ, τοὺς ἐν ἀθλήσει εὐκλεεῖς Θεοδώρους, ἐν ὧδαῖς εὐφημήσωμεν, οὗτοι γὰρ οἱ πολυάθλοι τὰ τῆς γῆς παρωσάμενοι ἀθλητικῶς Χριστῷ εὐηρέστησαν, καὶ τῶν νοητῶν αἰθιρῶν τὰς τάξεις δι' ἀγῶνων λογικῶν τροπωσάμενοι τῶν νοερῶν στρατιῶν ἐφάμιλλοι ὤφθησαν μεθ' ὧν πρεσβεύουσιν ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος οἰκτιρῶν.

Εἰς τὸν στίχον

Ἦχος β'. Οἶκος Εὐφραθά.

Εὐγε τῆς ἐπὶ νοῦν, χαρὰς ἡς ἡξιώθης, Θεόδωρε τρισμάκαρ, γενναῖε Στρατηλάτα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ κτίστου σου.

Στίχος. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ὁ μέγας ταξιάρχης, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων

προσφύγιον τείχος, καλλίνικε Θεό-
δωρε.

**Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ
αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν**

Αὐτε χαρμονικῶς, τῶν φιλεόρτων
τάξεις, εἰπόμεν καινὸν ἄσμα, τοῖς
θεοῖς Θεοδώρου Χριστοῦ μεγαλομάρ-
τυσιν.

Δόξα Πατρί.

Αναρχε ὦ Τριάς, Πατήρ Υἱὸς καὶ
Πνεῦμα, ὁ εἰς Θεὸς τῶν ὄλων, τοὺς
σὲ νῦν προσκυνοῦντας, ἐλέησον ἱκέτας
σοῦ.

Καὶ νῦν.

Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Παρθένε Πανα-
γία, μετὰ τῶν Θεοδώρων καὶ πάν-
των τῶν Ἀγίων, σῶζε ἡμᾶς Πανά-
χραντε.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον, Πα-
ναγία Τριάς, Πάτερ ἡμῶν.

Ὁ ἱερεῦς. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώ-
ματα...

Δόξα Πατρί. Ἦχος γ'.

Θείας πίστεως ὁμολογία.

Μέγα καύχημα τῆς οἰκουμένης,
κλέος ἔνδοξον τῶν Εὐχαϊτών, με-
γαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι. Τῶν
γὰρ τυράννων τὰ θράση ὠλέσαστε, καὶ
τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσατε,
Τήρων ἔνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε,
πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν
τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεο-
τόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ
Σοῦ προσηλφθείσῃ, ὁ Υἱός Σου καὶ
Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδε-

ξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ
φθορᾶς ὡς φιάνθρωπος.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν. Τὸ Μακά-
ριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰ-
στῶμεν στίχους Γ' καὶ φάλλομεν τὰ
παρόντα στιχηρά.

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε κατετρώθητε σαφῶς, ἔρωτι Χρι-
στοῦ τὴν καρδίαν, τότε ἀπώσασθε
γένους περιφάνειαν, γῆς ἀξιώματα καὶ
τὸ κάλλος τοῦ σώματος, καὶ εἰσεσθε
πόθῳ, πλήρες πόνων στάδιον, θείας
ἀθλήσεως, ὅθεν πρὸς τὴν ἀπονὸν λή-
ξιν, κλίμακι χρησάμενοι θείᾳ, ἤρθητε
Θεόδωροι πανεύφημοι.

Ὅτε παρεδόθητε τῇ πυρὶ, μάρτυς ἀ-
πηγῶς τῇ ἐνύλῳ καλῶς τελέσας σου,
δρόμον τὸν ἀκήρατον, καὶ καταφλέ-
ξας ἐχθρῶν, τῶν ἀσάρκων τὰς φάλαγ-
γας, χερσὶν ἐναπέθου, τοῦ ἀγωνοθέτου
σου, τὸ θεῖον πνεῦμά σου, φέγγει τῆς
ἀνάρχου Τριάδος, χαίρων προσεχώρη-
σας δόξης, Τήρων ἀξιούμενος Θεόδωρε.

Ὅτε προσεπάγης τῇ Σταυρῷ, οἷα μι-
μητὴς τοῦ Δεσπότη, καὶ κατετό-
ξυσαν βέλεσι τὸ σῶμά σου, τὸ καρτε-
ρώτατον, Στρατηλάτα Θεόδωρε, σα-
φῶς καθωράθης, θεῖον ἀφομοίωμα
καὶ ἐξεικόνισμα, μάκαρ τῶν παθῶν
δι' ὧν εὗρεν, ὁ Ἀδάμ ἀπάθειαν θεί-
αν, θαυματουργικῶς μεγαλυνοῦμενος.

Ἄωρον ὁ Χριστὸς πλουτοποιόν, σὲ
ἐν τῇ οἰκουμένῃ παρόσχεν, ὡς εὐεργέ-
της Θεός, δῶρον σου τὸ τίμιον, αἷμα
Θεόδωρε, δι' αὐτὸν ἐκχεόμενον καὶ θε-
σοβεῖας, ζήλῳ προσφερόμενον, αὐτῷ
δεξάμενος· ὃ νῦν εὐσεβεῖ παρρησίᾳ,
Μάρτυς παριστάμενος πάντας τοὺς εἰς
σὲ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος χρηματίζεις ἀσφαλῆς, τὰς
τῶν ἐναντίων ἐφόδους, ἀποκρουό-
μενος· πρόμαχος ἀήττητος τῶν εὐ-
φημούντων σε· δευτάτῃ ἀντίληψι,
θερμῇ προστασίᾳ, σὺντομός τε λύτρω-
σις, κοινὴ βοήθεια· πρέσβυς δυνατώ-
τατος μάκαρ, ρύστης ἐτοιμότητος πάν-
των, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεό-
δωρε.

Ἔσσεις. ὑπομείνας χαλεπὰς, καὶ διὰ
πυρὸς διελθὼν τε, Μάρτυς Θεόδωρε,
εἰς τὴν ὑπεσκόμιον, ἀναψυχὴν ὁ Χρι-
στός, σὲ ἐξήγαγε, πρόμαχον λαῷ ὁρ-
θοδόξῳ, ρύστην τε δευτάτον καιρῷ
προσέκοντι, μάκαρ σε παρέχων τυράν-
νου, λύοντα δεινὰς σκευωρίας, εὐσεβεῖς
μιᾶσαι μελετήσαντος.

Ἔτερα προσόμοια τῶν ἁγίων.

Ἦχος δ' Ὡς γενναῖος ἐν μάρτυσιν

Ὁ Χριστοῦ τοῖς παθήμασιν, ἱερῶς
σεμνυνόμενος, οἱ τὰ θεία στίγματα
περιφέροντες, ὡς στρατιῶται ἀήττη-
τοι, τῆς ἀνωθεν κλήσεως, ἐτροπώσαντο
λαμπρῶς, τὴν ἀτίθασσον δύναμιν, ἀ-
ριστεύσαντες, καὶ τὰ γέρα ἐδέξαντο θε-
οῦ, ἀμειβόμενα πλουσίως, οἱ ἀθλο-
φόροι Θεόδωροι.

Ἀθλητὴς γενναῖότατος, στρατιώτης
ἀήττητος ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀναδέ-
δειξαι, καταβαλλὼν τὸν πολέμιον σο-
φίᾳ τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων
σου σαφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξαι· ὅθεν
ἐλθὼν τοὺς στεφάνους τῆς νίκης, καὶ
ταῖς ἀνω ὁμηγύρεσι συνήφθης, κλέος
μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ Σταυρῷ ἀναρτώμενος καὶ τὰς
σάρκας ξέμενος, δευτάτοις ἐέλεσι
τιτρωσόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινό-
μενος, καὶ ξίφει τεμνόμενος, καὶ παν-
τολαίᾳ μηχαναῖς, ἀλγηδόνων κυκλού-
μενος, ἀπαράτρωτος καὶ ἀήττητος ὦ-

φθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυροῦ προ-
σηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεό-
δωρε.

Ἀθλητῶν ἀκροθίνια, Ἐκκλησίας
προπόργεια, τῶν πιστῶν ἀμάραντα,
ὠραίσματα, τῶν τεβλιμμένων παρά-
κλησις, αἰχμαλώτων λύτρωσις, πενο-
μένων πλουτισμὸς αἰ, καὶ νοσοῦντων ἀνάρ-
ρωσις Θεοδώρητος, δεδειγμένοι Θεό-
δωροι Θεόθεν, ἀπὸ πάσης ἡμᾶς βλά-
της, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρώσασθε.

Δόξα Πατρί, ἡχος πλ. β'.

Αὐτε τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα
συναθροισθέντες σήμερον ἐν τῷ παν-
σέπτῳ ναῷ τῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ,
φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐ-
τῶν λέγοντες. Χαίρετε θείων δωρεῶν
φερώνυμοι μεγαλομάρτυρες Θεόδωροι
οἱ τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μι-
μησάμενοι, καὶ τοὺς στεφάνους τῆς
νίκης παρ' αὐτοῦ κομισάμενοι. Χαίρε-
τε ἀντιλήπτορες θερμοὶ, καὶ προστά-
ται καὶ ἱατροὶ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σω-
μάτων τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ. Ἀπὸ
πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ περι-
στάσεως, καὶ παντοίων κινδύνων λυ-
τρώσασθε τοὺς πιστῶς ἐκτελοῦντας τὴν
πανόρτον μνήμην ὑμῶν.

Καὶ νῦν

**Θεοτοκίον (τὸ δογματικὸν)
ἀποδόσεως τοῦ τυχόντος ἡχοῦ**

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν.

Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ἀναγνώσματα.

**Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνω-
σμα.**

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συ-
νήχθησαν καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες
ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς;

ἡ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι Μάρτυρες καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα ὠνεΐδισα καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαίρουμένος. Ποιήσω καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτὸ; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀβήται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεός ἐπεύρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐνκαίρῳ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάρψουσιν καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν. Καὶ βασιλεύσουσι αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμιλοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ· καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ ἀλλοῦ ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάζεται αὐτοὺς καὶ τῇ βραχίονι ὑπερασπίζει αὐτῶν. Λήφονται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχτην ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονους. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίβας ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνκλου τάξουν τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφθήσονται· χαλάσονται. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ ἀντλήσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσας οὖν βασιλεὺς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν.

Ἰδιόμελα ἡχος α'.

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἡ εὐκλήματοσσα ἄμπελος, τοῦ ἀθανάτου Γεωργοῦ. Ἰδοὺ γὰρ οἱ περιφανεῖς σου βότρυες, Θεόδωροι οἱ μεγάλαθλοι τοῖς τοῦ μαρτυρίου ληνοῖς συνθλιβέντες, οἶνον εὐφροσύνης θεϊκῆς καὶ γλυκασμὸν σωτηρίας. ἐν ταῖς

καρδίαις ἡμῶν σταλάζουσιν, πρὸς θεοποιὸν μέθεξιν τοῦ ποταμοῦ τῆς ζωῆς. Ὅθεν ταῖς καλλοναῖς αὐτῶν ἡγλαῖσμένη, τῶν χειμάρρων τῆς ἀνομίας ἡμᾶς λυτῶσαι, βοῶσα τῷ Σωτῆρι· Ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν ταῖς τῶν Ἀγίων σου βουλαῖς, φιλάνθρωπε Κύριε, παράσχου τῇ ποιμνῇ σου ταῖς αὐτῶν παρκαλήσεις ἐιρήνην σταθεράν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Εὐτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν, σήμερον γὰρ προτίθεται τράπεζαν μουσικὴν, ὁ μάρτυς Θεόδωρος. εὐφραίνουσιν τοὺς φιλεόρτους ἡμᾶς τοῦ βοηθοῦ πρὸς αὐτόν, χαίροις Ἀθλοφόρε ἀήττητε, ὁ τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων, ἐπὶ γῆς καταστρεφάμενος· χαίροις ὁ τὸ πῆλινόν σου σῶμα, διὰ Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκδεδωκὼς ταῖς βασιάνοις χαίροις ὁ ἐν ποικίλοις κινδύνοις, δόκιμος στρατιώτης ἀναδειχθεὶς τῆς οὐρανοῦ στρατίας· δι' ὃ δυσωποῦμεν σε, Μαρτύρων ἐγκαλώπισμα, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἄωρον Θεοῦ ὑπέρτατον, ἀνεδείχθης μάρτυς Θεόδωρε, ὅτι καὶ μετὰ τέλος ὡς ζῶν, τοῖς προστρέχουσι παρέχεις τὰς αἰτήσεις· ὅθεν οὐδὲν ἀρπαγέντα γυναῖος ποτὲ δορυάλωτον, ἐν ἀλλοπίστῳ στρατῷ, ἐπιστάσα ἡ χήρα τοῖς δάκρυσι τὸν ναὸν σου κατέδρεχεν· αὐτὸς δὲ ὡς συμπαθὴς ἐφ' ἱππῳ λευκῷ ἐπιβάς, ταύτη αὐτὸν ἀοράτως παρέστησας· καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ σὺν τούτῳ ἐνεργῶν τοῖς θαύμασιν οὐκ ἐλείπεις, ἀλλ' αἰτῆσαι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Θεῶν ζωρῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρω, Τρισμάκαρ Θεόδωρε, τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θεοῦ ἄυτος φωστὴρ ἀναδείχθεις, κατέλαμψας ἀθλοῖς σου, τὴν σύμπασαν κτίσιν· καὶ πῦρ ἀκμαιότερος φανείς τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας, διὸ ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεὶς ἐστεφάνωσε τὴν θεῖαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά· ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἱκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν θεοδώρητον χάριν τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσιν, δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας· πενομένους πλουτίζεις· καὶ πλεόντας διασώζεις· μάταιον δρασμόν, ἐπέχεις ἱκετῶν καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς τοῖς συληθεῖσιν ἀθλητά· καὶ στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίους χαρίζῃ, συμπαθῆ τὰ αἰτήματα· θερμὸς ἐδρίσκη προστατὴς τοῖς ἐπιτελοῦσι σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μετ' ὧν καὶ ἡμῖν ἀθλητὰ ἱερώτατα, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον αἰτῆσαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Χορεύουσι στίφῃ Μαρτύρων χαρμονῇ· ὡς, νῦν ἐν τῷ ταμείῳ ὁμῶν, Ἀθλοφόροι Θεόδωροι, καὶ Ἀγγέλων τὰ τάγματα τοὺς ἀθλοῦς κροτοῦσι τῆς καρτερίας ὁμῶν· καὶ αὐτὸς ὁ στεφανώτης Χριστὸς πάρεστι, πλουτοποιᾷ χαρίσματα, ὁμῶν τοῖς ὕμνωδοις δεξιὰ παρεχόμενος, ἐν ποθήσαντες ἐζητεῖ

τε, καὶ εὐρόντες, ὠμιλήσατε ὥνπερ ἐποθήσατε· Αὐτὸν ἱκετεύετε σῶσαι καὶ φωτισαὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τῇ μαρτυρικῇ σου παρρησίᾳ, πρὸς Θεόν, Θεόδωρε, τὸ τοῦ ἀποστάτου, κατὰ τῆς Χριστοῦ πίστεως μυχάνημα, μάταιον ἀπετέλεσας, ὑπέρμαχος τῷ εὐσεβοῦντι χρηματίσας λαῶ· δι' ἐπιστάσις φρικτῆς, τῶν μεμολυσμένων βρωμάτων, θυσίαις εἰδωλικαῖς αὐτοὺς λυτρώσμενος· ἔθεν σὲ καὶ ὡς εἰδῶλων καθαιρέτην, καὶ ὡς τῆς ποίμνης Χριστοῦ Σωτῆρα καὶ φύλακα, καὶ προστάτην ἡμῶν ἐπήκοον τιμώντες δεόμεθα ἐν ἁσμοσι, ἱλασμὸν καὶ φωτισμὸν διὰ σοῦ δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπωνύμους καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμους μακαριότητος, πάντες εὐφημῶμεν πιστοί, καὶ μακαρίζομεν ἐπαξίως, Θεοδώρους τοὺς γενναίους μεγαλομάρτυρας, τῆς οἰκουμένης τοὺς ὑπερμάχους· πρεσβεύουσι γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος δ'.

Η καθαρὰ καὶ πανάμωμος νηστεία, ἐπιδημήσασα νῦν πρὸς ἡμᾶς μαρτυρικῶν θαυμάτων τελετὴν συνήγαγε· διὰ γὰρ νηστείας τῶν ψυχικῶν μολυσμῶν καὶ ρύπων ἐκκαθαίρομεθα, καὶ διὰ τῶν μαρτυρικῶν σημείων καὶ ἁθλῶν, γενναίως κατὰ τὰν παθῶν ἀνδριζόμεθα· ἔθεν τῆς ἱερᾶς ἐγκρατείας τῇ χάριτι φωτιζόμενοι καὶ ταῖς θαυματουργίαις, Θεοδώρου τοῦ Μάρτυρος, τῇ πρὸς Χριστὸν στηριζόμεθα πίστει, αἰτούμενοι αὐτὸν σωτηρίαν βραβεῦσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δεσάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια ἤχος πλ. α'.

Χαίροις δοκητικῶς.

Χαίροις ἡ ἱερὰ ξυνωρίς, τῶν ἀθλοφόρων τὰ σεπτὰ ἑκροθίνια, ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας, οἱ καθαιρέται ἐχθροῦ, δωρεῶν ἐνθέων οἱ ἐπώνυμοι, λαμπτήρες ὑψηλῶν καταυγάζοντες θαυμάσια, στυλοὶ μεγάλοι, οἱ ἀσάλευτοι μέιναντες τοῖς προσρήξαισι, τῶν ἀπείρων κολάσεων λόγχῃ τῆς καρτερίας ἡμῶν οἱ κτείναντες δράκοντα, οἱ ἀριστεύσαντες μέγα, ὦ! στρατιῶται ἀήττητοι· Χριστὸν δυσωπεῖτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίρετε στρατιῶται Χριστοῦ, οἱ ἁγιοποιούμενοι δαιμόνων παράταξι, τῷ ἔπλῳ τῆς εὐσεβείας οἱ τῶν πιστῶν στηριγμοί, οἱ πολλῶν εσάνων ὡνησάμενοι, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωροι· ἐν ᾗ πολοῦντες καὶ μεθέξει θεοῦμενοι καὶ λαμπρόμενοι, καθαραῖς διαδόξαι μέμνησθε τῶν τὴν ἐνδοξον τιμώντων μνήμην ἡμῶν καὶ προσκυνούντων ἐν πίστει ἡμῶν λειψάνων τὴν λάρνακα· ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσι εὐρωσίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Διήλθομεν πυρὸς καὶ ὕδατος.

Οπλῷ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν ὁτὼν εἰδῶλων, συντριβὴν ἐργασάμενοι, Θεόδωροι, βασιάνων πείραν πολ-

λῶν, θεϊκῇ δυνάμει ὑπεμείνατε, ὑφ' ὧν συντριβόμενοι καὶ λαμπάσι φλεγόμενοι Σταυρῷ ταθέντες, τιτρωσόμενοι θέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενοι, πάντας ἐτραυματίσατε τοὺς δαίμονας ἄγιοι, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντες, τρισόβριοι, Χριστὸν δυσωπεῖτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόστοιχα.

Δίξα Πατρί ἤχος πλ. δ'.

Τίς ὑμνήσει ἀξίως, ἡ ποία γλῶσσα ἀποφθέγγεται, τῶν λαμπρῶν ἡμῶν ἀγώνων τὰς ἀριστείας, ἀθλοφόροι μάρτυρες· τὴν ἐν βίῳ ἀνάβασιν· τὴν ἐν λόγῳ σοφίαν· τὴν ἐν πράξει συνέσιν· τὴν πρὸς τὸ φίλτρον τῆς εὐσεβείας περιουσίαν· τὴν ἐν κολακείαις ὑπεροφίαν· τὸ ἐν βασάνοις ἀνένδοτον· τὸ ἐν πυρὶ καρτερόψυχον· τὴν πρὸς τὸν θάνατον εὐτολμίαν· δι' ὧν συμμορφωθέντες τῷ Χριστῷ, τῆς οὐρανίου λήξεως, κληρονόμοι ἐδείχθητε Θεόδωροι πολυάθλοι, καὶ τὰς τῶν καμάτων ἀμειβὰς ἀποδεχόμενοι, μὴ παύσασθε πρεσβεῦειν τὴν σωτηρίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον

Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Δωρεῶν Θεοδότων τοὺς καρποὺς γεωργήσαντες ὠφθητε Χριστοῦ στρα-

τιῶται δι' ἐνθέου ἀθλήσεως καὶ δόξης μετασχόντες θεϊκῆς, Τήρων καὶ Στρατηλάτα εὐκλεεῖς, καταυγάζετε ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τοὺς ἐκβοῶντας πάντοτε· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ δοξασθέντι δι' ὧν Θεόδωροι πολυάθλοι.

Δόξα Πατρί

Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως ὁμολογία

Μέγα καύχημα, τῆς Οἰκουμένης, κλέος ἐνδοξον τῶν Εὐχαϊτῶν, μεγαλομάρτυρες Κυρίου Θεόδωροι· τῶν γὰρ τυράννων τὰ θράση ὠλέσατε καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφωτίσατε, Τήρων ἐνδοξε, Στρατηλάτα ἀήττητε, πρεσβεύσατε, Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένη· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, τῆς φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Κοντάκιον ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένης σήμερον

Οἱ γενναῖοι μάρτυρες, ὁ Στρατηλάτα καὶ Τήρων, Θεοδώρων ὄνομα, ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλοῦσι· πάσχουσιν ὑπὸ τυράννων καὶ μαρτυροῦσι· λάμπει δὲ, ὑπερκοσμίως ἡ τούτων δόξα, πρεσβεύοντων τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι ὄντως ἡμᾶς ἅπαντας.

Ἀπόλυσις ἐσπερινοῦ.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις πρώτη τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Ἐξάψαλμος εἰς τὸ Θεὸς Κύριος

Ἀπολυτίκια ἐσπερινοῦ.

Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ στιχολογίᾳ

Κάθισμα ἤχος γ'.

Ζέων πίστεως, Ὁρθοδοξίᾳ, πλάνην ἔξοβας κακοδοξίας, καταργήσας τῶν εἰδῶλων τὸ ἄθεον· καὶ δλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος θαυματουργίαις δροσίξεις τὰ πέρατα· Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἰκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Πατρὶ, ἤχος δ' αὐτός.

Θεῖον δῶρον σε, πρὸς σωτηρίαν, παῖσι δέδωκεν τῇ οἰκουμένῃ, ὃ ἐν τοῖς ἁθλοῖς δυναμώσας σε Κύριος, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν νόσους ἰώμενος καὶ τῶν σωματικῶν τὰ πάθη τροποῦμενος Μάρτυς Θεόδωρε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὡραιότητα.

Ητὸν ἀχώρητον Θεὸν ἐν μήτρᾳ σου, Παρθένε Ἀχραντε κυφορήσασα, τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς ἀρρευστῶς ἀνατεῖλαντα, λόγον ἐνυπόστατον καὶ Υἱὸν ὁμοούσιον τοῦτον ἐκδυσώπησον σὺν προφήταις καὶ μάρτυσιν ἁείοις ἁσκηταῖς καὶ δικαίοις δοῦναι ἡμῖν λυσιπλημμελημάτων.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις β' (ἐγκωμίου τῶν ἁγίων).

Μετά τὴν β'. στιχολογίαν

Κάθισμα ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ μεγάλων μοι Χριστοῦ Ἀθλοφόροι οἱ ἐπιπόδητοι Θεῶ καὶ Ἀγγέλοις οἱ θαυμαστοὶ καὶ ἐνδοξοὶ Θεόδωροι, πάσας τὰς ὑψήλιον ἱεράς ἐκκλησίας σήμερον εὐφραίνουσι Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ, καὶ συγκαλοῦσι πάντας τοὺς πιστοὺς πανηγυρίζειν αὐτῶν τὸ μνημόσυνον.

Δόξα Πατρὶ

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Εκκλησίας θεμέλιοι ἀρραγεῖς, στρατιῶται τοῦ Λόγου περιφανεῖς, δειχθέντες ἡνύσατε, ἀληθείας τὸν δίαυλον νικητικῶς τροποῦντες, ἀθέτων τὴν ἐνστασιν καὶ τὴν τῆς ἀφθαρσίας κληρούμενοι ἔλαμψιν. Ὅθεν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιβάντες, ἀμέσως ἐτύχετε τῆς αὐτοῦ λαμπρότητος, ἀθλοφόροι Θεόδωροι. Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐφημοῦσιν ἐν πίστει ὑμῶν τὰ παλαίσματα.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον ὁμοιον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά· θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὧν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα μολύνας ὃ ἁθλιος οἶμοι! τί ποιήσω ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἥνίκα οἱ Ἀγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προσ-

τάτις θερμώτατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὃ ἀνάξιος δούλος σου.

Εἰτα: Ἀνάγνωσις (ἐγκωμίου τῶν ἁγίων).

Εὐλόγησον Πάτερ.

Μετά τὸ πολυέλεον

Κάθισμα ἤχος γ'.

Θείας Πίστεως ὁμολογία.

Εργοῖς λάμπαντες τῆς εὐσεβείας πλάνην σβέσαντες κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται Θεόδωροι τὰς παρὰ νόμων ἡσυχύνατε φάλαγγας καὶ τὰ τῆς νίκης ἔγρατε τρόπαια. Θεοὶ Μάρτυρες, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύσατε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα ἤχος δ'.

Ἐπεφάνη σήμερον.

Εορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν Θεοδώρων τῶν ἁλειῶν, μετ' εὐφροσύνης κραυγάζουσα, σὺ μου τὸ Κράτος Χριστὲ καὶ στερῶμα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ σκέπῃ πάναγνε τῇ σῇ Παρθένε προσπεφυγόντων, δέξοις προσδεξαμένη, παρ' ἡμῶν μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἀναβαθμοί.

Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου

Προκείμενον ἤχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ, τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ, τὸ Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκ τοῦ Μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβαλοῦσι κτλ. Εἰτα **Ν Ψαλμὸν.** Δόξα ταῖς τῶν ἀθλοφόρων. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τὸ παρὸν ἰδιόμελον ἤχος β'.

Χορεύουσιν Ἀγγέλων δῆμοι ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἀνθρώπων πλήθη ἐπὶ γῆς εορτάζει, ἐπὶ τῇ θεῇ μνήμῃ ὑμῶν, Χριστοῦ Ἀθλοφόροι, Θεόδωροι παμμακάριστοι· ὡς λαμπρὸς γὰρ Ἐκκλησίας ἀνέτειλεν, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι Ὁρθοδόξους φωτίζουσα, τοὺς ὑμῶν ὑμνοῦντας τὰ δειρπυτὰ ἀγωνίσματα.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ὠδὴ α'. Ἦχος β'. ὁ εἰρμός.

Εν τῷ θυτῷ κατέστρωσε ποτὲ τὴν Φαραωνίτιδα πανστρατίαν, ἡ ὑπεροπλος δύναμις σαρκωθεῖς ὁ Λόγος τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξηλείψεν ὁ δεδοξαζόμενος κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

(ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)

Ως ὥραιαν, ὡς περικαλλῆ, ὅλην ὡς ἁμώμητον ἐν γυναιξί, Θεὸς σὲ ἐκλεξάμενος, Σοῦ τὴν μήτραν ὥκησε τὴν ἀμώμητον, ἐν δυσώπῃ Πανάμωμε, μῶμου ἐγκλημάτων ἅπαντας ρυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ψαλμικῶς Ἀγνή ἐκ δεξιῶν, οἷάπερ Βασίλισσαν, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ιηδύης ἀναλάμψαντος, Βασιλέως ἐστηκας, ἐν ἰκέτευε δεξιὸν παραστάτην μετ' ἐξαι ἐν ἡμέρᾳ τῆς ἀνταποδόσεως, Πανάμωμε.

Χερσῶθεισαν φύσιν τῶν βροτῶν, παῖσιν ἀποπημασιν, τὸν Ἰετὸν τεκοῦσαν τὸν οὐράνιον, ὅλην ἀνεκαίνισας· ἀλλὰ δέομαι τῆς ψυχῆς μου τὴν αὐλακα ἀποχερσῶθεισαν, δεῖξον καρποφόρον, Θεογύμφευτε.

ὁ ἀνακλῶν

Πολύτιμος

Α' Κανὼν τῶν Ἀγίων.

[Ὡδὴ α'. ἦχος δ'.

Τάχα (Ποίημα Γερασίμου ἱερομονάχου
Προδρομίτου Ἰβηροσκητιώτου).Τοῦ Τήρωνος, πρὸς τὸ Ἀνοίξω τὸ
στόμα μου.

("Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν)

Τὸν μέγαν ἐν μάρτυσιν, τὸν ἀθλη-
τὴν τὸν ὑπέρλαμπρον, τὸν ὀνομα-
στότερον καὶ περιβόητον, τὸν ἐν θαύ-
μασιν ἀπ' ἄκρων γῆς εἰς ἄκρον ἐπί-
σημον, ἐν ἁμασιν μέλψω Θεόδωρον.Ἡμέρα εὐφρόσυνος ἐν ταῖς πενθίμοις
ἡνέτειλε, καὶ τὴν σκυθρωπότητα
τούτων ἐφαίδρυνε, προσόρτια προσίμια
μακρόθεν ἐκλάμψασα, χάριτι τοῦ θε-
οῦ μάρτυρος.Ραντίζει καθάρσια τὴν Ἐκκλησίαν
τοῖς αἵμασι τὸ ἅγιον σφάγιον ὃ
προσελάβετο, ὃ τεθυμένος καὶ θῦμα
δεδεγμένος, τὸν υπεραθλήσαντα τῆς
θείας δόξης αὐτοῦ.

Θεοτοκίον

Ὡραῖον καὶ ἄκρον, τὸ ἐορτάζειν νε-
νόμισται, ἡ γὰρ ὠραῖασα τὰ πάν-
τα Δέσποινα, καὶ νῦν ἔδειξε τῆς μνή-
μης κοινωνοῦσα, τῷ προκινδυνεύοντι
ταύτης δι' αἵματος.Κανὼν ἑτερος τοῦ Στρατηλάτου
ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ

("Ἄγιο τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν)

Φερωνυμία θεολήπτου κλήσεως, κα-
λλωπιζόμενος καὶ δωρεῶν θείων
θησαυρὸς δεικνύμενος, καὶ μαρτύρων
χάριτι μάκαρκεκοσμημένος τοὺς ὑμνη-
τάς σου χαρίτωσον ὕμνοις σε τιμών-
τας Θεόδωρε.Εργῶ καὶ λόγῳ Σοῦ τὴν θεοδώρη-
τον κλησὶν πιστοῦμενος, τὰς δωρεὰς
νέμεις δωρεῶν τοῖς χρίζουσι· δῶρημα
γὰρ πᾶν τέλειον, ἄνωθεν καταβαίνων,
ἐκ τοῦ Πατρὸς προσδεχόμενος ἅπαντας
πλουτίζει τοὺς τιμῶντας σε.

Δόξα

Ρώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε,
λαβὼν καὶ συνέσιν πάθῃ σαρκός,
πάντα πρότερον καὶ δαίμονας, ἀνδρεί-
ως καταβέβληκας, ὕστερον δὲ καθεύ-
λες ἐχθρῶν τυράννων τὸ φρύγμα μά-
καρ συμμαχίᾳ τοῦ πνεύματος.

Καὶ νῦν

Νίκας μοι δίδου Παναγία Ἀχραντα,
τῇ καταφεύγοντι ὑπὸ τὴν σὴν σκέ-
πην, τῶν δαιμόνων ἐξαίρουσα, ἀεὶ με
ταῖς πρεσβείαις σου καὶ γὰρ πέτοκας
λόγον, τὸν τῷ Πατρὶ συναΐδιον, ὁμοῦ
τε καὶ Πνεύματι σύνδρονον.Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα
μου.

Ὡδὴ γ'. ὁ Εἰρμός.

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος ὡς εἰς κρήνην
Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν στείρουσά·
Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἑ-
στερώθη ἡ καρδιά μου.Φορέσας με τὸν ἄνθρωπον, ἐκ γα-
στρός σου πρόβειαι, ὃ ποιητὴς πα-
νάχραντε, ἀφθαρσίας στολὴν δωρού-
μενος, τοῖς πολλοῖς γυμνωθεῖσιν ἀτο-
πήμασιν.Υπέρτιμον ἐκύησας, Θεὸν Λόγον, Ἀ-
χραντε, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτευς, οἰκτοι-
ρῆσαι τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἡδο-
νῶν ἀτιμίαν σκυθρωπάζουσαν.ἃ τραύματα θεράπευσον, τῆς ψυ-
χῆς μου πανάγνε· τὴν ταπεινὴν
καρδίαν μου, φαρμαχθεῖσαν ἰθὺς ὀρε-ως, δραστηκῶς σου φαρμάκῳ περιποι-
ησαι.

Ἔτερος

Εἰρμός. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Ἰδεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ Υἱοῦ σου, πο-
θῶν ὁ Χριστῶνυμος λαός, εἰς τύπον
ταύτης Δέσποινα, τὴν νῦν προσορτά-
ζουσι. σὲ φέρουσιν ὑπέθεσιν, καὶ τὸν
κλεινὸν Ἀθλοφόρον σου.Νικᾷ πᾶσι τρόποις τὰ βελτίω· ὁ μέ-
γιστος γὰρ ἐν ἀθληταῖς, εἰς εὐφρο-
σύνην ἤμειψε, τὴν τοῦ καιροῦ κατή-
φειαν, τῆς εὐαγοῦς τὸ σύντονον νη-
στείας, τρέψας εἰς ἄνεσιν.Καλλίστην κρηπίδα κατεβάλου, ταῖς
ῥαῖς ἀριστεαῖς ἀριστεῦ, τὸν θῆρα
τὸν ἐλθέριον, τὸν πῦρ καὶ φόνον πνέ-
οντα, καταβαλὼν ὡς πάρεργον ὑπερ-
φυοῦς γενναϊότητος.

Θεοτοκίον.

Επλήσθη μὲν σύμπασα Παρθένε, τοῦ
ἐγνώσαι τὸν Κύριον ἡ γῆ, ἐκ σοῦ
τὸν κόσμον φάναντα, ἀλλὰ τοῖς θείαις
Μάρτυσι, χάρις πολλή, κρατύνουσι, δι'
ἐαυτῶν τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νεανίας ὠραῖος, σεμνοπρεπῶς δέδει-
ξαι, κάλλος καταλλήλως ἐκπρέ-
πων ψυχῆς καὶ σώματος, ὠραϊζόμε-
νος, τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, καὶ μαρ-
τύρων στίγμασιν καλλωπιζόμενος.Μεγαλόφρονι γνώμῃ περιφρονῶν πάν-
σοφε, πάντων τῶν ἡδέων τοῦ κό-
σμου, καὶ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν, οὐ-
δὲν πρέκρινας τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγά-
πης, ἀλλ' αὐτὸν ἐπόθησας ψυχῆς εὐ-
δύτῃ.

Δόξα.

Υπὸ θείας προνοίας ὁδηγηθεὶς ὤδευ-
σας, τρίβον μαρτυρίου Δεσπότης, τοῦτὴν καρδίαν σου μάκαρ πλατύναντος,
ταῖς δωρεαῖς τῶν χαρίτων καὶ πρὸς
τὴν οὐράνιον κλησὶν ἰθύναντος.

Καὶ νῦν.

Κατεύω σε μόνην τὴν τετοκυῖαν τὸν
Κύριον, τὸν εἰς εὐλογίαν κατάραν
τὴν πρὶν ἀμείψαντα, καὶ χρηματίσαν-
τα ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάρα, Κόρη παν-
τευλόγητε καὶ κόσμον σώσαντα.Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολό-
γους.

Αἰτησις

Κοντάκιον ἦχος β'.

Πίστιν Χριστοῦ, ὡς εἰ θώρακα ἔνδον
λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου τὰς ἐναντίας
δυνάμεις κατεπάτησας πολυάθλε, καὶ
στέφει οὐρανίῳ ἐοτέφθης αἰωνίως ὡς
ἀήττητος.

Ὁ οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχοῦμενον,
Τευχάρτιστος ἐν πίστει ὁμνῶμεν σε.
ὅτι δῶρημα θεῖον δεδώρησαι, τὸν γεν-
ναῖον τοῖς ἁθλοῖς Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ
βίῳ τρισμακάριστον, ὡς ὑπέρμαχον
ὄντα τῆς ἀληθείας· εὐσεβῇ γὰρ λογι-
σμῷ κεκτημένος Χριστόν, ἀνεδείχθη
κραταῖς νικητῆς, κατὰ τοῦ δολεροῦ
ὡς ἀήττητος.

Κάθισμα ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεῖκην παντευτυχίαν ἀναλαβὼν, κα-
τειδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν
Ἀγγέλους διήγειρας εὐφημεῖν τοὺς
ἀγωνίας σου, τῷ γὰρ θεῷ πόθῳ τὸν
νοῦν πυρπολοῦμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θα-
νάτου γενναίως κατετόλμησας, ὅθεν
φερωνύμως τοῖς αἰτούσιν σε νέμεις, τὰ
θεῖα δωρήματα, ἀδλοφόρε Θεόδωρε,
διὰ τοῦτο δοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χρι-

ἄλλην πᾶσαν τῶν μελῶν συγκοπήν τε καὶ νέκρωσιν· ὁ νικήσας κόσμον, σὲ γὰρ Χριστὸς χειρὶ Ἀγγέλου, ὡς ζῶ ἡς ἀρχηγὸς ἀνεξίωσσε.

Δόξα

Συνιδόντα τὰ πλήθη, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θαῦμα Θεόδωρε τὴν φωνὴν ἐπήραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τὴν δύναμιν, τοῦ δὲ λυμεῖνος, καὶ ἀλαζόνος Λικινίου, στηλιτευόντα λύσαν τὴν ἁλογον

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλον τέτοκας κόρη, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τοῖς ἀνυμνοῦσι σε, τὸν Χριστὸν ἀσπόρως σωματώσασα· ὃν ἐξιλέωσαι, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἐκ πειρασμῶν τοῦ ἀλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὡδὴ, στίχ. ὁ εἰρμός.

Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσος· ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Μὴ με δείξης δαιμόνων ἐπίχαρμα, ἐν τῷ κριτηρίῳ τῷ μέλλοντι Δέσποινα, ἀλλ' εὐμενῶς προσθλέψας μοι, τὸν κριτὴν καὶ Υἱόν σου δυσώπησον.

Λογισμοῖς παροργίζω σε Κύριε, καὶ ταῖς πονηραῖς ἀθέτοις μου πράξεσιν· καὶ ἱλασμὸν προσάγω σοι, τὴν Μητέρα σου, οἰκτεῖρον, σῶσόν με.

Κατακρίσεις ῥῥοαί με Δέσποινα, τὸν αὐτοκατάκριτον ὄντα τοῖς πταίσμασιν, ὡς τὸν Κριτὴν κηρύσας, καὶ Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον.

Ὁ ὡς βούλῃ καὶ δυνάτω διασώζειν

Ἄλλος. Ἐτερος τῶν Ἀγίων

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Νηστεύειν ὥστερ οὐ δύνανται οἱ φίλοι καὶ υἱοὶ τοῦ Νυμφῶνός σου· σὲ τὸν Νυμφίον γάρ, οὐκ ἐν τῇ Μητρὶ καὶ τῷ φίλῳ σου, ξενίζουσι παρόντα καὶ θεραπεύουσι.

Ἀπέστη Θεοῦ ἐκ τοῦ σώζοντος, ἀπέστη καὶ φρενῶν ὁ δυσώχυμος καὶ πρὸς ἀπόνοιαν, κατεξανέστη τῆς πίστεως, ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εὗρετὸν μεγαλύνον.

Παθὼν κατέστη σοφώτερος καὶ δρᾶσας ὁ γενναῖος θερμότερος, τὴν πρὸς τυράννους γὰρ πάλην καὶ νίκη καλῶς ἀσκηθεῖς, οὐδὲ θανὼν ἀπέστη τοῦ κατορθώματος.

Θεοτοκίον.

Ρυθέντες σήμερον Δέσποινα, κινδύνου ψυχοφθόρου τῷ θαύματι τοῦ ἀθλοφόρου σου, κατὰ τὴν σὴν θέαν πρόνοιαν, τὴν χάριν ἀμφοτέροις ἀντιτιθέμεν.

Ἄλλος. Ἰλασθήντι μοι Σωτήρ.

Ἐξέλαμψας ἀρεταῖς, καὶ διδασκαίς διὰ Θεοῦ σου, ἐξήστραψας δὲ λαμπροῖς ἀγῶσι, Θεόδωρε· καὶ νῦν περιβόητος ἐν θαυματουργαῖς, καὶ θερμὸς προστάτης πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατροῖς, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάρρωσις, μεσίτης ἁμαρτωλοῖς, ὑπευθύνων ἄφεσις, πενθοῦσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης, συμπαθέστατε Θεόδωρε.

Δόξα.

Ὁὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν καλῶν ἀπειρῶν, Θεόδωρε, οὐδὲ τῆς σῆς καλολογῆς, σταθμὸς ἰσοστάσιος· διὰ τὸν διὰ πύρον πόθον μου προσδέχου, χορηγῶν

μοι χάριν ἀφθονον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Λαμπάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἡ ἀπατος εὐσπλαγχία σου, θυτοῦ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη, ἀπαλάττουσα καὶ πρὸς μετανοίας τοῦς λιμέντας ἐμβριβάζουσα.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Αἰτησις.

Κοντάκιον ἤχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ,

ὡς ἀθληταὶ καὶ ἀριστεῖς τοῦ Σωτήρος καὶ χορηγοὶ τῶν δωρεῶν οὐρανῶν ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις ὑμῶν ἄγιοι, πίστει δὲ προσφεύγοντες τῷ Ναῷ ὑμῶν, πάντας νόσων τε καὶ θλίψεων καὶ παντοίων κινδύνων προφθάνοντες λυτρώσασθε ἡμᾶς καὶ πάσης ἀνάγκης, Θεόδωροι ἐνδοξοί.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ κάλλος τὸ ἐκλαμπρόν δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ ἐνθέως τοῖς στεφάνοις τοῖς σεπτοῖς Θεοδώροις καταστέψωμεν. Δῶρα γὰρ Θεῷ μεγάλα τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθησαν ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι. Τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐνίκησαντες Βελίαρ ἄθλοισι σεπτοῖς, ὁμβρίζουσιν ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν ἱαμάτων τὰ ρεύματα· οὐκ οὐτοῖς οὐκ παύει χαίρουσι καὶ παρέχουσι εὐρήνην ἀνέκλειπτον. Διὰ βοῶμεν αὐτοῖς ρύσασθε ἡμᾶς παντὸς κινδύνου, Θεόδωροι ἐνδοξοί.

Τῷ Σαβδάτῳ πρώτῳ τῶν νηστεϊῶν, σὺναξιν ἐτήσιον ἐπιτελοῦμεν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἁγίων καὶ ἐνδόξων Μεγάλων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων

καὶ ὁμωνύμων Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου.

Στίχοι.

Ὡς Θεόδωρος ἄξιος Στρατηλάτου Ὑπῆρξε τιμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης. Ποιμαίνειν οὐ πάντας Ἰσασί γε, ἀλλὰ κακοῦργους Καὶ σώζειν Θεόδωρος, αἰνῶν Χριστοφόρους γε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὸ διὰ τῶν κολλύβων παράδοξον θαῦμα τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Τροφὴ κολλύβων ἐστὶ τῇ Τήρων πόλιν, Τροφὴν τεθεὶς ἀπρακτον ἡλισιμένην· Τήρων ὁ δηλῶν ἀντίλεκτον ὁπλίτην, Θεῷ πρόσσειν ἀρτίκαστος ὁπλίτης.

Ἐτεροι.

Χριστὸς ἀθληταῖς καλῶς ὁμωνυμοῦσι Νῦν ὕμνος κοινὸς εἰς ἐν Συνηρμοσμένους Εὐκλέας Θεοδώρους ἐπ' ἡματι ἀνυμνεῖν θέμις.

Ἐτεροι.

Ὑμνοὶ τὰ δῶρα κοινοὶ τοῖς Θεοδώροις ὁμωνύμοις οὗσι τε καὶ συνωνύμοις, ὅς μὲν χαλκῷ, ὅς δὲ πυρὶ θάνατος Θεοδώρων.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ (ὡς ἔθος ἐκ τοῦ μηνιαίου).

Ταῖς τῶν ὁμωνύμων σου Μεγαλομάρτύρων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥωδή ζ'. Ὁ εἰρμός.

Αντίθετον πρόσταγμα παρανομοῦν. Αὐτος Τυράννου, μετάρσιον τὴν φλό. γὰ ἀνερίπησε· Χριστὸς δὲ ἐφίπλωσε θεοσεβέσι Παισὶ, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὃ ἐν εὐλογημένῳ καὶ ὑπερένδοξος.

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις καὶ σωτηρία, δεδαία ἀντίληψις, καὶ ταῖχος ἀπρὸς μάχητον ὑπάρχουσα Δέσποινα, τοὺς πολεμοῦντας με δαίμονας πολέμησον ἀεὶ ἐπιζητούντας θανατώσαι με.

Εὖν σωματώσασα παρθενικῶν σου αἱμάτων, ἐθέωσας, Παρθένε, τὸ ἀνθρώπινον· δι' ὃ με τοῖς πάθεσι καταρρυπύμενον, καταφθειρόμενον, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδῖαις ρῶσαι προσθείαις σου.

Ἡ κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τὴν σὸν παναμώμητε, τοὺς παῖδας γὰρ οὐκ ἐφλεξεν, ὡς οὐδὲ τὴν μήτραν σου, τὸ πῦρ τὸ ἀστεκτον· θθεν (δυσωποῦμέν) σε, πυρὸς τοῦ αἰωνίου ρῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ἄλλος εἰρμός. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Νόμον ἔφησας, μὴ κεῖσθαι τοῖς δικαίοις σου, δίκαιε Δέσποτα, θθεν ἡ Μήτηρ ἡ Σὴ, καὶ ὁ πολυθαύματος οὗτος θεράπων σου, τῇ παιδρότητι τῆς μνήμης τούτων σήμερον, νόμους λύουσι νηστείας.

Ὡς ἡδίστη καὶ μεγάλη καὶ χαρμόδου· νος, ἡ νῦν πανήγυρις, ἣν ὁ μαρτύρων ἡμῶν κάλλιτος καὶ μέγιστος νῦν ἐσχέδιασεν ἐνὶ θαύματι, ἐξ ἀκαθάρτων ἀχραντον τοῦ Χριστοῦ λαὸν τε· λέσας.

Τὸν πρὸς δράκοντας δεινοὺς ἀντίτα. Τέλειον, καὶ κατισχύσαντα τὸν ψυχροφθόρον τε καὶ τὸν λυμαινόμενον,

ἐμφυχα σώματα, ἀναδήσωμεν ἐπινικί· οἱς ἄσμασι, καὶ στεφάνων ἐγκωμίοις.

Θεοτοκίον·

Ὁ Γενάρχης μὲν, προγνοὺς τὴν ψυχολέτειραν βρώσιν οὐκ ἔφυγεν· ὁ σὸς δὲ πιστὸς λαός, παρὰ τοῦ σοῦ Μάρτυρος, προδιδάχθεις καὶ φυγὼν τὴν ὀλέθριον τροφήν, σὺν τούτῳ, Δέσποινα, τὰ σωτήριά σοι θύει.

Ἄλλος. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Υψούμενον Κύριον ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταράξαντα τὸν μέγα λαχον ὄφιν, κατανόησας συνανυψώθης αὐτῷ, Χρὶ· στομιμήτως ἐν σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπενεγκὼν ἀθλητά, συνεξανέστης αὐτῷ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμὸν ἐραστήν, ἐγνωκὼς τῷ σῷ πόθῳ, ὀλοκαρδίως ψυχὴν προσέδωκας, τὴν προσδοκίαν πᾶσαν καὶ ἐλπίδα μου ἀνατιθεῖς ἐπὶ σοί, μὴ ὑπερέδωκας με.

Δόξα,

Ἐδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐν· Ἐδοξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν ἁγίων, τῶν σὲ μεγάλως δοξάζαντα, τερατουργίας καὶ ποιικίλους θαύμασι, καὶ περιόντα τῇ γῇ, καὶ μετὰ τὸ τέλος σοφέ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἅγιων τὸν Ἅγιον τέτοκας, μόνῃ Θεῷ Ἀσχαρήτωτε, ἀπορρήτῳ κηρύσει, καὶ γὰρ Παρθένος ἔμεινας Ἀχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου σου· διὸ σοὶ κραυγάζομεν τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν, εὐλογημένη Ἀγνή.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ῥωδή η'. Ὁ εἰρμός.

Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, κτὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῇ θείῃ προτάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταπλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα φάλλοντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Σήλου τὰ καλὰ κακῶν μακρυνομένη, Σδι' ἐμμελείας θείων πράξεων, ψυχῇ μου προσθεύουσιν ὑπὲρ σοῦ τὴν Θεομήτορα, καὶ πάντων ἀκαταίσχυντον ἔχουσα προστασίαν, ὡς συμπαθὴ καὶ φιλάγαθον· ριλάωσιν.

Ἐλυσας δεσμὸν τῆς πάλαι καταδίκης, Ἐθεοκλήτορ τὸ ἀνθρώπινον· δι' ἡ ἱκετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον κακίας τῆς καρδίας μου, Ἀχραντε, συνδεσμοῦσα θεῖα στοργῇ με τοῦ κτίσαντος.

Δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀπαύγασμα τε· κοῦσας, τὴν ἀδοξία σκυθρωπάζουσαν πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε, καταφαίδρυνον καὶ δόξης με ἀνάδειξον μέτοχον αἰδίου, (εὐλογημένη πανά· μωρε, ὅαν ἡ σὴν σοφί· σε).

Ἄλλος. Αὐτρωτὰ τοῦ παντός·

Ἡ χαρὰς τῇ γεννήσει πληρώσασα, Ἡ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, τῇ τοῦ καιροῦ συγγνώμῃ, χάριν εὐκαιρον νέμει τῷ στεφανίτῃ συγκροτοῦσα λαμπρῶς τὰ ἑόρτια.

Σαββατίζωμεν ἄνθρωποι σήμερον, ἐκ Στῶν κόπων τῆς χθὲς καταπαύοντες, διὰ τὸν εὐλογήσαντα τὴν παροῦσαν ἡμέραν τῇ καταπαύσει καὶ τῇ νῦν πανηγύρει τοῦ Μάρτυρος.

Βασιλεὺς Θεοῦ ἄγνοις θρώμασι, βασιλείας ἀθέτου μιάσματα, ὁ καθαρός κατήργησε, παραδέξω τε τρόπον,

θαυματοργίας τὴν ἁγίαν ἐξδόμην ἡ· γίασε.

Θεοτοκίον.

Βαβαῖοι τὸ σὺν, Κόρη, μυστήριον, τῶν μαρτύρων ὁ πρόθυμος θάνατος, ὡς γὰρ Θεῷ πιστεύσαντες τῷ ταχθέντι, κἂν πάθος ἐκὼν ὑπέστη, ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι κατέθυσαν.

Ἄλλος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὁ λυμὸν Δικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβηλος ὁλος ἑαυτὸν ὀλοτελῶς τοῖς δαίμοσιν ἐκδοὺς, ὑποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλαις ποναῖς, νῶτον καὶ τὸ στήθος, τοῖς βουλεύροις συγκόπτων, ἐν σφαῖραις μολυβδίναις τὸν αὐχένα συντρίβων, πλευρὰς ὀνυξὶ ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Υπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνά· λωτον, καὶ ὑπερφυᾶ ἀνδρείαν ἐνδεί· ξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσει, πάντων τῶν μαρτύρων ὑπερέδωκε τοὺς ἄθλους, παθῶν. δεσποτικῶς δὲ τῷ Σταυρῷ κοινωνήσας, μειζόνως ἐδοξάσθη.

Δόξα.

Σταυρῷ τεθείς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑπερτήματα, ἐν σαρκὶ οἰκεία, ἐκκληροῖς τῶν θλίψεων, οὐ χεῖρας καὶ πόδας γὰρ μόνον προσηλωθεῖς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περὶ σιδηρᾶ διεπάργης τὸ κρύφιόν σου μέλος· ἐκτιμηθεῖς τοὺς διδύμους, καὶ ἐβέλαις ὁμμάτων ἐξορυχθεῖς τὰς κόρας.

Καὶ νῦν.

Θύρανομήκη κλίμακα, νοητὴν σε γινώσκομεν, δι' ἧς καταβάς μετὰ σαρκὸς ὁ Ἰψίτος, ἀνθρώποις ὠμίλησε καὶ ταπεινοὺς ἀνύψωσε πρὸς τὴν

ὕψι λήν τῶν οὐρανῶν πολιτεῖαν· ἐν·
τεῦθεν ἄνωτέραν οὐρανῶν καὶ Ἀγγέ-
λων καὶ πάντων ποιημάτων, τιμῶμεν
σε Παρθένε.

**Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσ-
κυνοῦμεν τὸν Κύριον.**

Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Στιχολογοῦμεν τήν τιμιωτέραν, μεθ'
ὃ ψάλλομεν τὰ παρόντα μεγαλυνά-
ρια,

Μεγαλυνάρια.

(Εἰς τοὺς ἁγίους Μ. Θεοδώρους).

Αναρχε Θεότης τρισφεγγής, τοὺς
ἀδύο φωστήρας τοὺς τηλαυγείς δέ-
δωκας σοῖς δούλοις, προστάτας ἐν κιν.
δύνοισι, καὶ πάσαις περιστάσεσιν ἀντι-
λήπτορας.

Φρουρεῖτε Ὑμῶν ποίμνην, ὦ Ἀ-
θληταί, μάρτυρες Κυρίου, τὴν
τιμῶσαν Ὑμᾶς σεπτῶς, λύοντες ἄλ-
γηδόνων, κινδύνων τε παντοίων, Θεό.
ῶροι πανένδοξοι.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ
Πρόδρομο Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ
δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς
Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὡδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Γίδε Θεός καὶ
Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου
ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι,
συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν
πανῆμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

ἀπο

Γευσάμενος βρώσεως μὴ προσηκού-
σης, θάνατον ὃ Ἀδάμ (ἐκ τοῦ) ξύλου
πικρῶς ἐτρέγγησε, ξύλῳ δὲ παγείς ὃ
Υἱός σου, τὸν γλυκασμένον τῆς ἀθανασί-
ας ἐπήγαγεν Ἀχραντε· διὰ τοῦτο σὲ
γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας τὸν Βασιλέα Κῦ-
ριον, ὑπὲρ λόγον τεκοῦσα τὸν διαλύ-
σαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, Κόρη· ὃν
ἐκτενῶς δυσώπει, τῆς ἄνω Βασιλείας ἀντα-
ξιῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ακαρδίαν μου, ἡδονῶν κακοθεῖσαν
ταῖς ἐπικλήσεσιν, ὡς τὸν Ἀγαθὸν τε-
τοκυῖα, καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχουσα ὅλη,
καὶ πρὸς μετανοίας με ἀγαθὰς πύλας
εἰσάγαγε.

**Ἔτερος. Ὁ τόκος σου ἄφθορος
ἐδείχθη.**

Συντρέχει τὰ πλήθη πανταχόθεν ἐπὶ
τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ τὴν
ἐνοικον χάριν, τοῦ προλάμποντος, ἐν
δόξῃ πάντων μαρτύρων, σὺν τῇ Δε-
σποίνῃ τῶν ἀπάντων μεγαλύνουσιν.

Ανδρίζου Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία· καὶ
Ἀκράτει τῶν μάτην πολεμούντων·
τοῦ Χριστοῦ γὰρ οἱ φίλοι καὶ παρόν-
τες, σοῦ προκίχονται καὶ ἀπόντες, ὡς
ὃ γενναῖος, ὃ τελεῖς τὰ χαριστήρια.

Τὸν δόξαντα πάλαι τεθνήκεναι, τὰ
πράγματα ζῆν καὶ μετὰ τέλος, καὶ
τῆς πίστεως πάλιν, προστάτην μετὰ
τοῦ Ἰσου δεικνύει ζήλου, ὃν οἱ πλῆ-
τοῦντες εὐεργέτην μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ως θεῖαν σφραγίδα σε τοῖς ὕμνοις, τὴν
ἐσφραγισμένην Θεὸς βίβλον ἐπιτί-
θημι φέρων, καὶ συνάγω τοὺς ἐπαίνους
εἰς σὲ Παρθένε, οὕτω δοξάζων ἐπὶ πλέ-
ον τὸν σὺν Μάρτυρα.

**Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐ-
ρανός.**

Εξέστη τῶν Ἀγγέλων ἄθλος τὴν
ἐσὴν, Στρατηλάτα, τηρῶν γενναίότη-
τα, πᾶς ὁ παρὼν ὄχλος κατεπλάγη τὸ

τε τὰς σὰς, ἀνδραγαθίας, ἐνδοξε, ἔφρι-
ξε δαιμόνων ἢ στρατιὰ, τὰ σὰ τρόπαια·
νῦν δὲ κροτεῖ κόσμος τὰ γέρα, καὶ
πᾶς πιστὸς ὕμνεῖ τὰ θαύματα.

Βολίσι τῶν λειψάνων σου Ἀθλητά,
τῶν δαιμόνων σκεδάσεις τὰς φάλαγ-
γας· δῶρον Θεοῦ πέφυκας ὡς ζῶντος
γὰρ τοῖς πιστοῖς, ὃν σαῖς λιταῖς ἰλέω-
σαι τοῖς προστρέχουσίν σοι καὶ τὴν σε·
πτὴν σου μνήμην ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε
τρισμάκαρ, τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐγκαλῶ-
πισμα.

Δόξα.

Ως ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν,
ὁ ὑπὲρ οὐ ποινὰς πάσας ὑπήνεγκας,
μέχρι τομῆς, καὶ καύσεως, θανάτου τε
καὶ Σταυροῦ, ἐγκαρτερῶν Θεόδωρε,
αἰτῆσαι συγγώμην ἡμῖν κακῶν, τῷ
κυσμῷ τὴν εἰρήνην. νίκας τοῖς βασι-
λεῦσι καὶ σωτηρίαν τοῖς τιμῶσι σε.

Καὶ νῦν.

Υψώθη, ἐδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ
τιμῆς ἡξιώθη τῆς κρείττονος· διὰ
τῆς ὁσῆς, Κόρη, συγγενείας τῆς θεϊκῆς,
υἱοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· καὶ
γὰρ Θεός, ὡρὰ θῆ σαρκοφόρος ἐκ σοῦ
ἀρρήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ
θεότητι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν.

Στεφανηφόρος Ἅγιε, παρεστὼς σὺν
Ἀγγέλοις, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν θή-
ματι καὶ φωτὶς τοῦ ἐκείθεν, πληρού-
μενος Ἀθλοφόρος τὴν εἰρήνην τῷ κό-
σμῳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, καὶ ἡμῖν
σωτηρίαν, τοῖς εὐσεβῶς τὴν φωσφό-
ρον μνήμην σου ἐκτελοῦσι, Θεόδωρε
πανόλβιε, Μάρτυς ἡγλατομένη.

Ἔτερον.

Μεγαλομάρτυς ἐνδοξε τοῦ Χριστοῦ
Στρατηλάτα καὶ θεῖον ἐγκαλῶπι-
σμα, τῶν σεπτῶν ἀθλοφόρων, Θεόδω-
ρε γενναῖοφρων, μὴ ἑλλείπῃς αἰτεῖ-
σθαι τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια καὶ εἰρή-
νην τῷ κόσμῳ, καὶ ἱλασμόν τῶν ἁ-
μαρτημάτων καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐκτε-
λοῦσι πάνσοφε τὴν ἁγίαν σου μνή-
μην.

Θεοτοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου Κύριος, ἀπολλύ-
μενον κόσμον, ὠθοράς ἀνακαλέσα-
σθαι, βουληθεὶς ὥσπερ οἶδεν, ἐκκή-
νωσε Θεοτόκε· Σωτηρίαν σὺν πάντες,
εὐρόντες ἐκβοῶμεν σοι, χαῖρε τὸ τοῦ
Ἀγγέλου πανευκλείης, γυναιξίν ἐν πᾶ-
σαις εὐλογημένη· καὶ γὰρ χαρὰν ἐκ-
ησας πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

**Εἰς τοὺς Αἰνους. Πᾶσα πνοή.
Ἰστώμεν στίχους σί· καὶ ψάλ-
λομεν τὰ παρόντα στιχηρὰ
προσόμοια.**

**Ἦχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμά-
των.**

Τῇ παμφασὶ πανηγύρει τῶν ἀθλοφό-
ρων Χριστοῦ, εὐωχηθῶμεν πάν-
τες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορ-
τοι, τελούντες λαμπρὰν ἑορτήν, τῆς
αὐτῶν τελειώσεως· ἀσματικῶς ἀνυ-
μνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα
τὴν μνήμην αὐτῶν.

Τῇ μουσικῇ πανοπλίᾳ καθοπλισάμε-
νοι, νικοποιῶν τροπαίῳ τοῦ Χριστοῦ
τῷ σημείῳ, Θεόδωροι ἀθλοῦντες, θρά-
ση ἐχθρῶν δυσμενῶν ἐτροπώσασθε,
καταβαλόντες βωμοὺς τοὺς εἰδωλι-
κοῦς, τῇ ἐκχύσει τῶν αἱμάτων ὑμῶν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις συνηριθμή-
θητε, καὶ παρεστῶτες θρόνῳ τῆς

Ἀγίας Τριάδος, αὐτὴν ἀκδυσωποῦντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων, Θεόδωροι, ἑμῶν τὴν πάνσεπτον μνήμην, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἀθλόφορος Χριστοῦ, τὴν κακόνιοιαν ἀνακτος θηριώδους ἔλυσε, καὶ ἐνέδρας ἐσκέδασε βουλευσαμένους ἀνὰ φιλόθεον, ἡλιουργημένους μῖαναι θρώμασιν· ὃς καὶ ἐμθρόντιστος, ὡς περ δὴ μεμένηκεν· ὁ ἀθλητής, δῆμον γὰρ ὀρθόδοξον, κολλούους ἔσωσεν.

Ω τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνστάσεως! ὦ Στρατηλάτα τῆς σῆς! ὦ καλῆς γενναϊότητος! πῶς τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων, σὺ ἀνέτλης μαρτύρια! πῶς τὴν χειμῶνα δεινῶν ὑπήνεγκας! ὡς γὰρ κηρίον, σάφως σὲ μέλισσαι περιεκύκλωσαν, τὰ ἐχιδνης ἐκγονα, τὰ βέλη, ὧν ἐλογίσω σὶάπερ νηπίων ἔνδοξε.

Δεῦρο ἀθλητῶν ἀκραίμονας, τῶν Θεοδώρων σεπτὴν ξυνωρίδα τιμήσωμεν, μοναχῶν ὁ συλλογος, καὶ μιγάδων ὁ ὄμιλος, συμφώνως δεῦτε κοσμοχαρμόσουν ἀγγελικὴν χορείαν στήσωμεν, ὕμνοις γεραίροντες, τοὺς μεγαλομάρτυρας, οὓς περ αὐτῆς, ἡ Τριάς ἐδόξασεν, ὁ Θεὸς τοῦ παντός.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σήμερον ὑπὲρ τὸν Ἑωσφόρον, ἡ σεβασμιώτατος μνήμη τῶν ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνευδότης φωτίζουσα καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ Χάρτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς οὓς φιλομάρτυρες ἀνακράζομεν, χαίρετε σὶ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθέντες θεοδώρητος Χάρις· καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη

ἐφαπλοῦντες, τοῖς πρὸς Ἑμᾶς προστρέχουσι, Θεόδωροι Μακάριοι, Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεῖν μὴ διαλείπητε, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν πάντας ἀξιοθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην Ἑμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκα Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἁσιστόν, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτόν τὴν ἀρραγὴν προστάσιαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Ἀπολυτικίον τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, οἱ Μακαρίσμοι καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν ἁγίων τοῦ μὲν δ' ἡχοῦ ὠδὴν γ' τοῦ πλ. δ' ὠδὴν σ'· «Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους»· Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εἰσόδος.

Ἀπολυτικίον (δις) Κοντάκιον τῶν ἁγίων καὶ «τῇ ὑπερμάχῳ» Τρισάγιος ὕμνος, Ἀπόστολος καὶ τὰ καθεστῆς τῆς θείας λειτουργίας.

Ἀπόστολος: τῶν ἁγίων «Τάκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...». (Ζῆτει τῇ 21 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον: «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκείνου μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...». (Ζῆτει αὐτὸ τῇ 23 Ἀπριλίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν: «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσονται δίκαιοι. Ἀλληλούϊα».

Μεγαλυνάριον.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θεοδώρων θεία θεοδόξαστος ξυνωρίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὑμᾶς ἀνευφημοῦν.

τῶν, βραβεύοντες εἰρήνην, δεινῶν ταλάντων.

Ὁμοιον.

Αθλοφόροι, Τήρων Θεόδωρε μετὰ Στρατηλάτου ὡς ὁμόφρονες ἀδελ-

φοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὑμῶν τὴν Παύλην, θερμῇ ἐπιστάσει, περιφρουρήσατε.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εἰς τοὺς ἁγίους καὶ ἐνδοξοὺς Μεγαλομάρτυρας Θεολογούς Τύρωνα καὶ Στρατηλάτην

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ «Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου».

Εἶτα: Θεὸς Κύριε καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Καὶ τὰ τροπάρια, Ἦχος δ' ὁ ὑψωθεῖς.

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ τοὺς γενναίους, ἀνευφημήσομεν πιστοὶ θεοῖς ὅμοιοι Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ μέγαν ἀθλητὴν, καὶ κλεινὸν Θεόδωρον Στρατηλάτην τὸν θεῖον, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες· ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπιπείρας ρύσασθε ἐχθρῶν τοὺς πεφευγότες τῇ σκέπῃ ὑμῶν Ἀγιοί.

Δόξα (τὸ αὐτό. — Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτε Θεοτόκα, τὰς ὀδυνοῦσάς σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προέτασας πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώσεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' φαλμὸς καὶ οὕτως ἀρχόμεθα τῶν παρακλήσεων τῶν ἁγίων.
Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πρὸς τὴν ὑμῶν νῦν κραταίαν ἀντίληψιν, ἐν παροϊότησι ψυχῆς, ἀθληταὶ Κυρίου, ἐν δεινοῖς ὑπάρχοντες, ταχέως καταφεύγομεν, ὁλοφύχως βοῶντες. Ἄγιοι σπεύσατε μάρτυρες, καὶ ἡμᾶς ἐκ τούτων λυτρώσασθαι.

Πάσαις ιδέαις θλιβερῶν κυκλοῦμενοι καὶ ἀντιπνοῖαις ἀεὶ, τῶν κινδύνων βίου, ὑπὲρ νοῦν βαλλόμενοι, πρὸς τὴν ὑμῶν, Θεόδωροι, ταχεινὴν προφασίαν, νῦν προσδραμόντες δεόμεθα, πάσης λυτρωθῆναι κακώσεως.

Τοὺς καθ' ἡμῶν ἐγειρομένους κλύδωνας ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἐπαπειλοῦντας παντελῇ κατάκλυσιν, Θεόδωροι τρισμέγιστοι, τῇ ὑμῶν παντελεχείᾳ, ἐκδυσωποῦμεν πραῦναι, μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανώτατα, τὰ Μεγαλεῖα τὰ σά, εἰ μὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προέτασας, ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύουσα τῷ Ἰῳ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρρύσατο;

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εν κινδύνῳ προέταται ὡς ἀληθῶς Ἄγιοι, τοῖς συνεχομένοις ἡμῖν πρὸς Θεοῦ ἐδόθητε, ἀφθονοπάροχα τῶν ἰ-

Ἁγίας Τριάδος, αὐτὴν ἐκδυσαποδύντες ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων, Θεόδωροι, ἐμῶν τὴν πάνσεπτον μνήμην, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὁ ἀθλόφρος Χριστοῦ, τὴν κακόνιοιαν ἀνακτος θηριώδους ἔλυσε, καὶ ἐνέδρας ἐσκέδασε βουλευσαμένους ἀνὰ φιλόθεον, ἡλιογενέσι μῖαναι θρώμασιν· ὅς καὶ ἐμδρόντητος, ὡς περ δὴ μεμένηκεν· ὁ ἀθλητής, δῆμον γὰρ ὀρθόδοξον, κολλύβοις ἔσωσεν.

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνστάσεως! ὦ Στρατηλάτα τῆς σῆς! ὦ καλῆς γενναϊότητος! πῶς τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων, οὐ ἀνέτης μαρτύρια! πῶς τὸν χειμῶνα δεινῶν ὑπήνεγκας! ὡς γὰρ κηρίον, σάφως σὲ μέλισσαι περιεκύκλωσαν, τὰ ἐχιδνῆς ἐκγονα, τὰ βέλγη, ὧν ἐλογίσω σιάπερ νηπίων ἐνδοξε.

Δεῦρο ἀθλητῶν ἀκραίμονας, τῶν Θεόδωρων σεπτὴν ξυνορίδα τιμήσωμεν, μοναχῶν ὁ συλλογος, καὶ μιγάδων ὁ ὅμιλος, συμφῶνως δεῦτε κοσμοχαρμόδουνον ἀγγελικὴν χορείαν στήσωμεν, ὕμνοις γεραίροντες, τοὺς μεγαλομάρτυρας οὓς περ αὐτῆς, ἡ Τριάς ἐδόξασεν, ὁ Θεὸς τοῦ παντός.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Σήμερον ὑπὲρ τὸν Ἐωσφόρον, ἡ σεβδασμὸς μνήμη τῶν ἀθλοφύρων τοῦ Χριστοῦ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἀνεκδότως φωτίζουσα καὶ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ Χάριτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς οὓς φιλομάρτυρες ἀνακράζομεν, χαίρετε οἱ τοῖς πιστοῖς ἀναδειχθέντες θεοδώρητος Χάρις· καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη

ἐφάπλουντες, τοῖς πρὸς Ἑμᾶς προστρέχουσι, Θεόδωροι Μακάριοι, Χριστὸν ἀπαύστως προσβύειν μὴ διαλείπητε, τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν πάντας ἀξιοθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην Ἑμῶν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε Θεότοκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἀσειστόν, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρηκτόν τὴν ἀρραγὴν προστάσιαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ

Ἀπολυτικίον τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ τυπικά, οἱ Μακαρίσμοι καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῶν ἁγίων τοῦ μὲν δ' ἡ-
χου ὠδὴν γ' τοῦ πλ. δ' ὠδὴν σέ· «Τοὺς σοὺς ὑμολόγους». Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εἰσόδος.

Ἀπολυτικίον (δις) Κοντάκιον τῶν ἁγίων καὶ «τῇ ὑπερμάχῃ» Τρισάγιος ὕμνος, Ἀπόστολος καὶ τὰ καθεστῆς τῆς θείας λειτουργίας.

Ἀπόστολος: τῶν ἁγίων «Τάκνον Τιμόθεε ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι...». (ζῆται τῇ 21 Ὀκτωβρίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Εὐαγγέλιον: «Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν...» (ζῆται αὐτὸ τῇ 23 Ἀπριλίου) καὶ τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικόν: «Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσσονται δίκαιοι. Ἀλληλουῖα».

Μεγαλυνάριον.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θεοδώρων θεία θεοδόξαστος ξυνορίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὅμας ἀνευφημοῦν.

των, βράδεύοντας εἰρήνην, δεινῶν τε λύτρωσιν.

Ὁμοιον.

Ἀθλοφόροι, Τήρων Θεόδωρε μετὰ Στρατηλάτου ὡς ὁμόφρονες ἀδελ-

φοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὁμῶν τὴν Ποίμνην, θερμῇ ἐπιστάσῃ, περισφουρίζατε.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

Εἰς τοὺς ἁγίους ἑλισσοὺς μεγαλομάρτυρας Θεοδώρους Τύρωνα ἑστρατηλάτην

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ «Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου».

Εἶτα: Θεὸς Κύριε καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. Καὶ τὰ τροπάρια, Ἦχος δ' ὁ ὑψωθείς.

Τοὺς ἀθλοφύρους τοῦ Χριστοῦ τοὺς γενναίους, ἀνευφημήσομεν πιστοὶ θείοις ὕμνοις Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ μέγαν ἀθλητὴν, καὶ κλεινὸν Θεόδωρον Στρατηλάτην τὸν θεῖον, πρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες· ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, καὶ ἐπηρείας ρύσασθε ἐχθρῶν τοὺς πεφευγότες τῇ σκέπῃ ὁμῶν Ἀγιοί.

Δόξα (τὸ αὐτό. — **Καὶ νῦν Θεοτοκίον.**

Ὁ σιωπήσωμέν ποτε Θεότοκε, τὰς ὀδυαστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο προσδεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἑλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶσεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμὸς καὶ οὕτως ἀρχομεθα τῶν παρακλήσεων τῶν ἁγίων.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ' Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πρὸς τὴν ὁμῶν νῦν κραταίαν ἀντίληψιν, ἐν παποιθήσει ψυχῆς, ἀθληταὶ Κυρίου, ἐν δεινοῖς ὑπάρχοντες, ταχέως καταφεύγομεν, ὁλοφύως βοῶντες. Ἅγιοι σπεύσατε μάρτυρες, καὶ ἡμεῖς ἐκ τούτων λυτρώσασθαι.

Πάσαις ἰδέαις θλιβερῶν κυκλοῦμενοι καὶ ἀντιπνοαῖς αἰεὶ, τῶν κινδύνων βίου, ὑπὲρ νοῦν βαλλόμενοι, πρὸς τὴν ὁμῶν, Θεόδωροι, ταχεινὴν προφασίαν, νῦν προσδραμόντες δεόμεθα, πάσης λυτρωθῆναι κακώσεως.

Τοὺς καθ' ἡμῶν ἐγειρομένους κλύδωνας ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ ἐκπειλοῦντας παντελῇ κατάκλυσιν, Θεόδωροι τρισμέγιστοι, τῇ ὁμῶν παντελεῖα, ἐκδυσαποδύμεν πρᾶντα, μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Ὁ σιωπήσω τοῦ βοᾶν τρανώτατα, τὰ μεγαλεῖα τὰ σά, εἰ μὴ γὰρ Σὺ Κόρη πάντοτε προΐστασο, ὑπὲρ ἐμοῦ προσβέουσα τῇ Ἰῳ καὶ Θεῷ σου, τίς ἐκ τοσούτου με κλύδωνος, καὶ δεινῶν κινδύνων ἐρρύσατο;

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εν κινδύνοις προστάται ὡς ἀληθῶς Ἅγιοι, τοῖς συνεχομένοις ἡμῖν πρὸς Θεοῦ ἐδόθητε, ἀφθονοπάροχον τῶν ἰ-

αμάτων τὴν χάριν, παρ' αὐτοῦ πανευ-
φημοὶ ὡς κομισάμενοι.

Τίς δυνήσεται ὄντως, νῦν ἐξειπεῖν
"Ἄγιοι, τὰς θαυματουργίας τῇ κό-
σμῳ, κλεινοὶ Θεόδωροι, ἃς ἐκτελεῖτε
ἀεὶ. ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦντες, τὸν φι-
λανθρωπώτατον καὶ πανοικτίρμονα.

Συνελθόντες ἐν πίστει ναφ' ὑμῶν σή-
μερον, εἰς ἐπικουρίαν καλοῦμεν ὑ-
μᾶς παμμέγιστοι διὸ νῦν σπεύσατε καὶ
τῆς ἐχθρῶν κακουργίας ὡς ἀκαταμά-
χητοι ἡμᾶς λυτρώσατε.

Θεοτοκίον.

Αληθῆ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποι-
να, σὲ τὴν τοῦ θανάτου τὸ κράτος
ἐξαφανίσασαν· ὡς γὰρ ψυρίζων, ἐκ
τῶν θεσμῶν τῶν τοῦ "Αδου, πρὸς ζω-
ὴν ἀνήγαγες εἰς γῆν με ρεύσαντα.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς ξυνω-
δρίς-ἡ ἀγία, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ παμμακάριστοι, ὡς ἄγρυπνοι
φρουροὶ ἀπάντων πιστῶν.

Θεοτοκίον.

Επίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θε-
οτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ
σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς
μου τὸ ἄλγος.

Κάδισμα, ἡχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν

Προστάται θερμοὶ καὶ πύργοι ἀδιά-
ποιστοι, θαυμάτων πηγαί, τοῦ κό-
σμου ἀντιλήπτορες, ἐκτενῶς βοῶμεν
ὑμῖν ἀθληταὶ Θεόδωροι προφθάσατε,
καὶ ἐκ κινδύνων λυτρώσατε ἡμᾶς, τα-
χέως οἱ πιστοὺς διασώζοντες.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Νῦν καταίγεις ἐφ' ἡμᾶς ἐπνευσεν, ἁ-
γιοι, ἀθυμίας, καὶ καταστρωνύειν τε
ἐπαπειλεῖ ἄρδην ἐν βυθῷ ἀπελπισίας,
ἣν περ ταῖς αὖραις δεήσεων, ὑμῶν
πρὸς τὸν Δεσπότην, σταθερὰν εἰς γα-

λήνην, διαμείβειν ἡμᾶς ἱκετεύομεν.

Δύμης δεινὰ κύματα, ψεῦ με χεϊμά-
ζουσι, καὶ μηκέτι φέρων τὴν ἀντί-
πνοϊαν, τῶν ἐναντίων καὶ πονηρῶν,
νῦν ὑμῖν προσφεύγω, τὴν σωτηρίαν
αἰτούμενος πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις
ὑμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὑπὲρ οὗ προ-
θυμῶς ἐνθελήσατε.

Μεταβολαὶ αἱ χαλεπαὶ περιστάσεων.
Μθεῖα ψήφῳ, ἐφ' ἡμᾶς συνέρρευσαν,
ὡς μακρυνθέντας τοῦ θεικοῦ νόμου
σωτηρίῳ, καὶ χοίρους οἱμοὶ ποιμαίνον-
τας, παθῶν παντοία πάθη, ἐν ἀβά-
τοις ἐρήμοις, ἐξ ὧν ἡμᾶς λυτρώσατε
"Ἄγιοι.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐξειπεῖν σοὺ κατ' ἀξίαν δυνήσο-
μαι τοὺς ἀμέτρους οἰκτιρμοὺς, ὦ Δέ-
σποινα, τοὺς τὴν ἐμὴν πάντῃ ψυχὴν
δεινῶς πυρουμένην, ὡς ὕδωρ περιδρο-
σίσαντας; ἀλλ' ὦ τῆς σῆς προνοίας,
καὶ τῆς εὐεργεσίας, ἧς ἀφθόγως αὐ-
τὸς παραπήλαυσα.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ισχυροὺς θεμελίους, καὶ ἀρραγεστά-
τους ὑμᾶς πύργους κέκτημαι κατ' ἐχ-
θρῶν ποικίλων, Ἀθλοφόροι Χριστοῦ
ἀξιόγαστοι, ὅθεν με παντοίοις κλυδῶ-
νιζόμενον κινδύνους, σωτηρίας εἰς ὄρ-
μον ἰθύνετε.

Τῷ ναφ' ὑμῶν πίστει, νῦν προσπεφω-
γὼς χαλεπῶς χεϊμαζόμενος, ἐν παν-
τοίαις νόσοις, ἀθλοφόροι Θεόδωροι ἐν-
δοξοὶ, τὴν ὑμῶν αἰτούμαι πρεσβευτι-
κὴν τῶν ἱαμάτων ἀκεσώδυνον χάριν,
θεόσοφοι.

Ομβροφόρους καθάπερ, καὶ χαριτο-
βρόχους νεφέλας πλουτήσαντες τῶν
πιστῶν νοιδήμοι, προχεούσας βροχὴν τῶν
ἰάσεων, ὑμᾶς εὐφημοῦμεν, τῶν πειρα-

σμῶν τοὺς λαυροτάτους καταψῆσαι αἰ-
τούμενοι καθύψωνας.

Θεοτοκίον.

Τί σοι δῶρον προσάξω τῆς εὐχαρι-
στίας, ἀνθ' ὧν περ ἀπήλαυσα, τῶν
σῶν δωρημάτων καὶ τῆς σῆς ἀμέτρου
χρηστότητος; τοιγαροῦν δοξάζω, ὑ-
μολογῶ καὶ μεγαλύνω, σοὺ τὴν ἀφα-
τον πρὸς με συμπάθειαν.

ᾠδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εκύκλωσαν ὡσεὶ κύνες ἄγριοι, ἀντι-
πάλων νοητῶν ἡμᾶς στίφη, ἐκπολε-
μοῦντες καὶ θλίβοντες λίαν, καὶ εἰς κο-
λάσεις ὠθοῦσι σφαδάζοντες· σὺ οὖν, ὦ
θεῖα ξυνωρίς Θεοδώρων, ὁρμήν τοῦ-
των σῶσαι.

Οἱ μὲν ὡς τῶν παθῶν ὡς εἰκεν,
ἐν ἡμῖν σαφῶς προσώζεσαν, οἱμοὶ!
παραχωρήσει δὴ περ Κυρίου, συμπε-
ριφέρονται ἄλγῃ πρὸς ἱασίν· μοτώσει
πρεσβείων ὑμῶν, θεραπεύσατε τάχος
Θεόδωροι.

Ερρύαξαν, ἀληθῶς, οἱ μάταιοι κο-
σμοκράτορες, κινδύνους τὰς γλώσ-
σας καὶ τὰ πυρφόρα αὐτῶν τόξα καὶ
βέλη, νῦν κατ' ἡμῶν οἱ ὦμοι ἐπισείον-
τες· ὑμῶν τῇ ξίφει πρεσβείων, πρὸς
θεὸν μάρτυρες θεῖοι συγκόψατε.

Θεοτοκίον.

Εκύκλωσαν αἱ τοῦ βίου με ζάλαι, ὦ-
ς περ μέλισσαι κυρίου Παρθένε καὶ
τὴν ἐμὴν κατασχοῦσαι καρδίαν, κατα-
τιτρώσκουσι βέλη τῶν θλίψεων· ἀλλ'
εὐροίμ' σε βοηθόν, καὶ διώκτην καὶ ρύ-
στην Πανάχραντε.

Διάσωσον, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς ξυνω-
δρίς, ὦ! ἀγία, ἀθλοφόροι Χριστοῦ

γενναῖότατοι, ὡς ἄγνωστοι φρουροὶ
πιστῶν ἀπάντων.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἁ-
νερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμε-
ρῶν τεκοῖσα, δυσώπησον, ὡς ἐχέουσα
μητρικὴν παρηγορίαν.

**Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, ὑπὲρ ἐλέ-
ους.** . .

Εἴτα κοντάκιον ἡχος β'.
**Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκα-
ταίσχυντε.**

Αλγηδόνων παντοίων ἡμᾶς ἀπαλλά-
ξате, μεριτεῖαις ὑμῶν πρὸς θεὸν
πανοιζίμοι, ἐπικαμπτόμενοι οἰκτραῖς
δεήσεσιν ἡμῶν, ἃς προσφέρομεν καὶ
νῦν ὑμῖν, ἐν ταπεινώσει ψυχῆς ὁμο-
φώνως κραυγάζοντες· σπεύσατε εἰς
πρεσβείαν καὶ ρύσαι μετὰ κινδύνων, οἱ
προστατεύοντες ἀεὶ τὴν τιμῶσαν Ὑ-
μᾶς ποιήνην "Ἄγιοι.

Εἴτα: Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡχοῦ

Προκείμενον:

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐ-
τοῦ.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐ-
τοῦ.

Εὐαγγέλιον, λέγε εἰς Μάρτυρας.

Δόξα ἡχος β'.

Ταῖς τῶν ἀθλοφόρων πρεσβείαις ἔλε-
ε ἡμῶν.

Καὶ νῦν

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ
μέγα ἔλεός σου.

Ἠχος πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμεναι
ὕπη συνεχόμενοι, ἀσθενοῦν ἀνη-
λέεστων, καὶ ἐχθρῶν ἐφόδους τε, αἱ

οθητῶν βαλλόμενοι, ἀσράτων τε, καὶ πικραῖς θλίψεσιν ἀλγυνοῖς τε ἀπασι, τοῖς τοῦ βίου οἱ ταλαίπωροι, ὑμῖν προσπίπτομεν, λύσιν τῶν κακῶν ἔξαι· τοῖς βίου, μεθ' ἡμῶν μέμνησθε Ἅγιοι πάντων εὐσεβῶν κακῶν λύσιν, εὐρεῖν ἡ· μᾶς, Θεόδωροι γενναῖοι.

Συνεσχέθη τῷ ζῶντι τῶν πταισμάτων, καὶ ἐν ἀπωλείας κατήντησα βαράθροις· διδὼν ὑμῖν προσπίπτω νῦν ἐν δάκρυσιν, χεῖρα βοήθειας, Μάρτυρες Κυρίου, αἰτούμενος ὁ τάλας.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς, ὡσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Καὶ οὕτως, ἀποπληροῦ· μεν καὶ τὰς λοιπὰς ὡδὰς.

Ὁδὴ ζ'. Παῖδες ἐβραίων ἐν καμίνῳ.

Σκότος ἐκύκλωσεν ἀμέτρων, περιστάσεων, τῶν θλίψιν προσενούντων, καὶ εἰς ἄδην ἡμᾶς ὡς τάχος ἀπωθούτων· ἔξ ὧν σοφοὶ λυτρώσατε τοὺς ὑμᾶς ἀνευφημοῦντας.

Ὁπερ ἐρρύσω πιστοὺς πάλαι, κινδυνεύοντας μιάσμασι χρανθῆναι, ὅξυ· τάτῃ τῇ σῇ, σοφῇ, ἐπιστάσῃ, κινδύνων νῦν τε λύτρωσε, ὦ Θεόδωρε, σοὺς δούλους.

Χεῖμαρρος ὄντως ἀνομίας, ἐξετάρα· ἔξαν τὴν τάλαιναν ψυχὴν μου, ἀπωλείας βυθῷ καθέλκοντες βιαίως, ἔξ ὧν με νῦν διάσωσον, Στρατηλάτα ὦ τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον

Βλέψον ἱλέψ ὀμματί σου καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἣν ἔχω· καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἅμειν τῇ τῇ σου ἐλέει.

Ὁδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Εν τῷ βάθει πεπτώκαμεν παντοίων, συμφορῶν τε δεινῶν, καὶ θλίψεων τοῦ βίου, μεθ' ἡμῶν μέμνησθε Ἅγιοι πάντων εὐσεβῶν κακῶν λύσιν, εὐρεῖν ἡ· μᾶς, Θεόδωροι γενναῖοι.

Συνεσχέθη τῷ ζῶντι τῶν πταισμάτων, καὶ ἐν ἀπωλείας κατήντησα βαράθροις· διδὼν ὑμῖν προσπίπτω νῦν ἐν δάκρυσιν, χεῖρα βοήθειας, Μάρτυρες Κυρίου, αἰτούμενος ὁ τάλας.

Συνηθεῖα ἡττώμενος τῇ φαύλῃ, ὀλί· σθαίνω, οἶμοι! εἰς βάραθρα αἰσχύνῃς· διδὼν κακοῖς παντοίοις περιπέτῳ· κα, θεῖα συγχωρήσει, ὦν με, ἀθλοφόροι, λυτρώσατε ὡς τάχος.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμαρτος Κυρίου, χαῖρε λεία καὶ μανναδόχα στάμνα· χαῖρε χρυσὴ λυχνία, λαμπρὰ ἀρβαστε· χαῖρε τῶν παρθένων δόξα, καὶ μῆτε· ρων, ὠράτομα καὶ κλέος.

Ὁδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Περὶ καταφλεγόμενοι πειρασμῶν, καὶ λίψ λυπηρῶν δαπανώμενοι, πρὸς τὴν πηγὴν, νῦν τῶν ἱαμάτων, ὡς ἀλῇ· θως, δεῦτε πιστοὶ συνδράμωμεν, θεῶν Θεοδώρων τῶν ἀθλητῶν, ἀντλοῦντες ἀενάως, ἀκασώδυνα ρεῖθρα ἰάσεων, καὶ φλογμῶν ποικίλων ἀσθετήρια.

Πολλοὶ ἡμᾶς χειμάζουσι πειρασμοί, προσβολαὶ τε καὶ θλίψεις καὶ μάστιγες καὶ ἀλγυνοῖς, πέλαγος παντοίων ἐκδειματοῦν, σκάφους ψυχῆς κα· τάκλυσιν, σκλήρους τε γαιώδους διαφθοράν, προφθάσατε οὖν τάχει, Θεόδωροι γενναῖοι, καὶ τῶν κινδύνων διασώσατε.

Τὸν πόνον μου νῦν τοῦτον τὸν εὐτελεῖ· ἀθλοφόροι Κυρίου προσδέσασθε, ἐν περ ὑμῖν, πόθῳ ὡς κρατούμενος τῷ ὑμῶν, πίστει πολλῇ προσέφερον. καὶ ἐν βίῳ ἔσεστέ μοι παντὶ ἐπικούροι, τὴν νίκην βραβεύοντες τελείαν κατα· ἔχθρων τῶν πολεμούντων με.

Θεοτοκίον.

Τὴν δέησιν ἡμῶνδέξαι τὴν πενιχράν, καὶ κλαυθμὸν μὴ παρίδης καὶ δάκρυα, καὶ στεναγμόν· ἀλλ' ἀντιλαβὸν ἡμῶν ὡς ἀγαθῇ, καὶ τὰς αἰτήσεις πλήρωσον· δύνασαι γὰρ πάντα, ὡς πᾶν σθενοῦς Δεσπότης Θεοῦ Μήτηρ, εἰ νεύσεις ἐτι μόνον πρὸς τὴν ἡμῶν οἰκ· τράν ταπεινῶσιν.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Μετὰ τὸ ἄξιον ἐστίν.

Ἰδιόμελα.

Τῶν Στρατηλάτα, Θεόδωροι, Μάρτυρες Κυρίου πανθαύμαστοι, ὡς κραταιοὶ φύλακες καὶ προστάται πάντων ἡμῶν· Δυὰς ἡ μακαρία, Τριάδα τὴν Ἄγιαν, ὑπὲρ ἡμῶν καθικετεύσα· τε.

Αναρχε Θεότης τρισφεγγής, τοὺς Ἀδῶ φωστήρας τοὺς τηλαυγείς· δέ· δωκας σοῖς δούλοις, προστάτας ἐν κιν· δύναις καὶ πάσαις περιστάσεσιν ἀντι· λήπτορας,

Σὼν αἱμάτων ρεύμασιν ἱερῶν, ἀθλητῶν γενναῖς, πλάνης ἐσθεσας τὸν φλογμόν· ἐβλυσας δὲ ρεῖθρα, σοφῇ, τῶν ἱαμάτων, τοὺς χρήζοντας ἀρδεύων, μάρτυς Θεόδωρε.

Τοὺς ὑμῶν προμάχους τε καὶ φρου· τρούς, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἀντιλή· πτορας ταχεινοῦς, τοὺς ἐν Ἀθλοφόροις Κυρίου Θεοδώρους ὑμνήσωμεν συμφῶ· γως ἐν θεοῖς ἄσμασι.

Δεῦρο ὦ Μαρτύρων ἡ καλλονή, Θε· οδώρων, θεῖα θεοδόξαστος ἐνωρίς, στήτε ἡμῶν μέσῳ, ὑμᾶς ἀνευφημοῦ· των, βραβεύοντες εἰρήνην, δεινῶν τε λύτρωσιν.

Αθλοφόροι, Τῶν Θεόδωρε, μετὰ Στρατηλάτου ὡς ἐμφορνεῖς ἀδελφοί, ἡγαπημένοι λίαν, τὴν δὲ ὑμῶν τὴν Ποίμνην, θερμῇ ἐπιστάσῃ, περιφρου· ρήσατε.

Οἱ τοῦ φερωνύμου ναοῦ φρουροὶ καὶ ὁτῶν ἐν κινδύνοις ἀπρομάχητοι δο· ηθοί, ταχέως λυτροῦνται, τοῖς ἐπικα· λουμένοις, Θεόδωροι οἱ θεοὶ Μεγαλο· μάρτυρες.

Δεῖτε Στρατηλάτην τε πάνσεπτον, Τῶν Θεοδώρων τε Θεοδώρους ὁμοῦ κλει· νους ἅμα τε δωρουμένους, τοῖς πιστοῖς πᾶσαν χάριν, συμφῶνως ἡμεῖς πάντες ἀνευφημήσωμεν.

Υμνοὶς ἀριστεῖας τοὺς εὐκλεῖς, ἀλ· λους ὡς ἀστέρας ἐξαοιράσαντας τη· λαυγείς, καὶ πολυθεῖας διώξαντας τὸν ζόφον, δοξάσωμεν πιστοί, Θεοδώρους Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρας.

Φρουρεῖτε ὑμῶν ποίμνην, ὦ ἀθληταὶ Μάρτυρες Κυρίου τὴν τιμῶσαν Ὑ· μᾶς σεπτῶς, λύοντες ἀλγυνοῦς κινδύ· νων καὶ παντοίων Θεόδωροι πανένδο· ξοι.

Τῶν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μυσαρῶν τῶν τοῦ Παραβάτου λυτρωσάμενων

τοὺς πιστοὺς, καὶ θρέψαντας τοὺτους, τροφή τῇ τῶν κολλούων. Θεόδωρον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Ψάλλοντα, ὡς εὖρον σε ἀθλητὰ οἱ νεκρὸν δοκοῦντες ἐξ ἐλκώσεων καὶ πληγῶν τῶν ἰασημένων ἐπὶ ἐπίστευσαν Κυρίῳ σὺν σοιτηθέντες ξίφει, μάκαρ Θεόδωρε

Τοὺς στρατευσαμένους τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἡρωικῶς ἐν ἀγῶσι τοῖς λογι καί, ὡς Θεοδωρήτους, εἰς Ἐκκλησίας θάσεις, τοὺς θεοὺς Θεοδώρους ὕμνοις ὑμνήσωμεν.

Εκτεταμένον μαρτυρικῶς, καὶ κατεστημένον ἀφθαρσίας ταῖς καλῶναις, ῥύσασθε κινδύνων, ἡμᾶς καὶ συμπτωμάτων, Θεόδωροι ὀπλίται τοῦ Παντοκράτορος.

Μνήμην τὴν Ἀγίαν ὑμῶν πιστῶς, τοὺς ἐπιτελοῦντας, ἐκ παντοίων φθοροποιῶν, σώζετε κινδύνων, ὑμῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα, πρεσβείαις εὐπροσδεχτοῖς ἀξιοθαύμαστοι.

Δήμοις ἡρωικῶς ἀθλητῶν, ἐν ἐπουρανίοις, παναοίδιμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐνδοξοὶ ὀπλίται, Θεόδωροι, πρεσβείαν ὑπὲρ παντὸς τοῦ κόσμου ὄντως ποιούμενοι.

Πάσης ἡμᾶς ῥύσασθε ἀπειλῆς, καὶ ἡσυχαστήριον ἡμῶν τότε τὸ ἱερὸν λοιμοῦ καὶ σεισμῶν τε καὶ θαλάσσιων ἐπιδρομῆς, πάσης ἄλλης βλάβης, καὶ θλίψεως τοῦ βίου, Θεόδωροι, τοῦ Λόγου, Μάρτυρες ἐνδοξοί.

Πάντες εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τοὺς στερεοὺς Στρατηλάτας καὶ Μάρτυρας, τοὺς κραταίους, τοὺς τῆς οἰκουμένης θεοὺς πυρσούς, καὶ τῶν αὐτοῦ προσκαλούντων μόνους θεσμούς ἀντιλήπτορας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ Στρατιαί, Πρόδρομο Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἴτα Τρισάγιον, Παναγία Τριάς, Πάτερ ἡμῶν.

Καὶ τὰ παρόντα **Τροπάρια**. **Ἦχος πλ. β'.**

Ελέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπάσης γὰρ ἀπολογίας ταύτην σοὶ τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ σοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήσαμεν μὴ ὀργισθεὶς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθεὶς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος, λύτρωσε ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, σὺ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαός σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πόλιν ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχῆσωμεν, ῥύσθημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων, σὺ γὰρ ἡ σωτηρία πάντων τῶν χριστιανῶν.

Ὁ ἱερεὺς, μνημονεύει, ποιῶν αἴτησιν ὑπὲρ ὧν ἡ **Παράκλησις** φάλλεται.

Εἴτα ποιεῖ (δόξα καὶ νῦν) ἀπόλυσιν.

Εἰς δὲ τὴν ἀσπασμόν τῆς εἰκόνης τῶν Ἀγίων ψάλλομεν τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος β' Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντων προστατεύετε ἡμῶν τῶν καταφευγόντων ἐν πίπτει τῇ ἀντιλήψει ὑμῶν, ἅγιοι Θεόδωροι. Χριστιανῶν ἄρρωγοὶ πρὸς Θεοῦ γὰρ ἐδόθητε ἡμῖν, τοῖς ἐν βίῳ αἰεὶ κινδυνεύουσιν ὡς ἀσφαλεῖς ὁδηγοί, πάντας σωτηρίους πρὸς τρίβους ὁδῶς διευθύνοντες θεοί, Μάρτυρες Χριστοῦ Θεομακάριστοι.

Πάντων εὐσεβῶν σὺ ἀληθῶς, ἐν θερμῷ προστατῆς ἐδείχθης, Μάρτυς Θεόδωρε, πάντες σὺν προάγομεν σοὶ χάρις, στήρια, καὶ σωτήρα γινώσκοντες, ἐν πίστει ἐσώμεν, ῥῖσαι ταῖς πρεσβείαις σου τῆς προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν πάσης ἀπειλῆς, πάσης λύπης καὶ αἰρετικῶς τυραννίας τοὺς πιστῶς γεραίροντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος πλ. δ'. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'. Ἐτερον.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθω, **Μήτηρ** τοῦ Θεοῦ, φύλαξον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐτερον ὁμοίως.

Υπὸ τὴν Σὴν εὐσπλαγχνίαν καταφεύγοντες Θεοτοκε, τὰς ἡμῶν ἱκεσίας μὴ παρίδης ἐν περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, μόνῃ ἀγνῇ μόνῃ εὐλογημένῃ.

Ἐτερον εἰς ἦχον α'

Θεομακάριστε Κόρη καὶ παναγώμητε, ἐσπλιωμένον ὄντα καὶ βεβορωμένον, ἐκ πράξεων ἀτόπων καὶ οὐραρῶν λογισμῶν, κάθαρσόν με τὸν δαίμονα, ἄχραντε καὶ σεμνὴ Παναγία Μητροπάριθε.

Ἐτερον εἰς ἦχον πλ. δ'

Τῆς φοβερᾶς καὶ φορικτῆς καὶ ἀδεκάστου κρίσεως, Χριστέ, εἰς νοῦν λαμβάνων τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τρέμω ὡς κακοῦργος, αἰσχύνῃς ἐργα καὶ πράξεις ἔχων δεινὰς, ὅς μόνος ἐγὼ διεπραξάμην ἐπιμελῶς. Ὁθεν φόβῳ προσπίπτω σοὶ ἀναβοῶν ὁδυνῶν, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε, πολυέλεε, σῶσον με.

Ἐτερον εἰς ἦχον γ'

Καὶ σὲ μεσίτριαν ἔχω πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, μὴ μοῦ ἐλέγῃ τὰς πράξεις ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων. Παρακαλῶσε, Παρθένε βοήθησόν μοι ἐν τάχει.

Ἐτερον

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Εἴτα δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν καὶ τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα.

ΟΙΚΟΙ ΚΑΤ' Α, Β ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΣ ΤΗΡΩΝΑ & ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

Κοιτάκιον ἥχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ

Τῆς εὐσεβείας τοὺς κλεινοὺς μεγαλο-
μάρτυρας,
Φαιδροὺς φωστῆρας νοητῶς τοὺς ὥρα-
ρίζοντας,
Τὸ στερῶμα ὡς ὄντως τῆς Ἐκκλησίας
καὶ προχέοντες ναμάτων τε θαψίλειαν
Θεοδώρου οἱ πιστοὶ ἐπευφημήσωμεν,
Τούτοις κράζοντες· χαίροις ζεύγος
θεόλλεκτον.

Οἱ Οἱκοί.

Ἄγγελοι ἀοράτως κατεπλάγησαν ὄν-
τως, ὁμῶν τοὺς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας
ἀθλοφόροι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν
αὐτοῦ θωρεῶν οἱ ἐπώνυμοι, μεθ' ὧν συν-
αγαλλόμενοι κραυγάζομεν ὑμῖν τοι-
αῦτα.

Χαίρε δυὰς τῷ Θεῷ τιμία·
Χαίρε κλεινὴ ξυνορίς ἁγία.

Χαίρε Στρατηλάτα Θεόδωρε πάνσοφε
Χαίρε μάκαρ Τήρων Θεόδωρε μέγιστε
Χαίρε ζεύγος ἀξιάγαστον τῶν Ἀγγέλων
χαρμονή

Χαίρε εὐχος τὸ τῆς Πίστεως καὶ ἁγίων
καλλονή

Χαίρε πόλεως ὄντως Εὐχαΐτων τὸ κλέος
Χαίρε τάγματος μάκαρ τῶν Τηρώνων τὸ
κῦδος

Χαίρε δυὰς τὸν Χριστὸν καταγγείλασα
Χαίρε αὐτὸν ὡς Θεὸν κηρύξασα
Χαίρε δι' ἧς φρυκτωρεῖται ἡ Κτίσις
Χαίρε δι' ἧς ἀνυμνεῖται ὁ Κτίστης.

Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Βασιλέως Θεόφρον προσαγῆν Λι-
κινίου, Θεόδωρε Χριστοῦ Στρατη-
λάτα, εἰς φλόγαφον σοφείας, πρὸς ἀθλή-
σεως ἐχώρησας σκάμματα. εἰδῶλον
στηλιτεῦον ματαιότητα, Θεῷ δὲ κρά-
ζων

Ἀλληλουῖα.

Γνωσιν θεῖαν ὡς ὄντως ἀθλοφόροι
Κυρίου, πλουτήσαντες βουλᾶς τῶν
τυράννων, κατεπίψατε γενναίως καὶ
Θεοῦ ψευδαῖς σοφῆς ἐστηλιτεῦσατε
διὸ ἐπαγγελόμενοι βῶμιν ὑμῖν τοι-
αῦτα,

Χαίρε Χριστοῦ Στρατηλάτα Μάρτυρ·
Χαίρε πιστῶν ἀσφαλὴς προστάτης·
Χαίρε Λικινίου βουλᾶς τροπώσαντος·
Χαίρε ὁ Θεοῦ τοὺς κωφοὺς βδελυξάμε-
νος·

Χαίρε Τήρων ὦ! Θεόδωρε, ἡ λαμπρότης
τῶν ἀθλητῶν.

Χαίρε δόξα καὶ ὠράισμα τῶν σεπτῶν
ἐκκλησιῶν·

Χαίρε ὁ ἐκριζώσας τῶν εἰδῶλων τὴν πλά-
νην.

Χαίρε ὁ κατακαύσας ἀσεβείας καλᾶμην
Χαίρε δυὰς Μαρτύρων ἡ πάντερπνος·

Χαίρε πιστῶν ἀπάντων ἐπίκουρος
Χαίρε κρηπὶς ἀσφαλὴς εὐσεβείας·

Χαίρε λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι,

Δύναμιν ἀθλοφόροι ἐνδυθέντες ἐξ ὕ-
ψους, ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου προθύ-
μῳ διηλύσατε θεῖοι ψυχῇ, καὶ ἐχθροῦ
τὴν κάραν συνεντρίψατε, Θεῷ τῷ Παν-
τοκράτορι βοῶντες ἀκαταπαύστως οὕ-
τως

Ἀλληλουῖα.

Ελαμψεν ἐν τῷ κόσμῳ ὡς λαμπρὸς
Ἐωσφόρος, ὁ ἐνθεος ὁμῶν ὄντως
βίος, καταγίγας ἅπαντας πιστοὺς,
καὶ διώξας ἀσεβείας σκοτόμαιναν· δι'
ἕπερ ἀγαλλόμενοι κραυγάζομεν ἡμῖν
τοιαῦτα.

Χαίρε δυὰς ἀθλητῶν τὸ κλέος
Χαίρε ἐχθρῶν κατ' ἀπίστων βέλος
Χαίρε ὁ συνεντρίψας εἰδῶλων τὰ ξόανα
Χαίρε ὁ μὴ πτήξας κολάσεως ὄργανα
Χαίρε δράκοντα παμμέγιστον ἀποκτεί-
νας αἰσθητῶν
Χαίρε ξίφη τροπώσαντος τῶν ἐχθρῶν
τῶν νοητῶν
Χαίρε ὅτι καθεῖλες τὰς τοῦ Βρίγχα πα-
γίδας
Χαίρε ὅτι προεῖδας τῶν δεινῶν κατα-
γίδας

Χαίρε δεκτὸν Κυρίῳ σου σφάγιον
Χαίρε θερπνὸν Τριᾶδος ἀσφράδιον
Χαίρε θεὸν τῶν ψευδῶν καταλύτης
Χαίρε Θεοῦ ἀληθοῦς θεῖος κήρυξ
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Ζῆλον ἐνθεον σχόντες τὰς τῶν τυ-
ράννων θωπείας καὶ πάσας τὰς αὐ-
τῶν ἀπειλάς τε ὡς βέλγηνηπίων φαλ-
μικῶς Ἀθλοφόροι Κυρίου ἐλογίσασθε,
Θεῷ τῷ περιζώσαντι ὑμᾶς ἰσχυρὸν ἀνα-
βῶντες.

Ἀλληλουῖα.

Βαῖματι, Χριστοῦ ἀθλοφόροι ἀνε-

δείχθητε Ἐκκλησίας ἐν τῷ στερεώ-
ματι καταυγάζοντες τῆς γῆς τὰ πέρα·
τα καὶ πάντας διεγείροντες ὑμῖν κραυ-
γάζειν,

Χαίρε δυὰς κλεινῶν Θεοδώρων·
Χαίρε πιστοῖς πρὸς Θεοῦ τε δῶρον·
Χαίρε ἀεράτων ἐχθρῶν ἡ φυγάδευσις
Χαίρε αἰσθητῶν τε σαφῶς κατατρόπω-
σις·

Χαίρε ὅτι ἐματαιώσας τῶν τυράννων τὰς
βουλὰς·

Χαίρε ὅτι ἐνεπύρησας τῶν εἰδῶλων τοὺς
βωμούς·

Χαίρε τοῦ Παραδείσου ἡ τερπνὴ ἀνθοδέ-
σμη

Χαίρε ἡ καθελοῦσα εἰδῶλων τεμένη·
Χαίρε κλεινῶν Μαρτύρων ὠράισμα·
Χαίρε πιστῶν ἀπάντων τὸ καύχημα·
Χαίρε δυὰς εὐσεβείας τὸ ταῖχος·
Χαίρε πηγὴ τῶν θαυμάτων ἀείρου·
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Θεοδώρους τοὺς θεῖους, Στρατηλά-
την τὸν μέγαν, καὶ Τήρωνα τὸν ὄν-
τως γενναῖον εὐφημήσωμεν ὁμνιοῖς πι-
στοί, ὡς αὐτοὺς πλουτοῦντας κραταί-
ους φύλακας, τῷ δόξῃ στεφανώσαντι
αὐτοὺς Χριστῷ θερμῶς θαυμάσαντες

Ἀλληλουῖα.

Ἰσχυροὶ ἐντολῆμοις ἀθλοφόροι Κυρίου
ἐδείχθητε ρωννύμενοι θεῖα δύνασιν
Τιμίου Σταυροῦ, δι' οὗ ἅπαντες αἰδῶ-
λικὴν ὠλέσατε ματαιότητά· δι' ὅπερ
βῶμεν ἡμῖν τοιαῦτα.

Χαίρε δυὰς θαυματοῦσα κόσμον
Χαίρε οτερρὸς εὐσεβείας πύργος
Χαίρε δαιμόνων τροπώσασα φάλαγγας·
Χαίρε τῶν τυράννων ὠλέσασα ἱφρῶγμα·
Χαίρε σάλπιγξ μεγαλόφωνος ἡ κηρύξασα
Χριστὸν

Χαίρε λύρα κατευφραίνουσα τὰς καρδίας
τῶν πιστῶν
Χαίρε τῶν ἱαμάτων ἢ πολυρροὺς βρύσεις·
Χαίρε δυὰς Μαρτύρων δι' ἧς ἡδρασταί
πίστις

Χαίρε ἀγλὺν εἰδῶλων σκεδάσασα·
Χαίρε ὀφρὺν δαιμόνων καθαιρούσα·
Χαίρε ἡμῶν ἀρρωγὲ ἐν κινδύνοις·
Χαίρε πιστῶν ἱατρὰ τῶν ἐν νόσοις
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Κήρυκες Θεοφόροι, διαπρύσιοι ὄντες
Γεγόνατε σοφοὶ ἀθλοφόροι τῶν τυ-
ραννῶν ἔμπροσθεν Χριστοῦ. ὡς κηρύ-
ξαντες Θεὸν ἀληθέστατον, δι' ὃν καὶ
ἐνγυθλήσατε αὐτῷ βοῶντες ἀσιγήτως.

Ἀλληλούϊα.

Αάμπετε ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς λαμπροὶ
Ἐωσφόροι διώκοντες ἀγνοίας τὸ
σκότος τεραστίων ταῖς μαρμαρυγαῖς
ἐπιγνώσεως τε θεϊκῆς φωτισμὸν ἀν-
τεισάγοντες· διὸ καταυγαζόμενοι ὁ-
μῖν βοῶμεν.

Χαίρε δυὰς ἢ δεδοξαμένη
Χαίρε θεόθεν ὡς ἐστεμμένη
Χαίρε ξυνωρίς ἢ τὴν πλάνην ἐλέγξασα
Χαίρε Χριστὸν τὸν Θεὸν μεγαλύνουσα
Χαίρε Πούπλιον τὸν τύραννον ὃ ἐλέγξας
εὐθαρσῶς

Χαίρε τρόπαια στησάμενος ἀοράτων κατ'
ἐχθρῶν
Χαίρε ζευγὸς τὸ θεῖον ἀθλητῶν εὐκο-
σμία·

Χαίρε δρόσος πεσοῦσα ἐν τῇ γῇ οὐρανία
Χαίρε δυὰς πιστῶν ἢ ὑπέρμαχος
Χαίρε πολλῶν ἀπίστων ἀντίπαλος
Χαίρε δι' ἧς ἀναθάλλει ἢ πίστις
Χαίρε δι' ἧς ἐχθρῶν πίπτουσι σίφη
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Μετά πάντων Μαρτύρων, Ἀποστό-
λων, ὁσίων καὶ πάντων Προφητῶν

καὶ Δικαίων, ἀθλοφόροι Θεόδωροι, νῦν
παριστάμενοι τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ, πι-
στοὶς σωτηρίαν ἐξαίτησατε αὐτῷ βο-
ῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Νίκην θεῖαν καὶ Κράτος κατ' ἐχθρῶν
Ἰσχυράτων, ὁρατῶν τε ἀράμενοι ὄν-
τως, πρὸς θεῖα, σοφοὶ μετετέθητε τρι-
σόλβιοι Μάρτυρες, Θεῷ ἀμέσως ἐντυγ-
χάνοντες ὑπὲρ τῶν ἡμῶν βοῶντων

Χαίρε τὸ ζευγὸς συνωνυμίας·
Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς εὐσεβείας.
Χαίρε ἢ δυὰς Θεοδώρων ἢ πάντερπνος·
Χαίρε τῶν Ἀγγέλων ἢ ὄντως ὁμόσηκνος
Χαίρε θυμὰ τὸ θεόδεκτον Στρατηλάτα
τοῦ Χριστοῦ

Χαίρε Τήρων Θεοβράβευτε ὃ τροπῶσας
τοὺς ἐχθροὺς
Χαίρε ἐκλεγεμένη ξυνωρίς θαυμασία·
Χαίρε φρουρά καὶ σκέπη Εὐχαστῶν τα-
χεῖα·

Χαίρε πιστοῦ λαοῦ ἢ ἀντίληψις·
Χαίρε φυλῶν ἀπίστων κατάπτωσις
Χαίρε δυὰς οὐρανῶν ἢ πολιτεῖς
Χαίρε Χριστοῦ ἀθλοφόρων ἡδύτης
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι

Σίφος δίστομον πέλει κατ' ἐχθρῶν ἢ
Ἰσχυράτων, λειψάνων ἢ σεπτῇ ὁμῶν θή-
κη, ἀπελαύνουσα αὐτῶν τὰς ὁρμάς,
καὶ ρωνῶσα πιστῶν τὰ συστήματα, διὰ
τῷ δόντι ὁμῖν τοιαύτην ἰσχὺν Χριστῷ
βοῶμεν

Ἀλληλούϊα

Ογκον Μάρτυρες θεῖοι ἀποθέμενοι
Πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρ-
τίαν δι' ὑπομονῆς ἐτρέφετε σαφῶς, τὸν
προκαίμενον ὁμῖν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσε-
ως· δι' ὃ ἐν πίστει ὁμῖν βοῶμεν ταῦτα·
Χαίρε σεπτὸν ἀθλοφόρων ζευγὸς
Χαίρε τερπνὸν ἐκκλησίας κλέος

Χαίρε τῶν εἰδῶλων δυὰς ἢ κατάλυσις
Χαίρε νοσημένων ἐχθρῶν κατατρόπωσις
Χαίρε δόξα καὶ ὠράσιμα τῶν Χριστοῦ
ἐκκλησιῶν

Χαίρε καύχημα καὶ στήριγμα εὐσεβῶν
Χριστιανῶν

Χαίρε δόξης ἀρρήτου μετασχὼν Στρατη-
λάτα

Χαίρε στέψει ἀφθάρτη ὃ στεφθεὶς θεῖ-
αν κάραν

Χαίρε δυὰς Μαρτύρων συνόμιλε
Χαίρε δι' ἧς διώκονται δαίμονες
Χαίρε Χριστοῦ παρεστῶσα τῷ θρόνῳ
Χαίρε Θεοῦ ἀνυμνοῦσα τὸν μόνον
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Πᾶσα τάξις Ἀγγέλων, κατεπλάγη ὁρῶ
Ποιοῦς ἀθλοὺς ὁμῶν τοὺς ἱερούς, ἄ-
θλοφόροι, ἐπεκρότησαν, δι' ὃ σαφῶς, τῇ
ἀνάσῃ ὁμῶν Θεόδωροι πανένδοξοι ὁμῖν
συναγαλλόμενοι, Χριστῷ δὲ ἐκβῶντες,

Ἀλληλούϊα.

Ρώμην θεῖαν ἐξ ὕψους ἐνδυσάμενοι
Ρῶντας Θεόδωροι Χριστοῦ Ἀθλοφό-
ροι, πρὸς ἀθλήσεως σκάμματα, ψυχῆς
ἐν ἀνδρείῳ φρονήματι ἐχωρήσατε, ἀπί-
στοις καταπλήγιοντες, διὸ πιστοὶ βο-
ῶμεν

Χαίρε δυὰς ἐκλεκτῇ μαρτύρων
Χαίρε σεπτῇ ξυνωρίᾳ φωστήρων
Χαίρε ἀσεβείας ὀφρὺν καταρράξασα·
Χαίρε εὐσεβείας τὸν λόγον κηρύξασα
Χαίρε ὅτι ἐματαιώσας τῶν τυραννῶν τὰς
βουλὰς
Χαίρε ὅτι κληρὸν εἴληψας τὰς ἀφθάρτους
δωρεὰς

Χαίρε χειμαζομένων ὃ πανεύδιος ὅρμος
Χαίρε τῆς καρτερίας ὃ ἀκρότατος ὅρος
Χαίρε πολλῶν νοσοῦντων ἢ ἱασις
Χαίρε ἐχθρῶν δαιμόνων ἀπέλασις
Χαίρε δυὰς τοὺς πιστοὺς ἢ φρουροῦσα

Χαίρε πλειὰς οὐρανῶς ἢ κοσμοδοξα
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Σωτηρίας πρὸς ὄρμον τοὺς ὁμᾶς εὐ-
φημοῦντας, ἰθὺνате Χριστοῦ ἀθλο-
φόροι ἱεσάις ὁμῶν πρὸς Θεὸν εὐπρόσ-
δέκτοις Θεόδωροι ἐνδοξοί, ὃ νῦν συμ-
παριστάμενοι, φωναῖς ἀκαταπαυστοῖς
βοᾶτε,

Ἀλληλούϊα

Τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται, ἀσθενεῖς
καὶ γενναῖοι ἐδείχθητε Θεόδωροι
θεῖοι, πρὸς ἀγῶνας χωροῦντες στερ-
ρῶς μαρτυρίου καὶ εἰς γῆν καταρράσ-
σοντες τυραννῶν ματαιότητα, διὸ γῆ-
θόμενοι ὁμῖν βοῶμεν.

Χαίρε δυὰς κρηπίς εὐσεβείας
Χαίρε ὃ ἐλεγχὸς ἀσεβείας
Χαίρε ξυνωρίς τῶν θαυμάτων τὸ πέλα-
γος

Χαίρε κεφαλὴν ἢ συντρέψασα δράκοντος
Χαίρε μάρτυς ἀξιόλαστος τῶν τιμώντων
σε φρουρὸς
Χαίρε Τήρων Θεοτίμητε, ἀθλητῶν ὑπο-
γραμμός.

Χαίρε μάχαιρα θεῖα κατ' ἐχθρῶν τεθη-
γμένη.
Χαίρε λύχνος φωτίων εὐσεβοῦντων τὰ
πλήθη.

Χαίρε δυὰς τὸ κλέος τῆς πίστεως
Χαίρε κοπή τῆς πλάνης ἀνιάτος
Χαίρε Ἐδὲμ τῶν φυτῶν ἐντροφῶσα
Χαίρε Χριστοῦ ἐκ δεξιῶν παρεστῶσα
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Υμνον ἄδοντες θεῖον τῷ Σωτῆρι τοῦ
κόσμου, πρὸς ἀθλοὺς τοῦ σεπτοῦ
μαρτυρίου ἐχωρήσατε, θεῖοι ἀθληταί,
μὴ πτοούμενοι τυραννῶν ὁμότητες καὶ
τούτου κατασχύνετε, Θεῷ Τριεπιστά-
τῳ ἐκβῶντες

Ἀλληλοῦτα.

Φωταυγείς ὡς φωστῆρες ἐν τῷ ὕψει
φανέντες, Χριστοῦ τῆς ἐξ ἔθνων
Ἐκκλησίας, καταυγάζετε πᾶσαν τὴν
γῆν, δδγγαῖντες πρὸς γινῶσιν θεϊκὴν
ἀπαντας, Θεόδωροι πανεύφημοι, τοὺς
ταῦτα ἡμῖν βοῶντας.

Χαῖρε δυὰς ἀθλητῶν λαμπρότης
Χαῖρε Χριστοῦ ὁπαδῶν παιδρότης
Χαῖρε τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν σελαγί-
ζουσα
Χαῖρε τῶν ἐχθρῶν τὰς ὁρμὰς ἀναστέ-
λουσα
Χαῖρε ἄστρον τηλαυγέστατον Στρατηλά-
τα ἀθλητά.
Χαῖρε ἄνθος τὸ ἡδύπνοον, Τήρων Μάρτυς,
τῆς Ἑδῆμ
Χαῖρε Ἰουλιανοῦ τὰς βουλὰς στηλιτεύ-
σας
Χαῖρε ἀλισγημάτων τοὺς πιστοὺς δια-
σώσας

Χαῖρε δυὰς ὡς φῶς ἐκλάμψασα
Χαῖρε Χριστὸν Θεὸν ἡ δοξάσασα
Χαῖρε τρῆφης Παραδείσου τυχοῦσα
Χαῖρε ζωὴν τὴν ψαυτὴν παριδοῦσα
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι.

Χάριν νέμοιτε πᾶσι, τοῖς ὑμῶν εὐ-
προσδέκτοις Θεόδωροι σοφοὶ ἱεροί-
αις πρὸς Χριστὸν τὸν Ὑῖον τοῦ Θεοῦ,
ὃν ὡς Θεὸν κληθῆ ἐκηρύξατε ἀνάκτων
ἀπίστων κατενώπιον, αὐτῷ βοῶντες
οὕτως

Ἀλληλοῦτα.

Ψάλλωμεν τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὑμῶν
ἀθλοφόροι, Θεόδωροι Χριστοῦ ἐ-
παξίως καὶ τὰ τρόπαια ὑμνοῦμεν πῖ-

στώς, ὃ κατ' ἀντιπάλων ἀνηγείρατε
καὶ νῦν ὑμᾶς πλουτοῦντας ἀντιλήπτε-
ρας θερμῶς δοῶμεν.

Χαῖρε δυὰς Εὐχαῖτων τείχους
Χαῖρε Χριστοῦ Ἐκκλησίας πύργος
Χαῖρε χαριτώνυμος ξυνωρίς ἡ ἀήττητος
Χαῖρε πρὸς Θεὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν πρέ-
σβυς ἀκούμητος

Χαῖρε ἀρραγὲς εὐσεβείας θεμέλιον
Χαῖρε δῶρον θεοπάροχον, πνέον θεῶν
γλυκασμὸν
Χαῖρε δόξα μαρτύρων καθερέτης θα-
μνῶν
Χαῖρε πύργος τὰ τείχη καθελὼν τῶν εἰ-
δώλων.

Χαῖρε δυὰς ἀθλήσει ἐκλάμπουσα
Χαῖρε ἐχθρῶν τὸν ζόφον ἐλαύνουσα
Χαῖρε Χριστοῦ ἀληθῆς εὐωδία
Χαῖρε ἡμῶν τῶν πιστῶν θυμηδία
Χαίρετε Θεόδωροι μέγιστοι!

Θεόδωροι θεῖοι, ἀθλοφόροι, Κυρί-
ου, καὶ πάντων ἀθλητῶν ὁραϊότης,
προσδεξάμενοι τὴν νῦν ὥδην ἐκ παν-
τοίων κινδύνων ρύσασθε ἅπαντας τοὺς
πόθῳ ὑμῖν καταφεύγοντας καὶ τῷ
Χριστῷ βοῶντας

Ἀλληλοῦτα.

Κοντάνιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ υπερμάχῳ Στρατηγῷ τάνικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν θεινῶν εὐχαρι-
στήρια

ἀναγράφουσα ἡ ποίμνη σου Θεοτόκε
ἀλλ' ὡς ἐχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων ἡμᾶς κινδύνων ἐλευθέρωσον,
ἵνα κράζωμεν χαῖρε νύμφη ἀνύμφευτε.

MARTYΡΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΕΝΑΘΕΩΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΡΩΝΟΣ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΑΥΤΩΝ

* Ἄλλο δὲν εἶναι γλυκύτερον εἰς τὴν ἀγαθὴν ψυχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἀν-
θρώπου, εὐλογημένοι χριστιανοί, ὡς ἀν μνήμῃ ἁγίων καὶ πανηγύρις· πα-
νήγυριν δὲ λέγω, ὅχι τὴν αἰτίαν τῆς πολυφαγίας καὶ πολυποσίας, ἀλλὰ τὴν
πρόξενον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ καὶ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις
δὲν γίνονται διὰ πολυφαγίαν ἢ πολυποσίαν, ἀλλὰ διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν·
διότι τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι ἐνθύμησις τῶν μαρτυρικῶν ἀγωνισμά-
των· τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι τῶν ἁμαρτιῶν συγχώρησις· τῶν Μαρ-
τύρων ἡ μνήμη εἶναι τῶν ἀσθενούντων ἰατραία, τῶν θλιβομένων παρηγορία,
τῶν ἀρρώστων θεραπεία, τῶν ἁμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ καθολικὰ νὰ εἰ-
ποῦμεν, τῶν Μαρτύρων ἡ μνήμη εἶναι αἰτία καὶ ἀφορμὴ τῆς ψυχικῆς σωτη-
ρίας τοῦ ἀνθρώπου, διότι ὅταν ἐπαινέται καὶ ἐγκωμιάζεται Μάρτυς, δοξά-
ζεται ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος παρακινεῖται εἰς ἀγαθοποιίαν, καὶ τὰ μὲν
γένηται καταφρονεῖ, τὰ δὲ οὐράνια ὀρέγεται· τὰ πρόσκαιρά μισεῖ· καὶ τὰ αἰ-
ώνια ἐπιθυμεῖ· καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ
τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου γίνονται αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις πρέπει
εἶναι καὶ ὡς ἀρέσκει τοὺς Ἁγίους νὰ πανηγυρίζωμεν, διὰ νὰ ἔχωμεν μισθὸν
ἐκ Θεοῦ καὶ νὰ δέχωνται καὶ οἱ Ἁγιοὶ τὰς πανηγύρεις μας· ἐὼν ἐορτάζω-
μεν ἐθνικῶς μὲ πολυφαγίαν καὶ πολυποσίαν καὶ οἱ Ἁγιοὶ δὲν δέχονται τὰς
ἐορτάς μας τί τὸ ὄφελος; διὰ τοῦτο ἐπαιδεύοντο καὶ ἐτιμωροῦντο, καὶ ἐπι-
στευον καὶ ἐκρατεῦοντο οἱ Ἁγιοὶ, διὰ νὰ μᾶς δείξουν πῶς κερδαίνεται ἡ
βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πῶς σώζεται ὁ ἄνθρωπος καὶ πῶς γίνεται υἱὸς καὶ
κληρονόμος τοῦ Θεοῦ· ἐπαιδεύθησαν ἀλλὰ ἐστεφανώθησαν, ἐτιμώθησαν,
ἀλλὰ ἐτιμώθησαν· ἐφρονεύθησαν, ἀλλὰ ζῶν αἰωνίως εἰς τὴν βασιλείαν τῶν
οὐρανῶν· ἐνέστευσαν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἰς τὸν Παράδεισον
εἶναι χορτασμένοι, καθὼς ὀρίζει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον· Μακά-
ριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσονται· ὕβρεις καὶ οἰκεισμοὺς καὶ μαρ-
τύρια ὑπέμειναν, διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῶν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ
Χριστὸς τοὺς ἀντάμειψε χιλιοπλάσιος καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν κληρονομίαν καὶ

κατοικίαν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, τὴν παντοτεινὴν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ διὰ τὰ μὴ νομίζετε ὅτι λέγω ψεῦδος, ἀπὸ τοῦς σημερινοῦς ἐορταζομένους Ἀγίους καταλάβετε τὴν ἀληθειαν, νὰ ἰδῆτε τὴ μαρτύρια καὶ παιδεύσεις ὑπέμειναν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ πῶς ἐτιμώθησαν πρῶτον μὲν ἐκ Θεοῦ, δεῦτερον δὲ ἐκ ἀνθρώπων· πῶς διὰ ὀλίγων ἡμερῶν τυραννίαν ἐκληρονόμησαν τὴν αἰώνιον ζωὴν· πῶς δὲ μὲ μικρὰν τιμωρίαν ἐστεφανώθησαν καὶ ἐτιμώθησαν ἐκ Θεοῦ· πῶς διὰ τὰ καταφρονήσας τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, εὗρον τὴν παντοτεινὴν διὰ τὰ καταπατήσας τοῦ φθαρτοῦ βασιλείως τὴν τιμὴν, ἔγειναν στρατιῶται καὶ θέσει υἱοὶ τοῦ ἀφθάρτου βασιλέως Θεοῦ· πῶς διὰ τὰ μισήσας τὴν μισητὴν χαρὰν τοῦ κόσμου τούτου ἐκληρονόμησαν τὴν ἡγαπημένην ἀγαλλίασιν. Ἀκούσατε παρακαλῶ πῶς ἡγωνίσθησαν, πῶς ἐτιμώρηθησαν, πῶς ἐπαιδεύθησαν καὶ ὕστερον πῶς ἐτιμώρησαν καὶ παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώποις διὰ τὰ νὰ λάβετε καὶ μισθὸν παρ' αὐτῶν.

Α'.

Ὁ μὲν Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λικίνιου ἐν ἔτει (320) καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάιτα (τὰ ὅποια κοινῶς ὀνομάζονται Ἐφλεῖμ εὐρισκόμενα ἐν Γαλατίᾳ) κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν τὴν εὐρισκομένην κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν. Οὗτος δὲ ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ κατὰ τὴν ωραιότητα τοῦ σώματος καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων. Φρόνιμος καὶ γνωστικός ὑπὲρ τοὺς νέους τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τόσοσιν ὅπου διὰ τὴν εὐχλωτείαν του καὶ τὴν γνῶσιν του, τὸν ὠνόμαζον Βρυομήτορα, ἦτοι βρύσιν τῆς ρητορικῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἔλοι ἐφιλοτιμούντο νὰ ἀποκτήσῃσι τὴν φιλίαν του. Ὄθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδιώρισεν ἀρχιστράτηγον τοῦ ἔδωκε δὲ καὶ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν πρὸς τιμὴν νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ, μὴ ἡξέουσαν ὅτι χριστιανὸς κεκρυμμένος. Ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν παρευθὺς ἐφανερῶς χριστιανός, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν. Πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον καὶ ἐγίνοντο χριστιανοὶ κατ' ἐκάστην ἡμέραν, ὥστε ἐπλησίαζεν ἡ Ἡράκλεια θλῆ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀγίου. Ὁ δὲ Βασιλεὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐμεινεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Καὶ ὡς ἤκουσε τὰ περὶ τοῦ Ἀγίου πολλὰ ἐλυπήθη καὶ γράφει ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν ἱλαρὰς καὶ ἐπαινετικάς, ὅπου ἔγραψεν οὕτως. «Λικίνιος ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τῇ Στρατηλάτῃ Θεοδώρῳ χαίρειν. Οἱ μεγάλοι Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων μοῦ ὑπενθύμισαν νὰ κάμω μίαν ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θέλημα αὐτῶν ἔχομεν ἡμεῖς τὴν βασιλείαν καὶ τὴν τιμὴν, πρέπει καὶ ἡμεῖς τὸ κατὰ δύναμιν νὰ δείχνωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνο ὅπου ἀγαποῦν αὐτοὶ οἱ Θεοὶ, καὶ ἐπιμελώμεθα ὅσον τὸ δυνατόν νὰ τὸ κάμνωμεν, διὰ τὰ μᾶς μακροχρονοῦν καὶ ἄλλο δὲν ἀγαποῦν οἱ Θεοὶ πα-

ρὰ τὴν τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς βασιλεῖς καὶ ἀρχιστράτηγους, ἔπειτα δὲ καὶ ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι ἡ τιμὴ τῶν Θεῶν νὰ προσκυνῶμεν τὰ εἰδωλά τους, διὰ τοῦτο στέλλω ἐπιστολὴν φιλικὴν πρὸς ὑμᾶς κύριε Θεόδωρε, ἵνα λάβης τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ διὰ δύο αἰτίαι, ἓνα μὲν νὰ γράψωμεν εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν διὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, νὰ πρωτοθυσιάσωμεν δὲ πρῶτον ἡμεῖς πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ ἰδῇ καὶ ὁ κοινὸς λαὸς τὴν ἰδικήν μας ἀγάπην, ὅπου ἔχομεν πρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ αὐξάνουν περισσότερον τοὺς πόθους τῶν πρὸς τὰ εἰδωλά. Ὑγίαινε». Αὐτὴν τὴν γραφὴν ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὴν ἔστειλε μὲ ἀρχοντας ἀνθρώπους πρὸς τὸν Ἅγιον· ὁ δὲ ἄγιος ὡς εἶδε τοὺς βασιλικούς ἀνθρώπους, τοὺς ἐδέχθη καὶ τοὺς ἐτίμησε καὶ δωρεὰς τοὺς ἔδωκε καὶ τρεῖς ἡμέρας τοὺς ἐφίλεισε. Μετὰ ταῦτα οἱ ἀρχοντες τοῦ εἶπαν νὰ ὑπάγουν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε. «Καὶ τοῦ Βασιλέως ἡ διαταγή, νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἰδική σας, μόνον εὐφραίνεσθε καὶ χαίρετε». Ὄταν δὲ ἐφθασεν ἡ προσδιορισμένη ἡμέρα, ὅπου τὸν ἐδιέτασσεν ὁ Βασιλεὺς ν' ἀναχωρήσῃ, ἐκράτησε τρεῖς τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ βασιλέως, τοὺς δὲ λοιποὺς τοὺς ἔστειλε πρὸς τὸν βασιλέα μὲ ἐπιστολὴν γράφων οὕτω. «Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης Λικίνιῳ τῷ βασιλεῖ καὶ αὐτοκράτορι Ῥωμαίων χαίρειν. Τὴν τιμίαν σου γραφὴν ἐδέχθην καὶ ὡς ἔπρεπε τὴν ἐπροσκύνησα· εἶδον νὰ μοῦ γράψῃς νὰ ἔλθω αὐτοῦ, μεγαλειότατε, δὲν εἶναι εἰς ἐμὲ εὐκολόν νὰ ἔλθω αὐτόν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, διότι εἶναι μεγάλη ταραχὴ ἐνταῦθα ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, διότι ἀφήσαντες τὴν πατρίον των θρησκείαν προσκυνοῦν τὸν Χριστὸν καὶ κινδυνεύει ἡ Ἡράκλεια θλῆ νὰ ἐπαναστατήσῃ ἀπὸ τὴν βασιλείαν σου. Διὰ τοῦτο πολλὴ παρακαλῶ τὴν μεγαλειότητά σου, λάβε μόνος σου τὸν κόπον καὶ ἔλθε ἐνταῦθα· φέρε δὲ καὶ τὰ εἰδωλά των μεγαλυτέρων Θεῶν, ἓνα μὲν νὰ εἰρηνεύσῃ τὸν κόσμον τοῦτον, ἄλλο δὲ, νὰ κάμνωμεν ἡμεῖς θυσίαν παρρησίᾳ των, διὰ τὰ μᾶς ἴδωσι καὶ νὰ μᾶς μιμηθῶσιν. Ὑγίαινε». Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὴν ταύτην γραφὴν, πολὺ ἐχάρη, πῶς φροντίζει διὰ τὰ εἰδωλά, ὁ δὲ ἄγιος ἔγραψε ταῦτα διὰ δύο αἰτίας, μίαν μὲν, ἵνα μαρτυρήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡράκλειαν διὰ τὰ ἀγάσῃ τὴν πατρίδα του· ἄλλην δὲ, διὰ νὰ στηρίξῃ μὲ τὸ μαρτύριον καὶ νὰ βεβαιώσῃ τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν εὐσέβειαν. Ἐφώνησε δὲ ὁ βασιλεὺς 8000 στρατιώτας καὶ ἐπήγε καὶ τὰ εἰδωλά των μεγαλυτέρων Θεῶν καὶ ἀνεχώρησε μὲ χαρὰν διὰ τὴν Ἡράκλειαν, μὴ λυγρίζων τί ἦτο ἡ ἐννοία τοῦ Ἀγίου. Κατ' ἐκεῖνην δὲ τὴν νύκτα προσευχόμενος ὁ ἄγιος εἶδεν ὡς νὰ ἐχάλασεν ἡ σκέπη τοῦ οἴκου ὅπου ἔμενε καὶ φλόγα μεγάλῃ ἀνέβαινε καὶ ἐκατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανόν· καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανὸθεν λέγουσα: «Θάβρε, Θεόδωρε, διότι μετὰ σοῦ ἐγὼ εἶμαι». Ὄταν δὲ ἦλθεν εἰς ἐαυτὸν ὁ Ἅγιος, ἐγνώρισεν ὅτι δι' αὐτὸν ἦτο τὸ ὄραμα καὶ ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ μαρτυρήσῃ. Ὄταν δὲ ἤκουσεν, ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς ἐμβῆκε εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐπροσηύχετο καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων λέγων. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Ὡς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, Σὺ ὅπου κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ μᾶς δείξῃς ὁδὸν καὶ τρόπον, πῶς νὰ ἐρχώμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανόν, Σὺ ὅπου ὑπέμεινας, σταυρὸν καὶ θάνατον, διὰ τὰ δείξῃς καὶ εἰς ἡμᾶς, πῶς νὰ ὑπομένωμεν τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἀγάπην σου, Σὺ δυνάμωσόν με, Σὺ ἐνίσχυσόν με νὰ μαρτυρήσω διὰ τὸ ὄνομα Σου

τὸ ἅγιον». Ἀπὸ ἐπροσευχῆς δ' ἅγιος καὶ ἐπαίτα ἐνέψθη ἐλαμπροφόρεσε καὶ ἱππεύσας προῦπήντησεν αὐτοὺς ὡς ἔπραπε. Ἐκεῖ δὲ ἀφοῦ ἐσυνανετήθησαν ἀπακρίθη ὁ ἅγιος καὶ λέγει εἰς τὸν βασιλέα «Χαίροις βασιλεῦ θεοτάτα καὶ αὐτοκράτωρ». Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίθη «Χαίροις καὶ σὺ Θεόδωρε ἡλιόρατε καὶ ὠραιότατε». Συνομιλοῦντες δὲ ἀμφοτέροι ἐσιήλθον εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἐπῆγε δὲ καὶ ὁ ἅγιος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ βασιλέως πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος. Τότε ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς καὶ ἤρχισε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν τόπον καὶ τὸν λαόν καὶ τὸν ἅγιον λέγων. «Ἀληθῶς ὁ τόπος οὗτος θεοῦ θρόνος εἶναι, ἅγιος νὰ ὀνομάζεται, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν πρέπει εἶναι ἄλλον οὐρανὸν νὰ ὀνομάζω τὸν τόπον τοῦτον οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὴ καὶ ἡ πόλις μεγάλη εἶναι καὶ οἱ κάτοικοι πολλοὶ καὶ εὐσεβεῖς καὶ ὁρθόδοξοι εἶναι πρὸς τοὺς θεούς· ὅτι εἰς ἄλλην πόλιν δὲν τιμῶνται τόσοι πολλοὶ οἱ θεοί, ὡς ἐνταῦθα ἀλλὰ οὐδὲ ἄλλος τόπος εἶναι καταλληλότερος εἰς προσκύνησιν τῶν μεγάλων θεῶν ὡς οὗτος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θαυμαστός καὶ ἀνδρείος ἐκεῖνος Ἡρακλῆς, ὁ θεός, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου θεοῦ, τοῦ Διὸς καὶ τῆς θεᾶς Ἀλκμήνης, ἡγάπησε τὸν τόπον τοῦτον καὶ εἰς τὸ δοιομὰ του ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ταύτην Ἡράκλειαν. Κατ' ἀλήθειαν ἅγιος τόπος εἶναι πρὸς τιμὴν σου, κύριε Θεόδωρε, ἐσὺ πρέπει νὰ ἀρχῇς τῆς τοιαύτης θαυμαστης πόλεως· σὺ εἶσαι ἅγιος νὰ κυβερνᾷς τοσοῦτον λαόν, ὅτι εἶσαι εὐσεβὴς πρὸς τοὺς θεούς, ὅτι ἡ ἀγάπη σου ὅλη πρὸς τὰ εἰδωλα εἶναι· ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν ὅλο δὲν φροντίζεις πέραν πῶς νὰ ἀρέσῃς τοῖς θεοῖς τῶν ἐλλήνων. Τὰ λοιπὸν δεῖξόν τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχεις πρὸς τοὺς θεούς, τώρα ἐμπροσθέν μας καὶ θυσιάσας τοῖς θεοῖς, ἵνα ἴδῃ καὶ ὁ ἐπίλοιπος λαὸς νὰ σὲ γνωρίσῃ ὅτι εἶσαι φίλος τῶν μεγάλων θεῶν καὶ τοῦ βασιλέως». Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς κολακεύων τὸν ἅγιον, ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Μεγαλειότατε, ἡ διαταγή σου νὰ γίνῃ, πλην δός μοι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην τὰ εἰδωλα τῶν μεγαλειτέρων θεῶν τῶν Ἑλλήνων τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ νὰ τοὺς θυσιάσω ταύτην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην καὶ ὅταν διατάξῃς νὰ τοὺς θυσιάσω καὶ εἰς τὸ φανερόν». Ἦκουσεν ὁ βασιλεὺς καὶ πολὺ ἔχαίρει καὶ παρευθὺς ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδωλα ὅπου εἶχεν. ὁ δὲ ἅγιος τὰ ἐπῆγεν εἰς τὸν οἶκον του καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ συνέτριψεν εἰς μικρὰ τεμάχια καὶ τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὅταν δὲ παρῆλθον δύο ἡμέραι προσεκάλεσεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἅγιον νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο ὅπου ὑπεσχήθη. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ ἅγιος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ βασιλέως εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς «Σοφώτατε Θεόδωρε, ἰδοὺ ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσιάς· ἔλθε λοιπὸν καὶ θυσιάσας εἰς τὸ φανερόν τοῖς θεοῖς, ὅπως ἴδωσι καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι καὶ γίνουν πραθυμότεροι πρὸς τοὺς θεούς». Λέγων δὲ ὁ βασιλεὺς τούτους τοὺς λόγους ἐκατόνταρχος τις Μαξέντιος ὀνομαζόμενος, παριστάμενος εἶπε τοῦ βασιλέως «Μὰ τοὺς μεγάλους θεοὺς βασιλεῦ, σήμερον ἡπατήθη ἡ μεγαλειότης σου ἀπὸ τοῦτον τὸν μικρὸν Θεόδωρον, διότι χθὲς εἶδον ἐγὼ τὴν χουστὴν κεφαλὴν τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος εἰς ἐνὸς πτωχὸν τὰς χεῖρας· τὸν ἠρώτησα ποῦ τὴν εὔρε, καὶ μεῦ εἶπεν ὅτι αὐτὸς ὁ Θεόδωρος τοῦ τὴν ἐχάρισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα πολὺ ἐταράχθη καὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη, «Μὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, μου ὦ βασιλεῦ, ἀληθῶς λέγει ὁ Μαξέντιος· ἀλλ'

ὁμως καλῶς ἐποίησα, μεγαλειότατε καὶ τοῦ· συνέτριψα, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ αὐτοῦ ἐαυτῶν τῶν δυνάμειν νὰ βοηθήσωσι, πῶς θὰ δυνήθωσι νὰ βοηθήσωσιν ἡμᾶς;». Ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἤκουσε ταῦτα ἔγεινεν ὀλίγος διόλου ἄφωνος καὶ ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς πολλῆς του λύπης ἔβρισε τὴν δεξιάν του χεῖρα εἰς τὸ μάγουλον τοῦ λέγων· «Θεόδωρε αὐταὶ εἶναι αἱ ἁμειβαὶ πρὸς τοὺς θεούς· αὐτὰ ἐθάρρουν· ἐγὼ ὅταν σὲ ἐτίμων· Οὕτως ἡλιπίζον νὰ κάμῃς ἐσὺ πρὸς τοὺς θεούς καὶ πρὸς ἡμᾶς· αὐτὰ περιέμενον ἐγὼ καὶ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Νικομήδειαν καὶ ἦλθον εἰς τοὺς πόδας σου· κακὴ καὶ ἀνοσία κεφαλὴ, μὲ τοιοῦτον δόλον μὲ ἔκαμες καὶ ἐνταῦθα μιαιφώτατε· ὅντως τῆς πονηρίας εἶσαι κατοικητήριον ἀσεβέστατε κατὰ ἀλήθειαν υἱὸς τῆς πανουργίας εἶσαι παμμίαιρε· ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν δὲν θὰ χωνεύσω αὐτὰ ἐγὼ, οὔτε εἰς καλὸν θὰ σοῦ εὕγῃ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἀναιδέστατα». Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ ἀγνώστε καὶ μαρτύρετε τί θυμῶνεις τόσοι πολλοί· Ἰδὲ καὶ ὁ μόνος σου καὶ ἐννόησον τὴν δύναμιν τῶν θεῶν σου· ἐὰν αὐτοὶ ἦσαν ἀληθεῖς θεοὶ πῶς δὲν ἡδυνήθησαν νὰ βοηθήσουν τὸν ἐαυτῶν τῶν; Πῶς ὅταν τοὺς κατέκοπτον δὲν ὠργίζοντο; πῶς δὲν ἔστειλαν πῆρε νὰ μὲ κατακλίσουν; ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι μόνον καθαρὰς χυτῶς καὶ ἀργυρῶς, συνετρίβησαν μὲ χεῖρα ἀνθελωπίνην διὰ τοῦτο βασιλεῦ ἐὰν μὲν ὀργίζεσαι ἐσὺ ἐγὼ δὲ περιγεῶ διὰ τὴν ἀγνοσίαν ὅπου ἔχεις· ἐὰν ἐσὺ θυμῶνεις ἐγὼ ἀνδριεύνομαι ἐὰν ἐσὺ θεομαχεῖς, ἐγὼ θεολογῶ· ἂν ἐσὺ λατρεύεις ξύλα νεκρὰ καὶ ἄψυχα, ἐγὼ λατρεύω τὸν Χριστὸν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἐὰν σὺ λυπῇσαι ἐγὼ χαίρομαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν θεῶν». Ὅταν ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς ὀλος ἡλλοιώθη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἡλλαξε ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ ἀμέσως διέταξε νὰ τὸν πεντώσουν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη καὶ νὰ τὸν δέρνουν μὲ ὠμά νεῦρα βωδιῶν, εἰς μὲν τὴν ράχιν τοῦ ἀθλητοῦ ἐπακκοσίας πληγὰς, εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, τὸν δὲ λαίμονα τοῦ ἁγίου νὰ κτυπῶσι μὲ μολυβδίνης σφαίρας. Ἐπειτα ἔξωσιν αὐτὸν καὶ μὲ λαμπάδας καίουσιν κατόπιν δὲ τρίβωσιν τὰς σάρκας αὐτοῦ μὲ τοῦ τοῦβλα καὶ κεραμίδια, καὶ οὕτω ρίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ σφίγγουν τοὺς πόδας αὐτοῦ μὲ τὸ τιμωρητικὸν ἐκεῖνο ξύλον, ἀφήνοντες αὐτὸν νηστεῖν 7 ἡμέρας. Καὶ ὅμως ὁ ἅγιος τὰ ὑπέφερε ὅλα ταῦτα καὶ παιδεύμενος ἀλλὰ δὲν ἔλεγεν εἰμὴ ἡ «Δόξα σοι ὁ Θεός», διήλθε λοιπὸν ὁ ἅγιος ἐκείνας τὰς 7 ἡμέρας πεινασμένος καὶ διψασμένος, μόνον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὸν ἐδυναμίωνε. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ τὸν ἐβγάλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ ἤρχισε πάλιν μὲ κολακείας νὰ λέγῃ πρὸς τὸν ἅγιον. «Πολλὰ τινὰ συμβαίνουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ὅπου ἐγενεῖν εἰς ἐσέ, φίλε μου Θεόδωρε! Τὸ μὲν πόθεν καὶ διατί ὠνεῖδισες τοὺς θεούς καὶ πῶς ὑπέμεινας εἰς τόσας παιδεύσεις δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω! Θέλω τώρα νὰ συνέλθῃς καὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς μεγάλους θεούς καὶ αὐτοὶ ὡς ἐλεήμονες ὅπου εἶναι θὰ σὲ συγχωρήσωσι εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπταίσας πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διὰ τὰς τιμωρίας καὶ τὰς παιδεύσεις ὅπου σοῦ ἔκαμα, θέλω σὲ ἀνταμείψω μὲ πλουσίας δωρεάς». Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἄν εἴπω βασιλεῦ δυνατόν νὰ ἀναγῶ ἐγὼ τὸ δόγμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅχι νὰ ἡθελες νὰ μοῦ δώσῃς χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ νὰ μὲ ἡθελες κατακόψῃς εἰς λεπτὰ τεμάχια,

πάλιν δὲν ἡθέλες δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσῃς ἀπὸ τὸν Χριστόν μου, καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ ἰδῇς ὅτι ἀληθῶς σοὺ λέγω, δοκίμασέ το διὰ νὰ βεβαιωθῇς ὅτι δὲν εἶναι καμμία παιδευσὶς ὅπου νὰ μὲ χωρίσῃ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μου». Ταῦτα ὅταν ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ στήσουν σταυρὸν ὀρθὸν ἐξω τῆς πόλεως καὶ νὰ σταυρώσουν τὸν ἅγιον. Ἐπὴρὰν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον καὶ ἐκάρψωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸν σταυρὸν· ἔπειτα (ὃ τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας) ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον καὶ κρύψαν μέλος τοῦ μάρτυρος μίαν περόνην ἢ ὅποια ἐφθασε μέχρι τῶν ἐντοσθίων του. Ἰσταντο δὲ γύρωθεν καὶ παιδία τὰ ὅποια ἐτόξευσαν τὸν ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον, ὅθεν ἀπὸ τὰ βέλη ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἄλλοι δὲ ἐξέκοψαν καὶ τὰ σπερματογόνα του μέλη καὶ ὁ ἅγιος ἐσταυρωμένος ὑπέμεινε γενναίως, καὶ ἐκ βάθους καρδίας ἔλεγε· «Κύριε, Κύριε ὁ Θεός μου, Σὺ μοῦ προεῖπες ὅτι μετ' ἐμοῦ εἶσαι καὶ τώρα πῶς ἔλλειπες ἀπ' ἐμοῦ; Ἰδοὺ ἐφθασε καιρὸς βοηθείας· διὰ τοῦτο βοηθησόν με· διότι καὶ ἐγὼ διὰ σὲ πάσχω ὅλα ταῦτα, διὰ τὴν ἀγάπην σου παρέδωκα τὸ σῶμά μου εἰς τοιαύτας τιμωρίας. Σὺ λοιπὸν ὁ Θεός μου, δυνάμωσόν με καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπομείνω περισσότερον». Καὶ λέγων ταῦτα ὁ ἅγιος εἶδεν ἕνα ὑπηρετὴν τοῦ ὀνόματι Οὐάρν πῶς ἔκλαιε καὶ ἔγραψε τὰ μαρτύριά του καὶ τοῦ λέγει σιγὰ. «Τέκνον μου Οὐάρν νὰ μὴ ἀφήσῃς τὴν ἐργασίαν σου. Ὑπόμεινε ἕως οὗ γράψῃς ἔλιν μου τὸ μαρτύριον». Ταῦτα εἶπεν ὁ μάρτυς καὶ ἐσιώπησεν παντελῶς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἅγιος ἔμεινε τὴν νύκτα εἰς τὸν σταυρὸν, διὰ τοῦτο ἐνόμισεν ὁ Δικίνιος εἰ· ἦδη ἀπέθανεν. Ἡπαῖτο ὁμοῦς ὁ μάταιος, διότι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἔλυσε τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ ἔλιν ὑγιὴ ἐποίησε. ἔπειτα τὸν ἡσπασθῇ καὶ εἶπε· «Χαίροις στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ. Θάρρει καὶ δυνάμωσόν σου ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ μετὰ σοῦ εἶναι ὁ Θεός καὶ διατὶ εἶπες ὅτι σὲ ἐγκατέλειπεν. Τελείωσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου σου, καὶ θέλεις ἔλθει πρὸς τὸν Κύριον νὰ λάβῃς τὸν ἡτοιμασμένον σοι στέφανον». Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἄγγελος καὶ παρευθὺς ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ἅγιος, ὡς εἶδε τὸν ἑαυτὸν τοῦ λυτὸν, ἄρχισε καὶ εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸν καὶ ψάλλοντας ἔλεγε· «Ὑψώσω σε Κύριε, ὁ Θεός μου, ὁ βασιλεὺς μου καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος». Καὶ ὁ μὲν ἅγιος Θεόδωρος εὐχαριστῶντας τὸν Θεὸν ἐπέρασε τὴν νύκτα ἐκείνην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ ταχὺ ἀπέστειλε δύο ὑπηρετάς του, τὸν Ἀντίοχον καὶ Πατρίκιον ὀνομαζομένους νὰ φέρουν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ Χριστιανοί, καὶ τὸ ἔχουν ὡς ἁγιασμόν τους. Ὑπῆλθον δὲ οἱ ὑπηρεταὶ καὶ τὸν μὲν σταυρὸν εὗρον κατὰ γῆς, τὸν δὲ ἅγιον δὲν εἶδον. Ὁ Ἀντίοχος τότε λέγει πρὸς τὸν Πατρίκιον. Ἀληθεύειν λέγουσιν οἱ Γαλιλαῖοι, ὅτι ὁ Χριστὸς τους ἀνεστήθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς· ἰδοὺ ἀνάστησε καὶ τὸν δοῦλον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔλαβε μαζί του καὶ δὲν τὸν εὗρισκον. Ὁ δὲ Πατρίκιος ὡς ἤκουσεν ὑπῆγε πλησιέστερον εἰς τὸν σταυρὸν καὶ βλέπει καθαρῶς καὶ ἦτον ὁ ἅγιος λυτὸς καὶ εὐχαρίσκει τὸν Θεόν. Τότε, ὡς εἶδον τὸ θαῦμα αὐτοῦ, ἔκραξαν μεγαλοφώνως· «Μέγας ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν». Καὶ πρὸς τὸν ἅγιον εἶπον· «Λεομέμθῃ σου, Μάρ-

τυς τοῦ Χριστοῦ, δέξου μας, καὶ ἡμεῖς Χριστιανοὶ εὐμεθεῖα» καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ καὶ ἄλλοι ὁδοήκοντα πάντα ἐπίστευσαν ὁμοίως εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ βασιλεὺς, ἔστειλε τὸν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του μὲ τρικύσια παλληγκάρια νὰ τοὺς θανατώσῃ καὶ ὡς ἐπῆλθον καὶ αὐτοὶ καὶ εἶδαν τὸ θαῦμα, ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν. Καὶ πληθεὺς πολὺ καὶ ἀπειρον τῶν ἀνθρώπων ἐπίστευσεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Τότε εἰς στρατιώτης, Λεάνδρος ὀνόματι, ὑπῆγε καὶ εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα. Νὰ ἡξεύρῃς βασιλεῦ, ἔλιν τὸ πλῆθος τῆς Ἡρακλείας ἄφησε τοὺς ἐλληνικοὺς θεοὺς, καὶ ἐπίστευσεν εἰς τὸν λεγόμενον Χριστόν ἀπὸ τὰς μαγείας τοῦ πλάνου Θεοδώρου. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη καὶ ἀπέστειλε τὸ διατεταγμένον στρατιώτην νὰ κόψῃ τοῦ ἁγίου τὴν κεφαλὴν. Ὑπῆγε γοῦν ὁ στρατιώτης νὰ κόμῃ τὸν ὀρισμὸν τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς τὸν εἶδον οἱ Χριστιανοὶ ἐβουλήθησαν νὰ τὸν φονεύσουν· ὁ δὲ ἅγιος ἐκράτησέ τους λέγοντας· «Ἀδελφοί μοι Χριστιανοί, μὴν δογίζεσθε κατὰ τοῦ βασιλέως Δικίνιου. Διότι αὐτὸς εἶναι ὑπηρετὴς τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου· ἐγὼ δὲ πρέπει νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἀγαπημένον μου Χριστόν». Λέγοντας αὐτὰ ὁ ἅγιος ἔκαμε τὸν σταυρὸν τοῦ εἰς ἔλιν τοῦ τὸ σῶμα καὶ πρὸς τὸν δοῦλον τοῦ Οὐάρν εἶπε· «Τέκνον μου Οὐάρν, νὰ μὴ ἀμελήσῃς νὰ γράψῃς τὸ μαρτύριόν μου καὶ τὴν ἡμέραν τῆς τελειώσεώς μου· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν μου νὰ πάρῃς τὸ σῶμά μου νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὰ Εὐχάριστα τὴν πατρίδα μου καὶ χαίρου καὶ εὐφραίνου καὶ πείσινε τὸν Χριστόν» καὶ παρευθὺς μὲ τὸν λόγον ἔσκυψε τὸν λαιμὸν του καὶ ὁ στρατιώτης τὸν ἀπεκεφάλισε. Τότε τινὲς Χριστιανοὶ εὐσεβεῖς ἐπῆραν τὸ κορμὶ τοῦ ἁγίου αἱματομένον καὶ μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα τὸ ἐπῆλθον εἰς τὰ Εὐχάριστα καὶ ἐτέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον καθὼς ὁ μεγαλομάρτυς ἐπρόσταζε περὶ τούτου τὸν ταχυγράφον τοῦ Οὐάρν, ὁ ὁποῖος παρὼν εἰς τὸ μαρτύριόν του ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ ἁγίου πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν βασάνων, ὅσα ἔλαβεν, καὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεις ὅσων ἡξιώθη, καὶ πολλῶν θαυμάτων ἅτινα ἐγένοντο διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, τὰ ὅποια παραλείπομεν, ἵνα στρέψωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ὁμωνύμου μεγαλομάρτυρος ἐπίσης Θεοδώρου, ἀπὸ τὸ ὅποσον πολλὴν ἔχετε νὰ καρπωθῆτε τὴν ὠφέλειαν τῆς ψυχῆς εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ὅσοι μετὰ προθυμίας ἀκροάζεσθε καὶ ἀπὸ τὸν πόθον πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ ἐνδόξους Μάρτυρας τοῦ μὲν σώματος τὴν ραθυμίαν καταβάλλετε εἰς δὲ τὸν κόπον τῆς ἀγρυπνίας χαίρετε.

B'.

Ὁ δὲ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν βασιλέων Μαξιμιανίου καὶ Μαξιμίνου ἐν ἔτει 297 καταγόμενος ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀμασίας (πόλεως Καπαδοκίας) ἀπὸ τὸ χωρίον Χουλιανῶν. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔστειλαν οἱ βασιλεῖς διαταγὰς, ὅτι ὅσοις ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἀρνήθῃ τὸν Χριστόν καὶ πιστεύσῃ εἰς τὰ εἰδωλα μεγάλως τιμὰς νὰ ἔχῃ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς· ἐὰν δὲ δὲν ἐθυσίαζαν εἰς τὰ εἰδωλα, ἀλλὰ ἔμειναν εἰς τὴν

πίστιν· του, με τιμωρίας και βασάνους νά θανατώνονται. Τινές Χριστιανοί μετέβαινον φανερά και ὁμολόγουν τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν και με πολλές τιμωρίας ἀπέθνησκον· ἐξ αὐτῶν ἦτο και ὁ μεγαλομάρτυς Θεόδωρος ὁ Τήρων. Ἦτο χριστιανὸς κεκρυμμένος και ἐφοβέτο νά παρουσιασθῇ ὄχι διὰ τὰ μαρτύρια, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο ἐκ Θεοῦ διὰ νά μαρτυρήσῃ ἀκόμη, διὰ τοῦτο ἠθέλησε νά δοκιμάσῃ ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ. Καί ἡ δοκιμὴ ἦτο τοιαύτη. Ὁ ἅγιος ἐπειδὴ ἦταν γνωστὸς και ἀνδρεῖος ἦτο εἰς τὸ τάγμα τῶν Τηρώνων (νεοσυλλέκτων). Μέλονται δὲ νά ὑπάγουν εἰς τὴν Ἀνατολὴν διὰ φύλαξιν, ἐδιωρίσθη εἰς τὸ τάγμα λεγεῶν (διαλεχτόν). Λοιπὸν ἀνεχώρησαν με τὸν ἀρχηγόν των Βρίγκαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, εἰς τὴν πόλιν τῶν Εὐχαϊτῶν. Πλησίον δὲ αὐτῆς τῆς πόλεως ἔως 40 μίλια ἦτο μέγα δάσος και κατώκει εἰς αὐτὸ ὄφεις μέγας και φοβεροὺς και οὐδεὶς ἐτόλμα νά διαβῇ διὰ τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἄφησαν τὰ κτήματά των, ποὺ εἶχαν ἐκεῖ πλησίον φοβούμενοι τὸ θηρίον. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος θέλων νά δοκιμάσῃ και νά ἰδῇ ἂν εἶναι θέλημα Θεοῦ νά μαρτυρήσῃ μετέβη εἰς τὸ δάσος και ἐζήτησε νά εὕρῃ τὸ θηρίον, περιπατῶν ἐπιπὸς ἐκοπίασε πολὺ και διὰ νά ἀναπαυθῇ παρεμέρισε ὀλίγον πρὸς τὸ δάσος και ἐκοιμήθη. Γυνὴ τις πλουσία διέβαιναν ἐκ τοῦ τόπου ἐκεῖνου και ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον, φιλάνθρωπος οὖσα τὸν ἐξύπνησε λέγουσα· «ὦ νεανία, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου, φύγε ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου· διότι κατοικεῖ θηρίον μέγα και φοβερόν, και οὐδεὶς τολμᾷ νά διαβῇ ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον και πῶς εὐὸ ἐτόλμησες και ἦλθες ἀπ' ἐδῶ;» ὁ δὲ Ἅγιος τῆς εἶπε· «καὶ ποῖα εἶσαι σύ;» ἀπεκρίθη δὲ ἡ γυνὴ· «Ἐγὼ εἶμαι χριστιανή, και ἔχω κτήμα ἐδῶ ἐκ τῶν γονέων μου και ἐκ τοῦ φόβου τοῦ θηρίου θὰ τὸ ἀφήσω, διότι πολλοὺς ἀνθρώπους εἶδον ἐνώπιόν μου, ὅπου τοὺς ἐφόνευεν ὁ δράκων, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νά μὴν μείνῃς αὐτόθι και γίνῃς προφήτῃ τοῦ θηρίου» λέγει εἰς αὐτὴν ὁ ἅγιος· «Τὴν μὴ φοβοῦ μηδὲ δάκρυζε, σήμερον θέλεις ἐλευθερωθῇ ἀπ' αὐτοῦ τὸ θηρίον, ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς θέλει καταργῆσαι τὴν δύναμιν του και θέλει σᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν πειρασμόν του και διὰ τὴν χάριν ποὺ με ἐξύπνησες ὁ Θεὸς νά σοὺ δώσῃ πάλιν τὸν τόπον ὅπου εἶχες κληρονομίαν». Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἅγιος και ποήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀνέβη εἰς τὸν ἵππον του, και ὤρμησε πάλιν ἐντὸς τοῦ δάσους· και ἀκούει τὸν κτύπον ὅπου ἔκαμε τὸ θηρίον. Ἐδραμε πρὸς τὸν κτύπον και εἶδεν ὅτι ἐξήρχετο ὁ δράκων ἐκ τῆς κρύπτης του ὅλος φοβερός· πῦρ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του και συριγμὸν δυνατόν ἔκαμεν ὁ δὲ ἅγιος ποιήσας εὐθὺς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἔδραμεν ἐναντίον τοῦ δράκοντος και με τὸ κοντάριόν του τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, και τὸ θηρίον ἐκ τοῦ πόνου ἐσύριξε δυνατὰ και τὴν οὐρὰν του περιεγύρισεν, και ἄλλα σχήματα φοβερά ἀφ' ὧν ἔκαμεν ἐφόφησεν. Τότε ὁ ἅγιος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δάσος χαίρων και ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτο θέλημα Θεοῦ νά μαρτυρήσῃ, διότι ἐνόησεν ὅτι ὅπως ἐνίκησε τὸν αἰσθητὸν δράκοντα θὰ νικήσῃ και τὴν δύναμιν τοῦ νοητοῦ θηρίου, τοῦ Διαβόλου. Ἀφ' οὗ ἡλευθέρωσε τὸν τόπον ἐκεῖνον μετέβη πάλιν ὁ ἅγιος εἰς τοὺς λοιποὺς στρατιώτας τοῦ τάγματος του. Ἦλθε λοιπὸν ὁ καιρὸς ποὺ οἱ στρατιῶται και ὁ ἀρχηγὸς των Βρίγκας ἠθέλουν νά θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδῶλα, και οἱ μὲν ἄλλοι στρατιῶται μετέβαινον και ἐθυσιάζον, ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ἔμενεν εἰς τὴν σκηνὴν του. Τότε ἐγνωρίσθη ὅτι

εἶναι χριστιανός. Ὁ δὲ Βρίγκας, ὅταν ἐμαθεν ὅτι ὁ ἅγιος εἶναι χριστιανός, συναθροίσας ὁλοντὸν στρατὸν λέγει εἰς τὸν ἅγιον· «Θεόδωρε διατί δὲν θυσιάζεις, ὅπως ὅλοιμας ἡ μήπως σὺ εἶσαι χριστιανός;» ἀπεκρίθη δὲ ὁ ἅγιος με πολλὴν παρησίαν λέγων· «Ἐγὼ εἶμαι χριστιανός ἐξ ἀρχῆς και εἰς τὸν Χριστὸν μου πιστεύω, και εἰς αὐτὸν θέλω νά θυσιάσω·» λέγει ὁ Βρίγκας· «Θεόδωρε ἔχε τὴν πρώτην σου τιμὴν και ἔλα νά θυσιάσῃς εἰς τὰ εἰδῶλα και μὴ θέλεις εὐὸ σήμερον νά ἀτιμασθῇς ἀπὸ ὅλον σου τὸ γένος και ἀπὸ ὅλους τοὺς συντρόφους σου και πάθῃς κακόν, ἀλλὰ θυσιάσε ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι στρατιῶται, και μὴν γίνεσαι παραβάτης τῶν βασιλικῶν διαταγμάτων· διότι ἐὰν τὸ μᾶθῃ ὁ βασιλεὺς θὰ πάθῃς μεγάλην ζημίαν». Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ φανερὰ σοὺ τὸ εἶπον ὅτι εἶμαι Χριστιανός, και δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ πάλιν σοὺ τὸ λέγω ὅτι Χριστιανός εἶμαι και τὸν Χριστὸν μου προσκυνῶ και αὐτοῦ εἶμαι στρατιώτης και αὐτῷ θυσιάζω». Ὁ δὲ Βρίγκας εἶπε· «καὶ οἱ στρατιῶται ὅλοι χριστιανοὶ εἶναι, και πάλιν θυσιάζουν και πάλιν εἶναι στρατιῶται. Αὐτὸν δὲ τὸν λόγον εἶπεν ὁ Βρίγκας, ὅχι διότι ἦσαν οἱ στρατιῶται χριστιανοί, ἀλλὰ διὰ νά τοὺς δοκιμάσῃ, νά ἰδῇ ἂν εἶναι και ἄλλος χριστιανός ἐκ τῶν στρατιωτῶν. Ὁ δὲ ἅγιος, ὅταν ἤκουσε τὸν λόγον αὐτόν εἶπε· «Ἐκαστος γνωρίζει τίς εἶναι στρατιώτης, ἐγὼ ὅς γνωρίζω και ὁμολογῶ εἶμαι στρατιώτης τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως, ἐγὼ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκείνον ἔχω βασιλέα και ἐκεῖνον σιγατεύομαι». Ἐνὰς ἐκεῖ δέκαρχος ὀνόματι Ποσειδώνιος ἀπεκρίθη με εἰρωνεῖαν, λέγων πρὸς τὸν ἅγιον θέλων νά τὸν περιπαίξῃ· «Θεόδωρε, ἔχει ὁ Θεός σου υἱόν;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη με πολλὴν παρησίαν λέγων· «Ναί, ὁ Προφήτης Δαυὶδ τὸ λέγει· «Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐστερεώθησαν, και τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, πᾶσα ἡ δύναμις αὐτῶν;» Ὁ δὲ Βρίγκας εἶπε· «Και δυνάμεθα Θεόδωρε νά ἴδωμεν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου, ὅπου λέγεις;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ὅταν ἀφήσῃς τὴν πλάνην σου και γίνῃς χριστιανός, τότε θὰ ἐννοήσῃς ποῖος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ σοὺ λέγω» λέγει ὁ Ποσειδώνιος περὶ παιδικῆς· «Και ἐὰν ἠθέλαμεν ἐννοήσαι τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ σου τί καλὸν ἠθέλαμεν πάθει ἢ τί κακόν θὰ μᾶς ἔλθῃ ἐὰν δὲν τὸν γνωρίσωμεν;» Κοὶ ὁ ἅγιος εἶπεν· «Πολὸν εἶνε Ποσειδώνιε νά ἀφήσῃς τὴν πλάνην και νά ἔλθῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν, νά ἀφήσῃς τὸ σκότος, νά ἔλθῃς πρὸς τὸ φῶς, νά ἀφήσῃς τὸ πνεῦμα τοῦ φθοροῦ βασιλέως νά γίνῃς στρατιώτης τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως ὅπως και ἐγώ». Τότε ἐγύρισεν ὁ Βρίγκας, και εἶπε πρὸς τὸν Ποσειδώνιον· «Ἄς τοῦ δώσωμεν καιρὸν μᾶς ἡμέρας νά συλλογισθῇ τὸ καλλίτερον». Καὶ τὸν μὲν ἅγιον ἄφησαν ἄλλους δὲ χριστιανούς ἀρχίζαν νά ἐξετάζουν· Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ἤρχετο πλησίον τῶν Χριστιανῶν ἐκεῖνων, και τοὺς ἐδίδασκε, νά μὴν ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, και ἔλεγε πρὸς αὐτούς· «Ἀδελφοί μου χριστιανοὶ και συστρατιῶται τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως Χριστοῦ, μὴ φοβεῖσθε τὰς τιμωρίας και τὰ βασάνα ταῦτα τὰ πρόσκαιρα, διότι μόνον εἰς τὴν θεωρίαν ἔχουσι τὸν φόβον, διὰν δὲ ἀποτολήμῃτε και λάβετε ἐν ἡ δύο μαρτύρια, τότε χιρὰ και ἀγαθίαις σᾶς φαίνονται τὰ ἐπίλοιπα· Προσεύξτε ἀδελφοί μου, νά μὴν ἀρνηθῇτε τὸν Χριστὸν, ὅστις εἶναι εἰσιμὸς νά σᾶς ἀξιώσῃ τῆς βασιλείας του· ἂν θυσιάσῃτε εἰς τὰ εἰδῶλα, τί κέρδος θὰ ἀποκτήσῃτε; ἀνάγκη εἶναι νά ἀποθήγητε μίαν ἡμέραν, ἐὰν ἀποθήγητε εἰδωλολάτραι ἄλλοι μόνον εἰς ἐσᾶς. Μόνον στέκεσθε ἀδελφοί μου δυνατοί. Αὐτὰ και ἄλλα λέγων

ὁ ἅγιος ἐδυνάμωσε τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους χριστιανοὺς ἐφυλάκι-
σαν. Ὁ δὲ ἅγιος μετέβη διὰ νυκτός, καὶ ἐββαλεν φωτιὰν εἰς ἓνα βωμόν Ἑλληνι-
κὸν ὀνομαζόμενον τῆς Ρέας, τῆς Θεᾶς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὄχι μόνον λόγοις εἶναι
χριστιανὸς ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα καὶ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Ἑλληνας ὅτι κωφὰ καὶ
ἀναίσθητα ἔχου προσκυνοῦσι. Ἐγινε λοιπὸν μεγάλη σύγχυσις εἰς τὰ Εὐχάριστα τὴν
ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὸν βωμόν, ποῦ κατεκείει. Ὑπὲρ τῆς δὲ τῆς τοῦ βωμοῦ Κρο-
νήδος ὀνόματι, εἶχεν ἰδῆ τὸν ἅγιον, ποῦ ἐβαλεν φωτιὰν εἰς τὸν βωμόν καὶ φοβού-
μενος μήπως πέσῃ τὸ βῆρος πρὸς αὐτόν, ἔλαβε τὴν ἄδειαν καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀρ-
χηγὸν τοῦ τόπου Πούπλιον ὀνόματι, καὶ ἐστάθη ἐμπροσθέν του λέγων: «Αὐθὲντα
Πούπλιε οὗτος ὁ ἀσεβέστατος στρατιώτης τοῦ βασιλέως, ὅπως εἰς τὸν ἀρχηγὸν
τοῦ στρατοῦ τὸν Βρίγκκα ὡμολόγησεν ὅτι εἶναι χριστιανός· αὐτὸς κατέκαυσε καὶ
τὸν βωμόν τῆς Θεᾶς Ρέας καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὰ βασιλικά προστάγματα διὰ
τοῦτο ἔφερα αὐτὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ σὺ ὡς φρόνιμος δούλος τῶν
θεῶν κάμε εἰς αὐτόν ὅπως ὀρίζουν οἱ νόμοι καὶ οἱ βασιλεῖς». Τότε ὅταν ἤκουσε
ταῦτα ὁ Πούπλιος, παρήγγειλεν ἀμέσως εἰς τὸν στρατηγὸν Βρίγκαν καὶ εἶπε πρὸς
αὐτόν: «σὺ ἄφησες τὸν ἀσεβέστατον αὐτόν νὰ κατακαύσῃ τὸν βωμόν τῆς Θεᾶς
Ρέας;» Ὁ Βρίγκας ἀπεκρίθη «ἐγὼ ἄδειαν τοῦ ἔδωκα νὰ συλλογίσθῃ καλλίτερον
ὄχι νὰ κατακαύσῃ τὸν βωμόν, πολλάκις τοῦ εἶπον νὰ θυσιάσῃ, καὶ δὲν με ἤκου-
σεν, ἀλλὰ μὲ περιέπειζεν λέγων, ὅτι εἶναι στρατιώτης τοῦ Ναζωραίου Ἰησοῦ,
καὶ ἀρνεῖται τὴν στρατείαν τῶν ἰσχυρῶν βασιλέων. Ἀρχηγός λοιπὸν εἶσαι καὶ
ὅπως σοῦ φαίνεται κατὰ τὴν τιμωρήσῃ τὸν μήπως καὶ μεταβάλλῃς τὴν μιανὰν του
γνώμην, διότι θρασύνονται εἰς τοὺς ἀθανάτους καὶ μακαρίους θεοὺς ἡμῶν». Τότε
λέγει ὁ Πούπλιος πρὸς τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν θυμὸν «ἀσεβέστατε στρατιώτα, αὐτὴ εἶ-
ναι ποῦ δίδεις ἢ τιμὴν εἰς τοὺς μεγάλους θεοὺς; ἀντὶ νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν βωμόν
τῆς Ρέας τῆς μεγάλης Θεᾶς, σὺ μετέβης καὶ τὸν κατέκαυσες; καὶ μὲ ποῖαν πόλ-
μην μετέβης μιανώτατε καὶ ἔκαμες τοιοῦτην παρανομίαν; δὲν ἐδειλίσας τὰ βα-
σιλικά προστάγματα;» Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν παρηγορίαν «Ἠγεμὼν
Πούπλιε, ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῖος κατέκαυσα τὸν βωμόν τῆς Ρέας, ἡθέλησα νὰ
δοκιμάσω, νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι θεὰ ἀληθινή, καὶ εἶδα ὅτι εἶναι ἔχου κωφὰ καὶ ἀναί-
σθητα καὶ τοιαύτην τιμὴν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ εἰδωλα ἐπειδὴ ὀφθαλμοὺς ἔχουν
καὶ δὲν βλέπουν, ὦτα ἔχουν καὶ δὲν ἀκούουν, στόμα ἔχουν καὶ δὲν ὁμιλοῦν, πό-
δας ἔχουν καὶ δὲν περιπατοῦν, τί θεοὶ εἶναι αὐτὰ τὰ ἄλλα ἔχου;» Τότε ὁ ἡγεμὼν
μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισταθῇ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ διέταξε νὰ τὸν δεῖρουν καὶ
ὅταν τὸν ἀπόδεσαν λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Πούπλιος. «Διὰ νὰ σοῦ φανῶ γλυκόλογος
διὰ τοῦτο ὑπερφανεύεσαι τόσον, ἀλλὰ ἂν σὲ δοκιμάσω μὲ βάσανα καὶ μὲ πολ-
λὰς τιμωρίας, τότε καὶ μὴ θέλων θὰ ὑποταχθῇς εἰς τὰ βασιλικά προστάγματα!»
Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη. «Καθὼς δὲν δέχεσαι σὺ τοὺς ἰδικούς μου λόγους εἶσι καὶ οἱ
ἰδικοί σου φοβερισμοὶ δὲν με φοβίζουσιν· αἱ ἰδικαὶ σου ἀπειλαὶ τὰ μικρὰ πατιὰ φο-
βίζουσιν, ἀλλὰ δι' ἐμὲ ποῦ ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις
μοῦ εἶναι. Ἀλλ' οὔτε τὰς τιμωρίας, ποῦ λέγεις τὰς ἔχω διὰ τίποτε, διότι ἡ δύνα-
μις τοῦ Χριστοῦ μου θὰ τὰς ἐλαφρώσῃ». Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ ἡγεμὼν. «Θεόδωρε
θυσιάσε εἰς τοὺς θεοὺς νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ τὰς τιμωρίας· ἢ δὲ ἅγιος ἀπεκρίθη.

«Ὅτι θέλεις κάμε εἰς ἐμὲ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου δὲν ἀρνούμαι». Τότε ὅταν ἤκουσε
ταῦτα ὁ ἡγεμὼν, ἔτριξε τοὺς δόντας τοῦ ὡς λέων καὶ μετὰ φόβου πολλοῦ εἶπε πρὸς
τοὺς ὑπηρέτας του. «Λάβετε τὸν μιανὸν τοῦτον ποῦ δὲν μᾶς θεωρεῖ ὡς τίποτε, καὶ
θέσατε αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ κλείσατε καλῶς τὰς θύρας καὶ σφραγίσате
αὐτὰς μὲ τὴν σφραγιδα μου, μήτε ἄρτον νὰ τοῦ δώσητε οὔτε ὕδωρ, οὔτε τίποτε
ἄλλο ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ κακὴν κακῶς!» Ἐλαβὼν ἀμέσως οἱ στρατιῶται τὸν
ἅγιον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν θέσαν εἰς τὰ δεσμά. Ἀλλ' αὐ-
τὸς ἐπειδὴ ἐπέμεινεν ἔλα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἐτοί, οὔτε καὶ ὁ Χριστὸς
τὸν ἄφησεν ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐφάνη ὁ Χριστὸς καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. «Χαίρε
Θεόδωρε στρατιῶτα μου, μὴ λυπεῖσαι τίποτε, μηδὲ ἔχε θλίβειν εἰς τὸν δαυμὸν, ποῦ
ἔλαβες διὰ τὴν ἀγάπην μου, ἐγὼ εἶμαι καθὼς πάντοτε μετὰ σοῦ· εἰς ὀλίγας ἡμέ-
ρας θέλεις εἶδαι εἰς τὴν βασιλείαν μου, ἀλλὰ μηδὲ τροφὴν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὰς χειρὸς
αὐτοῦ! Ἡ χάρις μου θὰ σὲ τρέφῃ καὶ χαίρει καὶ εὐφρανῶν. Καὶ ὁ μὲν Κύριος
οὕτως εἶπε καὶ ἀνελήφθη, ὁ δὲ ἅγιος ὑπέμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν χαίρων καὶ
ψάλλον· καὶ ἄγγελοι θεοῦ ἐψάλλον μετ' αὐτοῦ τόσον, ὥστε οἱ φύλακες ἐνόμιζον
ὅτι εἶναι χριστιανοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ψάλλον μὲ τὸν ἅγιον! Μετέβησαν
λοιπὸν καὶ εἶδον, ὅτι ἦτο κλειστή ἡ φυλακή, καὶ ἡ σφραγὶς τοῦ βασιλέως ἦτο σω-
στή καὶ ἀβλαβής. Ἐπαραμέρησαν τότε καὶ πάλιν ἤκουον φωνὴν πολλῶν ἀνδρῶν
τόσον, ὅπου εἶδον ἀπὸ μίαν θυρίδα ὅτι ἦτο πλῆθος ἀνδρῶν λευκοφόρων ψάλλον-
των μετὰ τοῦ ἁγίου! Ἀμέσως μετέβησαν καὶ εἶπον εἰς τὸν ἡγεμόνα Πούπλιον,
ὅτι χριστιανοὶ εἶναι μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν ἤξεύρουν πόθεν εἰσῆλθον!
Ὅταν δὲ ἤκουσε ὁ ἡγεμὼν τοῦτο ἐφοβήθη καὶ ἀμέσως ἐσηκώθη μετ' ὅλων τῶν
στρατιωτῶν καὶ μετέβη εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ τοὺς μὲν στρατιώτας ἔθεσαν γύρω νὰ
προσέχουν τὴν φυλακὴν, ἂν εἶναι χριστιανοὶ νὰ τοὺς συλλάβουν, αὐτὸς δὲ εἰσῆλθε
μέσα καὶ φωνὴν μὲν ἤκουεν ὡς ἀνωτέρω πολλῶν, ἀλλὰ κανένα μέσα δὲν εἶδε·
μόνον τὸν ἅγιον δεμένον καὶ κλεισμένον εἰς τὸν ξύλον. Ὅταν δὲ τὸν εἶδε ἐφοβήθη
καὶ πάλιν ἐκκλίσας τὴν φυλακὴν καὶ διέταξε τοὺς φύλακας νὰ τοῦ δειῖν τὴν
ἡμέραν ἀπὸ μίαν οὐγγίαν ἄρτου καὶ ὀλίγον ὕδωρ. Καὶ ὅταν ἔφεραν οἱ φύλακες
τροφὴν εἰς τὸν ἅγιον δὲν τὴν ἐδέχθη, ἀλλὰ τοὺς εἶπε. Ἐγὼ ἔχω τροφὴν οὐρά-
νιον, τὸν Χριστόν μου καὶ τὴν δύναμιν του, τὴν δὲ ἰδικὴν σας μιανὰν τροφὴν δὲν
τὴν θέλω καὶ ὅπως λέγει ὁ προφήτης Δαυὶδ «ἐλαιοὶ ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν
κεφαλὴν μου». Τὸ δὲ πρῶτ' διέταξε ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐξέβαλλον τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν
φυλακὴν, καὶ ὅταν μετέβῃ ἐμπροσθέν του εἶπεν «ἀκουσόν μου, φίλε μου Θεόδωρε
καὶ ἔλα θυσιάσε εἰς τὰ εἰδωλα, πρὶν σὲ τιμωρήσω· καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῶν με-
γάλων θεῶν νὰ γράψω εἰς τοὺς βιβλίους νὰ σὲ χειροτονήσουν ἀρχιερεῖα τῶν θε-
ῶν νὰ σὲ ἔχωμεν ὅλοι μας διὰ πρῶτον, καὶ ἰσότιμος νὰ γένῃς μὲ ἡμᾶς καὶ τιμὴν
μεγάλην νὰ ἀπολαύσῃς ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς». Ὁ δὲ ἅγιος ὅταν ἤκουσε, πρῶτον ἐ-
γέλασεν διὰ τὴν ἀρχιερωσύνην, ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ ἡγεμὼν, ἔπειτα ἀπεκρίθη καὶ εἶ-
πεν. «Ἠγεμὼν Πούπλιε μὴ νομίζεις ὅτι μὲ τοιαύτας κολακείας καὶ ψευτολογίας θὰ
νικήσῃς τὴν γνώμην μου· πληροφοροῦμαι καλὰ ὅτι κἂν πῶς μὲ καύσῃ, κἂν θάλασ-
σα καὶ ποτάμια μὲ πνίξουν, κἂν ἔσθω μὲ κατακόψῃ, κἂν θύρῃ μὲ φάγῃ· κἂν
τὸ σῶμά μου ὅλον τὸ καὶ ἀκόμῃς εἰς μυριάδας τεμάχια ἐγὼ τὸν Χριστόν μου δὲν

ἀποδοῦμαι ὅσος ὅτου ἀναπνέω καὶ ὅσος ὅτου ζῶ, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου θέλω νὰ βασανίζωμαι καὶ νὰ τιμωροῦμαι πάντοτε».

Ταῦτα ὅταν ἤκουσαν ὁ ἡγεμὼν ἐθαύμασε πολὺ διὰ τὴν τόλμην τοῦ ἀγίου, ἔλαβε λοιπὸν κατὰ μὲνας τὸν ἀρχηγὸν Βρίγκαν καὶ τὸν ἡρώτησε τί νὰ κάμῃ, τότε λέγει ὁ Βρίγκας «ἀρχηγός εἰσαι εἰς τὸν τόπον καὶ κάμει ὅ,τι σοῦ φαίνεται καλόν». Τότε διέταξεν ὁ Πούπλιος νὰ κάμουν μίαν τυραννίαν τοῦ ἀγίου, νὰ τὸν κρεμάσουν μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω καὶ μὲ χέρια σιδερένια νὰ ξύωσι τὸ σῶμα τοῦ ἀγίου, ὥς ὅτου ἢ νὰ ἀποθάνῃ, ἢ νὰ θυσιάσῃ· τὸσον δὲ οἱ δπηρέται ἔξυον τὸν ἅγιον ὥστε ἐφάνησαν τὰ πλευρά του καὶ οἱ μὲν ὑπηρεταὶ ἐκουράσθησαν ξύοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἄλλο δὲν ἀπεκρίνετο, εἰμὴ ἐψάλλε μυστικῶς «ἐδόλογῶ τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ διὰ παντός· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου». Ὁ ἡγεμὼν ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν κατορθώνει τίποτε, διέταξε νὰ τὸν καταιβάσουν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «δὲν ἐντρέπεσαι ἄθλιε νὰ ἐλπίζῃς εἰς ἕνα κακοθάνον ἀνθρώπον, τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· εἰς ἐκεῖνον πιστεύεις ὁ ὅποιος οὕτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ;» Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Τίτοιαν ἐντροπὴν νὰ εἶχον πάντοτε ἀσεβέστατε ἄνθρωπε καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὅσοι ἐλπίζουσιν εἰς τὸν Χριστόν». Τὴν ὥραν ἐκείνην συγκύσει μεγάλη ἐγένετο ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἡγεμὼν φοβούμενος νὰ μὴ γίνῃ τίποτε νέον ἀπὸ τὸν κόσμον, ἡρώτησε πάλιν τὸν ἅγιον λέγων «ὡς ἀπήσωμεν τὰς πολυλογίας καὶ εἰπέ μου λόγον βέβαιον καὶ ἀποφασιστικόν, θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεοὺς ἢ νὰ πάθῃς περισσοτέρας τιμωρίας;» ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε καὶ κληρονόμει πάσης διαβολικῆς τέχνης, δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν, ποῦ σοῦ ἔδωκε ταιαύτην ἐξουσίαν, ἀλλὰ μὲ προστάζεις νὰ τὸν ἀρνηθῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὰ ἄλλα καὶ ἀνάισθητα εἶδω». Τότε ὁ ἡγεμὼν ἤρπασε τὸν ἅγιον εὐλογίαν ὥραν νὰ σκεφθῇ τί νὰ κάμῃ. Καὶ ὅταν παρῆλθεν ἡ ὥρα λέγει πρὸς αὐτόν· «Κάλλιον θέλεις νὰ εἶσαι μεθ' ἡμῶν ἢ μετ' ὁ Χριστόν σου»; ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Μὲ τὸν Χριστόν μου ἤμην εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι». Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ ἡγεμὼν, ὅτι πλέον τίποτε δὲν κατορθώνει, ἀλλὰ μάλιστα σύγχυσιν κάμνει, ἀπεφάσισε νὰ ἀποτελειώσουν τὸν ἅγιον καὶ ἔγραψε ταιαύτην ἀπόφασιν. Ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος εἶναι κακὸς ἀποστάτης τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων, ἡρνήθη δὲ τοὺς ἰδικούς μας θεοὺς καὶ πιστεύει τὸν ἐστχυρωμένον Ἰησοῦν, διατάσσω νὰ τὸν καύσετε τελείως τὸσον ὥστε μήτε ἡ γῆ νὰ δεχθῇ τὸ μισρὸν τοῦ σώματος, ἀλλὰ νὰ τὸν καταφάγῃ τὸ πῦρ, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατέκαυσε τὸν ναὸν τῆς θεᾶς Ρέας». Ἐλαβον ἄμέσως τὸν ἅγιον εἰς στρατιωτικὰ δεδεμένον καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης του. Ὁ δὲ ἅγιος ἔλυσεν τὴν ζώνην ποῦ εἶχε καὶ ἐβγάλε καὶ τὸ ρούχον καὶ τὰ υποδήματα ποῦ ἔβαστα. Τότε οἱ στρατιωτικὴ δέλησαν νὰ τὸν καρφώσουν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ μὴ παραχθῇ, καὶ ὁ ἅγιος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ εἶπεν· «Ἀφήσατέ με ἀκάρφωτον, ὁ Χριστός ποῦ ἔδωκε δύναμιν καὶ ὑπέμεινα τὰς ἄλλας τιμωρίας θέλει μου δώσει δύναμιν νὰ ὑπομείνω καὶ τὸ πῦρ». Δὲν τὸν ἐκάρφωσαν λοιπὸν ἀλλὰ μόνον τὸν ἔδεσαν ὁ δὲ ἅγιος ἐσχήκωσε τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν Θεόν καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλει λέγων· «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ μονογενὲς τοῦ ἀθανάτου Πατρός, ποῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἦλθες εἰς τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι διότι μὲ ἤξιωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, δοξο-

λογῶ Σε διότι μὲ ἰδυνάμωσες νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου. Ἀξιώσόν με Χριστέ μου τῆς Βασιλείας σου». Καὶ καθὼς ἐγὼ ὑπέμεινα τὰ μαρτύρια διὰ τὴν ἀγάπην σου ἔτσι καὶ Σὺ Θεέ μου δόξασόν με εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἀλλὰ καὶ τοὺς στρατιώτας, ποῦ ἦσαν μετ' ἐμοῦ καὶ τώρα εἶναι [εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὸ ὄνομά σου ἀξιώσον καὶ ἐκείνους νὰ μαρτυρήσουν καὶ νὰ λάβουν τὸν θάνατον δι' ἀγάπην σου ὅπως ἐγὼ». Ἔτσι εἶπε καὶ ἐπειδὴ ἦτο κρυμμένος εἰς χριστιανὸς Κλεόνικος ὀνόματι, ὁ ὅποιος ἐβλεπε τὸν ἅγιον καὶ ἐδάκρυζεν τοῦ λέγει ὁ ἅγιος· «Ἀδελφὲ Κλεόνικε σὲ περιμένω, ὅθεν ἐλθέ»· αὐτὸ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ πάλιν ἤρχισε δεόμενος τοῦ Χριστοῦ. «Χριστέ μου ἀληθινὲ Θεέ, ποῦ πρῶτος ἔδειξες αὐτὸ τὸ μαρτύριον καὶ ὑπέμεινας σταυρὸν καὶ θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ διὰ νὰ μᾶς δείξῃς ὁδὸν σωτηρίας καὶ πῶς νὰ ἐρχώμεθα εἰς τὴν βασιλείαν σου, Σὺ δέξαι τοῦτο τὸ μαρτύριόν μου τὸ μικρόν, καὶ παραλάβε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν καὶ κατατάξον ταύτην μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ἁγίων σου μαρτύρων, διότι ἐλπίζω εἰς σὲ ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βίαια καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν δόξαν σου νὰ λάβω τὸν θάνατον». Ταῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ ἄμέσως ἐπήρθη μέσα εἰς τὴν καιομένην ἐκείνην κάμινον ὑμῶν καὶ δοξάζων τὸν Θεόν! Καὶ ὁ Θεὸς διὰ νὰ δείξῃ θαῦμα καὶ νὰ δοξάσῃ τὸν ἅγιόν του, ὥκονόμησε τοιοῦτον ἔργον! Ἡ φλόξ ἐκείνη ἐγένετο ὡς καμάρα καὶ μόνον περιεκύκλωσε τὸ σῶμα τοῦ ἀγίου, ὅμως τίποτε δὲν τὸν ἔβλαψεν! ὁ δὲ ἅγιος εὐχαριστῶν τὸν Θεόν παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη Εὐσεβεία περὶ τῆς τῆς ὁποίας προεῖπομεν ὅτι ἐξύπνησε τὸν ἅγιον εἰς τὸν κάμινον, ἡγόρασε τὸ ἱερὸν καὶ χαριτόβρυτον λείψανόν του μὲ πολλὰ χρήματα καὶ τὸ μετέφερεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς τῆς Εὐχάριτας καὶ καὶ ἔτος ἐώρταζε τὸν ἅγιον καὶ τὸν εἶχε βοηθόν τῆς εἰς κάθε περίστασιν. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τοῦ τόπου ἐκείνου καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸν εἶχεν ἱατρὸν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἀλλὰ ὅχι μόνον ὅσοι εἶναι πλησίον καὶ οἱ μακρόθεν ἐυρισκόμενοι ὁμοίως ἀπολαμβάνουσιν ἀπὸ τῶν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων του. Ἀπειρα δὲ εἶναι τὰ θαύματα εὐλογημένοι χριστιανοὶ τὰ ὅποια ὁ ἅγιος ἔκαμνεν εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας προσερχομένους καὶ ἐπικαλουμένους τὴν χάριν του καὶ καταφεύγοντας εἰς τὸν ἱερὸν του ναὸν εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τῆς μᾶς Θεότητος καὶ Βασιλείας, ἧς τῇ ἀπειρῷ φιλανθρωπῷ ἀξιώθειμεν πάντες οἱ τῆς πατροπαράδοτου εὐσεβείας ἐρασταὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν αἰώνων ἀγαθῶν εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀμήν.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΑΓΓΛΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΤΗΡΩΝΟΣ

«**Σὺ πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός σου Κύριε !**»

Εἶναι δίκαιον νὰ ἀναφωνήσωμεν σήμερον μετὰ τοῦ Δαβὶδ καὶ διότι πῶς δὲν εἶνε πολὺ καὶ ἐξαίσιον καὶ θαυμασιώτατον, ὅτι ὁ Θεὸς παρήγαγεν ἡμᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, πλάσας τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς ; «**Ὁ τοῦ θαύματος !** Διότι δι' ἑνὸς λόγου ἐδημιούργησε πᾶσαν τὴν κτίσιν. τὸν οὐρανόν, λέγω καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτά, μόνον δὲ τὸν ἄνθρωπον ὡς δεσπότης διέπλασε» καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτοῦ τῆς ἀγαθότητος ἀλλὰ παρέσχε εἰς αὐτὸν δι' ἐμφυσήματος ψυχὴν νοερὰν καὶ λογικὴν καὶ εἰς τὸν εὐλογημένον παράδεισον ἔκαμεν αὐτὸν πολίτην καὶ βασιλέα· τὸ κάλλος, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄρρητον καὶ ἀκατανόητον, καὶ ἀποκατέστησε αὐτόν, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, κληρονόμον καὶ κύριον. Ἐπειτα, ὅτε ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ ὄφραος καὶ τοῦ πονηροῦ δαίμονος, ὁ ἄνθρωπος ἀπεξενώθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Ὁ δὲ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπλασεν αὐτὸν τι ἔκαμε ; «**Ἀρὰ γε παρῆεν τὸν χοῦν ἐκείνον, τὴν γῆν, ἣ ὁποία δὲν εἶχεν εἶδος, καὶ τὴν ὁποίαν διεμόρφωσε μὲ τὰς ἰδικὰς του χειρὰς, καὶ ἐπλούτισε μὲ τόσας δημιουργίας καὶ εὐεργεσίας ;** Ἄρα τὸν ἐγκατέλιπε ; **Ὅχι βεβαίως· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐξήτησεν ἐπαίδειυσεν αὐτόν ὡς πατὴρ φιλόστοργος.** Ἐπειτα πάλιν ἀφοῦ ἐγνώρισεν ἡμᾶς ὡς ἀμετανοήτους καὶ ἀδιορθώτους, κατήλθεν ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους. **ὦ ! πόση συμπάθεια ! πόση ἀγαθότης !** Ἐνῶ εἶνε θεὸς αἰδιος καὶ ἀθάνατος, ἐσαρκώθη, ἐξ ἀγνῆς παρθένου, φορέσας τὴν μορφὴν τοῦ δούλου· ἔπειτα ἐσταυρώθη, ἐτάφη, ἀνέστη, ἀφοῦ ἀνέστησε μαζὶ καὶ ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι εἴμεθα πεσμένοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Τὶ ὑπάρχει φιλελεύτερον ἀπὸ αὐτὰ ἢ συμπαιθεστερον ; Καὶ πολλάκις πατὴρ μὲν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε καὶ τὸν ὁποῖον παρήγαγε ἀπὸ τὰ σπλάγχνα του, ὅχι μόνον τιμωρεῖ αὐτόν μὲ πληγὰς καὶ τιμωρίας, ἐὰν καὶ μικρὸν παρεκτραπῇ ἀπὸ τὸν βουλὴν ἢ ἀπὸ τὸ θέλημά του, ἀλλὰ καὶ ἀποκηρύττει καὶ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἡγάπα ἄλλοτε, μισεῖ τώρα διὰ μικρὰν τινα πρόφασιν· καὶ ἕνας αὐθέντης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸν δούλον του, ἐὰν εἰς ὀλίγον τι ὁ δυστυχὴς ἁμαρτήσῃ μὲ τιμωρίας καὶ πείναν, καὶ δεσμὰ ἀφοῦ τὸν καταπιέσῃ, τὸν ἀποδιώκει ἔπειτα. **Ἄλλ· ὁ Θεὸς δὲν πράττει ἔτσι· ἡμεῖς δὲ ἐπλήσθημεν, ἐδοξάσθημεν, ἐτιμήθημεν, διὰ μυρίων ἀγαθῶν ἐπλούτισεν ἡμᾶς ὁ Θεός. Τὶ δὲ ἡμεῖς ἔχομεν ἀναποδώσει, ἕνεκα τούτου εἰς τὸν Σωτῆρα ;** Ἦτιμάσαμεν, ὑβρίσαμεν, ἐλυπήσαμεν. **Ὁ δὲ Κύριος δὲν μισεῖ, οὔτε διώκει ἡμᾶς.** Ἀλλὰ ἐνῶ εἶνε Θεὸς κατεδέχθη νὰ ὀνομάζηται

πατὴρ καὶ ποιμὴν, καὶ θυσιάζει τὴν ζωὴν αὐτοῦ χάριν τῶν ἁγνομένων καὶ ἀχαρίστων· ἀλλὰ καὶ ὅταν πίπτωμεν μᾶς ἀνασηκῶναι καὶ ὅταν πταίωμεν μᾶς συμπαθεῖ καὶ δὲν μᾶς τιμωρεῖ σύμφωνα μὲ τὰς κακίας καὶ ἁμαρτίας ἡμῶν, καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ· «**οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν**» καὶ πάλιν «**Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσῃς Κύριε, Κύριε, τίς ὑποστήσεται ;** ὅτι παρὰ Σὺ ὁ ἰλασμὸς ἐστίν.» ἀλλὰ περιμένει τὴν μετάνοιαν ἐκάστου, ὅπως λέγει τὸ ἀνευδὲς στόμα αὐτοῦ· «**ὅτι οὐ θέλῃσαι θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέφαι καὶ ζῶν αὐτόν**» καὶ ἐκεῖνους ποὺ πολεμοῦνται βοηθεῖ καὶ ὑποστηρίζει, ἄλλοτε μὲν δι' ἑαυτοῦ, ἄλλοτε δὲ διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ· καθὼς μάλιστα καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐγένετο σήμερον. παρὰ τοῦ λαμπροτάτου καὶ καλλινίκου μάρτυρος Θεοδώρου, ὁ ὁποῖον ὑπέμεινε πολλὰς φοβερὰς βασάνους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐρρίφθη εἰς κάμνον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ δεινοῦ καὶ ἀθλίου Μαξιμιανοῦ, ὑπὸ τοῦ Βρίγχα τοῦ Πρεποζίτου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἔκαμε πολλὰς θεραπείας καὶ θαύματα, τὰ ὁποῖα καταπλήττουν νοῦν καὶ διάνοιαν. Ταῦτα θὰ ἀναφέρωμεν, ἐπ' ὅσον θὰ προχωρῇ ὁ λόγος.

Ἀλλὰ τώρα παρακαλῶ, ἀφοῦ ἤρχισε τὸ διήγημα, νὰ δώσῃτε μεγάλην προσοχήν, ὅπως ἴδῃτε τὴν υπεράγαθον εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀμνηστικὴν βοηθειαν, πῶς δὲν ἀφήνει πολλάκις τοὺς χριστιανούς νὰ ἐμπεύσουν εἰς ὀλισθηρὰ βόθρον ἀπωλείας ὑπὸ τοῦ ἀρχεκάκου δαίμονος καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, ἀλλὰ προνοεῖ καὶ ἐπισκέπτεται. Τὸ δὲ θαῦμα εἶναι τοιοῦτον.

Εἰς τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου καὶ μαροῦ καὶ ἀποστάτου, ὁ ὁποῖος ἐλάλησεν ἐντόνως πολλὰς καὶ διαφόρους βλασφημίας κατὰ τοῦ Θεοῦ, κινούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ, καὶ ἐσώκασε θεομᾶχον χεῖρα ἕναν τῶν τῆς εὐσεβοῦς πίστεως τῶν χριστιανῶν, ἵνα ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καὶ καταφρονήσῃ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ πίστις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων χάριν τῆς τιμῆς, τῆς λατρείας τῶν δαιμόνων. **Ὁ τῆς συμφορᾶς ! Ὁ τῆς μανίας καὶ λύσεως, ἥθελεν μὲν ὁ ἄθλιος νὰ τιμῶνται τὰ εἰδωλα, ὁ δὲ Θεὸς νὰ ὑβρίζηται !** Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε τὴν λύσσαν ταύτην καὶ τὴν μεγάλην ἀσέβειαν δὲν παρέλειπε καθ' ἡμέραν νὰ τιμωρῇ τοὺς Χριστιανούς· «**Ἄλλους μὲν διὰ τῶν ἀνατομῶν τῶν γαστέρων· ἄλλους διὰ τῆς ἐξορύξεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἐκριζώσεως τῶν ὀδόντων· ἄλλους δὲ διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς γλώσσης· καὶ σούβλας καὶ τήγανα καὶ ὅσα ἄλλα ὄργανα θανατηφόρα μετεχειρίζετο διὰ τὸν βασανισμόν τῶν Χριστιανῶν.**

Τοιοιουτοτρόπως λοιπὸν ἐκμανεῖς ὁ παμμίαρος, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀσέβειάν του· οἱ δὲ Χριστιανοὶ τὸ πλῆθος τῶν βασάνων ἐδέχοντο μὲ ὑπομονήν. Ἔτσι εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ὁ ἀσεβὴς Ἰουλιανὸς φλογιζόμενος ἀπὸ τὴν κακίαν, σκέπτεται καὶ ἀποφασίζει φοβερὰν καὶ ἀπάνθρωπον βουλὴν μήτε νὰ μαστιγῶν, μήτε νὰ θανατῶν κανέναν, ἐκτός ἐὰν δὲν καταρῶθων προηγουμένως νὰ παραδώσῃ Θεὸς διὰ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν. Καὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε μᾶς βοηθεῖν καὶ διαλύσῃ καὶ τὸ μνηστῆμα τοῦτο, ἀσφαλῶς θὰ ἐπετύγγανε ἡ πονηρὰ καὶ ἀνοσία ἀπόφασίς του. Διότι

βλέπων ὁ ἄδελφος ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἁγίαν καὶ πρώτην ἐβδομάδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἐξαγνίζονται διὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐκτενούς προσευχῆς, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν προσκαλεῖ τὸν ἑπαρχον τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁμόφρων καὶ ὁμοιος μετ' αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν ἀπιστίαν καὶ λέγει πρὸς αὐτόν. Ἐπειδὴ, ὦ ἑπαρχε, ἀφοῦ μετεχειρίσθην πολλὰ καὶ ποικίλα μηχανήματα, δὲν κατώρθωσα νὰ εὐφύσω τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν καὶ ἕνεκα τούτου εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην φροντίδα, μοῦ ἤλθεν ἀπὸ τοὺς θεοὺς μου γνώμη καλὴ καὶ ἀναντίρρητος, ὅτι οἱ χριστιανοὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὴν πρώτην φυλάττουσι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διὰ νηστείας. Διατάσσω λοιπόν, νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ὅλα τὰ τρόφιμα καὶ τίποτε νὰ μὴ ὑπάρχη εἰς αὐτὴν ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θὰ χορηγήσω, τρόφιμα δηλ. καὶ πόματα ραντισμένα μετ' αἵμα τῶν θυσιῶν ἡμῶν διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναγκαστικῶς θὰ ἀγοράσωσιν ὅλοι καὶ θὰ φάγουν καὶ θὰ ὑπακούουσιν εἰς ἡμᾶς, διότι θὰ γευθοῦν ἀπὸ τὴν θυσίαν τῶν θεῶν ἢ ἂν δὲν ὑπακούουσιν θὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὴν πείναν· αὐτὰ ὅταν ἤκουσεν ὁ ἑπαρχος ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν τὸν στόμα, λέγεται ὅτι εἶπε· Ὑποκρίνομαι, ὅτι ἡ καρδιά τοῦ βασιλέως εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεῶν· καὶ μετὰ τὸν λόγον ἀμέσως ἠκολούθησεν ἡ πράξις. Καὶ ὅσα μὲν τρόφιμα ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπεσύρθησαν, τὰ δὲ μεμιασμένα τρόφιμα τοῦ βασιλέως καὶ πόματα ἦσαν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἀγορὰν. Τί λοιπόν ἔκαμεν ὁ πλάσας ἡμᾶς Θεός; ἄρα γε παρεῖδεν ἢ παρεβλέψε; οὐδαμῶς. Ἀλλ' εὐθύς ὡς ἐγένετο τὸ φοβερόν καὶ σατανικώτατον τοῦτο ἔργον, ἐπεξήτησε τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστεπωνύμου λαοῦ. Ἀπέστειλε τὸν μεγαλομάρτυρα αὐτοῦ Θεόδωρον, τὸν ἀληθστάτου δῶρον Θεοῦ, πρὸς σωτηρίαν τῆς πίστεως, ἵνα ὁρῶσιν ἐκ τῶν θαυμασιῶν αὐτοῦ ἔργων τὸν θεράποντα αὐτοῦ. Καὶ παρουσιάζεται φανερώς καὶ ὄχι ἐν ὁράματι πρὸς τὸν Πατριάρχην τῶν χριστιανῶν, φανερώσας εἰς αὐτόν τὸ ἄθεον τερατοῦργημα τοῦ παροβίου Ἰουλιανοῦ καὶ πρὸς αὐτόν εἶπε Πατριάρχα σὴν γρήγορα καὶ συνάθροισε τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐξαφάνισε αὐτὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ὥστε νὰ μὴ ἀγοράσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ τρόφιμα, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν ἀγορὰν, διότι ὁ δυσσεβέστατος Ἰουλιανὸς κατεμόλυε ἅπαντα διὰ τοῦ μαροῦ αἵματος τῆς θυσίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς θαυμάσας, ἀπήντησεν εἰς τὸν ἅγιον. «Καὶ πῶς λοιπὸν ὦ κύριέ μου, εἶναι δυνατόν τοῦτο νὰ γίνῃ; Εἰς μὲν τοὺς πλουσίους ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι δυνατόν, καθ' ὅσον ἔχουσιν παρακατὰ θήκην τροφίμων» εἰς δὲ τοὺς πένητας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουσιν οὐδὲ μιᾷ ἡμέρᾳ τροφήν, τί πρόῳμα πρόει πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀνάγκης αὐτῶν νὰ δοθῇ; Ὁ δὲ μάρτυς εἶπε· **Κόλλυβα** ἀφοῦ προσφέρῃς εἰς αὐτοὺς, νὰ ἀνακουφίσῃς τὴν ἀνάγκην αὐτῶν. Καὶ ὁ Πατριάρχης· **Καὶ τί εἶναι αὐτὰ τὰ κόλλυβα δὲν γνωρίζω.** Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίθη· **Σιγάρι** ἀφοῦ βράσῃς· νὰ τὸ μοιράσῃς εἰς τοὺς χριστιανούς.

Καὶ διὰ νὰ δεῖξῃ ὁ ἅγιος πόθεν ἦλθε, λέγει πρὸς τὸν Πατριάρχην. **Διότι** τοῦτο (τὸ βρασμένο σιγάρι εἰς τὴν χώραν τῶν Εὐχαϊτῶν συνηθίζομεν νὰ λέγωμεν κόλλυβα) Ὅτι λοιπὸν ἀφοῦ κάμῃς, διατήρησον τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ ἀβλαβὲς καὶ ἀμείαντον· καὶ ὁ Πατριάρχης λέγει· **Καὶ ποῖος** εἶσαι Κύριε, ὁ ὁποῖος φροντίζει, τόσον φιλανθρώπως καὶ εὐσπλαγχνῶς διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν; Ὁ δὲ ἅγιος λέγει· **Ἐγὼ εἰμαι ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος ἀπεστάλην**

πρὸς αὐτοὺς εἰς σωτηρίαν καὶ βοήθειαν ἰδικήν σας. **Τι** τοῦτον παραδοξότερον καὶ φιλανθρωπότερον θαῦμα; **Ὅτι** ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ! Καθὼς ἤκουσε λοιπὸν ταῦτα ὁ Πατριάρχης, γεμῆτος ἀπὸ θαυμασμὸν καὶ χαρὰν, ἐσηκώθη, συνήθροισε τὸν λαὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ φανερώσας τὴν ἐπιστάσιν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ μάρτυρος· καὶ μετὰ ἀκρίβειαν ἐκήρυξεν εἰς ὅλους καὶ διεφύλαξεν ἀβλαβὲς τὸ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μάλιστα μολοντί ἐτελεῖσεν ἡ ἐβδομάς, τὸ μηχανήμα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔμεινεν ἀνωφελές καὶ χωρὶς καμίας ἐνέργειας καὶ φανερώς ἀφοῦ ἐνικήθη, ἀπέσυρεν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τὰ μεμιασμένα τρόφιμα καὶ ἔφερε τὰ συνηθισμένα· οἱ δὲ Χριστιανοὶ ὕμνησαν καὶ ἠψάθησαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν καλλίνικον μάρτυρα Θεόδωρον, καὶ ἐτέλεσαν χεῖριν αὐτοῦ φαιδρὰν καὶ λαμπρὰν εορτήν. Ἐκτοτε λοιπὸν καὶ μέχρι τῶρα ἡ ἐνέργεια τοῦ θαύματος κηρύσσεται εἰς διδασκαλίαν τῶν νηστευόντων χριστιανῶν, ὅτι εἶνε μεγάλη δύναμις καὶ πολλὰ πλήθη ἁμαρτημάτων δύναται νὰ καλύψῃ καὶ νὰ ἀφανίσῃ ἡ καθαρὰ νηστεία.

Περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς χάριτος

Εἰς τὴν χώραν τῶν Εὐχαϊτῶν ὑπάρχει μία ἐπαρχία, ἣτις λέγεται Ποντοφράγκεια· καὶ ἐκεῖ πολλάκις τὸ γένος τῶν Ἰσραηλιτῶν περιέτριψε καὶ πολὺν λαὸν τῶν Χριστιανῶν ἠχμαλώτιζε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λοιπὸν ἠχμαλώτισαν καὶ ἕναν υἱὸν μονογενῆ μιᾶς χήρας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ χήρα ἔκλαιεν ἐλεεινῶς καὶ ἀπαρηγόρητα, (διότι δὲν εἶχεν ἄλλον υἱὸν διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν πόνον τῆς) ἐπορεύετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, παρακαλοῦσα αὐτόν, δουρομένη καὶ κλαίονσα γοερώς καὶ ταῦτα λέγουσα πρὸς αὐτόν. Γνωρίζεις, ὦ ἅγιε μεγαλομάρτυς, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἀφιέρωσα εἰς σὲ τὸν μονογενῆ μου υἱόν· ἐγὼ μὲν αὐτόν ἐγέννησα, ἰδικός σου δὲ υἱὸς ἦτο κατὰ χάριν· καὶ ἕνεκεν τούτου τὴν ἱεράν σου μνήμην, καὶ λειτουργίαν καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπιτέλουν ἵνα διαφυλάττῃς αὐτόν. Τώρα δὲ ἐμὲ τὴν ταλαίπωρον καὶ δυστυχῆ μετὰ κατέστησες ἐντελῶς ἔρημον· καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν μου, διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ ἅγιε, ἐπειδὴ ἔχουσες τὸ αἷμά σου ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ ἔχεις παρησσίαν πρὸς αὐτόν καὶ ὅσα θέλεις ζητήσῃ θὰ σοῦ δώσῃ ὁ Κύριος. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἔλεγε ἡ γυνὴ μετὰ πολλῶν δακρύων καὶ στεναγμῶν νύκτα καὶ ἡμέραν πρὸς τὸν ἅγιον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἵνα ἐλευθερώσῃ αὐτόν ὁ ἅγιος ἐκ τῆς δεινῆς συμφορᾶς καὶ αἰχμαλωσίας· καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ ὅτι, **Θέλημα** τῶν φοβουμένων αὐτόν, ποιήσει. Ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς εορτῆς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, ἐνεθυμήθη ἡ χήρα ὅπως ἐπιτελέσῃ τὴν εορτήν μετὰ χαρᾶς καὶ λαμπρότητος καὶ δακρύουσα ἔλεγεν πρὸς ἑαυτήν· **πῶς** καὶ μετὰ ποῖον τρόπον τὴν εορτήν ταύτην θὰ ἐπιτελέσω, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὼν ὁ γλυκύτατός μου υἱός; Μετὰ ποῖους ὀρθαίλους θὰ ἀντικρύσω τὸν τόπον, ὅπου ἐστάκετο ὁ μονογενὴς μου υἱός; Πῶς θὰ ἴδω μέσα εἰς τὴν ἱεράν ταύτην ἀκολουθίαν νὰ εἶναι πάντες παρόντες, πλην τοῦ υἱοῦ μου; Πῶς θὰ ὑπομείνω ἄνευ δακρύων καὶ στεναγμῶν, ἀφοῦ ἔχασα τὴν παροῦσαν μου ἐλπίδα; Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ πα-

ρακαλῶ, ὃ γνήσιος δοῦλε τοῦ Θεοῦ, ἵνα παρηγορήσῃς τὴν χηρείαν μου.» Ταῦτα λοιπὸν ἐνῶ ἔλεγεν συνεχῶς, εἰσῆρχετο εἰς τὸν ναόν, βρέχοντα τοὺς πόδους τοῦ μάρτυρος διὰ τῶν δακρυῶν της καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐτέλεσε τὴν μνήμην αὐτοῦ. Τί λοιπὸν; Ἀρὰ γε παρῆδεν ὁ Κύριος τὴν θέλησιν αὐτῆς; Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐτελεῖτο ἡ μνήμη τοῦ μάρτυρος, αἴφνης ἀοράτως, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς ἔψαλλον καὶ ὁ λαὸς ὕμνει, εὐρέθη ὁ υἱὸς τῆς γυναικὸς εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, φερόμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου καὶ καθήμενος εἰς λευκὸν ἵππον· ἤκουσαν δὲ καὶ οἱ πιστοὶ καὶ οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι τὸν κρότον τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου, καὶ ἐξεπλάγησαν ἅπαντες διὰ τὸ παράδοξον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἁγίου. Βλέποντες δὲ καὶ τὸν παῖδα καὶ ἀκούοντες αὐτὸ νὰ διηγῇται τὴν ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἀρπαγὴν αὐτοῦ ἐκ μέσου τῶν ἀγορητῶν, ἠὲ χαρίστησαν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον.

Ἔτερον θαῦμα τοῦ ἁγίου, τὸ ἀναφερόμενον ἐν τῷ τροπαρίῳ τῷ λέγοντι «Τοὺς στρατιώτας παιδεύεις τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι».

Στρατιώτης τις, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον, ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς πόλεμον· καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε τὸν ἅγιον, ἐπορεύθη καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ πολέμου κατόπιν μεγάλης νίκης, μετέβη πάλιν, ἵνα προσκυνήσῃ αὐτόν· καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε τὸ ξίφος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο κεκοσμημένον μὲ πολλὰ χρυσία καὶ λίθους πολυτελεῖς, ἐχάρισε αὐτὸ εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου, ὅπου κεῖται τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον καὶ ἀνεχώρησε εὐχαριστίας προσφέρον εἰς τὸν ἅγιον.

Ἄλλος δὲ τις στρατιώτης ἐπορεύθη καὶ αὐτὸς διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ ἁγίου, διότι ἦτο ἑκατοντὸς ὁ ἅγιος εἰς ὅλα τὰ θαύματα, καὶ ὅτε εἶδε τὸ ξίφος ἐκεῖνο τὸ ὡραιότατον καὶ κεκοσμημένον ἐπεθύμησε σφοδρῶς αὐτὸ καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ, λέγων ἐν τῇ διανοίᾳ του: «Τοῦτο δὲν χρειάζεται καθόλου εἰς τὸν ἅγιον, καλλίτερον ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι στρατιώτης ἀρμόζει νὰ τὸ κρατῶ διὰ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν βοήθειαν εἰς τὸν πόλεμον.» Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου, τὸ ἐφόρεσε καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε, ἔφυγε μὲ χαρὰν. Ὅταν ὅμως ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὁ ἅγιος τὸν ἐτύφλωσεν καὶ δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἐπορεύετο ὁ στρατιώτης. Μετανοήσας λοιπὸν τότε, ἐπέστρεψε πάλιν τὸ ξίφος εἰς τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου καὶ ἀμέσως ἀνέβλεψε· παρατηρήσας δὲ ἐκ νέου τὸ κάλλος τοῦ ξίφους, ἐνόμισε ὅτι ἡ τύφλωσίς του δὲν προήρχετο ἀπὸ τὸν ἅγιον καὶ λαμβάνει πάλιν αὐτὸ καὶ τὸ φορεῖ. Εὐθὺς ὅμως, ὡς ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ναόν, ἔμεινε τυφλός. Ἐλθὼν δὲ ὁ ἱερεὺς ὁ ἐφημερεύων εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου καὶ ἰδὼν τὸν στρατιώτην τυφλόν, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ αὐτόν τί πρᾶγμα τοῦ συνέβη, καὶ αὐτὸς διηγῇται λεπτομερῶς τὴν αἰτίαν. Ἀφοῦ λοιπὸν παρεκάλεσε τὸν ἱερέα νὰ κάμῃ παράκλησιν πρὸς τὸν ἅγιον ὥπως συμπαθήσῃ καὶ συγχωρήσῃ αὐτόν, ἐπέστρεψε τὸ ξίφος εἰς τὸν ἅγιον καὶ ἄλλα ἑκατὸν νομίσματα μόνον διὰ νὰ ἀναβλέψῃ. Καὶ μόλις ἔλαβεν ὁ ἱερεὺς ἑλαίον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ ἁγίου, ἤλοιπε

τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ στρατιώτου καὶ ἀμέσως ἀνέβλεψε καὶ ἔφυγε μετὰ πολλῆς χαρᾶς, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον αὐτοῦ μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον.

Ἔτερον θαῦμα ἀναφερόμενον ἐν τῷ τροπαρίῳ τῷ λέγοντι «Μάταιον ὄρασιν ἐπέχεις οἴκετῶν»

Γνωστὸς λοιπὸν ὁ ἅγιος ἦτο εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα φανερά ἔκαμνε, μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς καθ' ἑαυτοῦ ζημίας καὶ δραπετεύσεως τῶν ὑπηρετῶν. Πῶς καὶ κατὰ τίνα τρόπον; ἄκουσον: Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο εἰς τὸν ἱερὸν τάφον αὐτοῦ μετὰ πίστεως, παρεκάλουν αὐτὸν εἰλικρινῶς περὶ ἑνὸς πράγματος ἡ μίαν ζημίαν καὶ ἔπειτα ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία. Ἔμενε δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ζητῶν καὶ παρακαλῶν καὶ ἀπεκάλυπτε τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ. Διότι ἕνας ἄνθρωπος εὐλαβῆς, ἔχων μεγάλην πίστιν εἰς τὸν ἅγιον μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον, εἶχεν ἕνα ὑπηρέτην καλὸν καὶ ἐντιμὸν, τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ ἔφυγε κρυφίως, ἐζητεῖ καὶ δὲν εὗρισκε καὶ ὡς ἐκ τούτου εὗρίσκειτο εἰς μεγάλην ἀθυμίαν καὶ λύπην. Τρέχει λοιπὸν πρὸς τὸν ἅγιον μετὰ προσευχῆς καὶ λειτουργίας, παρακαλῶν αὐτόν περὶ τῆς φανερώσεως τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε εἰς τὸν ναὸν τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, δὲν φανερώνετο εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἄρχων ἐλυπεῖτο καὶ ἠγανάκτει. Καὶ κατὰ τὴν τρίτην νύκτα, παρουσιασθεὶς εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος λέγει: «Τι στενοχωρεῖσαι καὶ ἀγανακτεῖς ἐναντίον ἐμοῦ διὰ τὰς δὲν εἰσακούσῃς τῆς προσευχῆς σου περὶ τοῦ ὑπηρετοῦ σου; Δὲν ἤμην ἐδῶ, ἀλλὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διετέθην νὰ μεταβῶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος, ἄνθρωπος ἐνάρετος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν ἀπέθανε, αὐτὸς δὲ ποῖος πολὺ ἐτίμησε καὶ ἐδόξασε τοὺς ἁγίους Πάντας εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τοῦς προφῆτας, λέγων, καὶ ἀποστόλους, δαίους καὶ μάρτυρας καὶ πάντας τοὺς εὐαγγελιστάς εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν διδρας καὶ γυναῖκας, συντάξας εἰς αὐτοὺς ἀπολυτίκια καὶ κοντάκια, μὲ γλῶσσαν καὶ σοφίαν, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς αὐτόν παρὰ Θεοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθην ἐλθεῖν εἰς τὰ τάγματα τῶν ἁγίων νὰ συνοδεύσωμε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ δόξης ἀναποδιδόντες τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τιμὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Διὰ τοῦτο δὲν ἤμην ἐδῶ. Περὶ δὲ τοῦ ὑπηρετοῦ σου μὴ στενοχωρεῖσαι ἀλλὰ πῆγαι εἰς τὸν τάδε τόπον καὶ θὰ εὕρῃς αὐτόν».

Ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἄρχων, ἐθαύμαζε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φοβερὰν διήγησιν αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶπεν εἰς αὐτόν ὁ ἅγιος, εὗρε τὸν ὑπηρέτην του, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον. Ἀλλὰ ὡς ἐπαλέθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. Θὰ ἀπορήσῃ κανεὶς, πῶς καὶ διὰ ποῖον τρόπον εἰς τοὺς χρόνους μας δὲν γίνονται θαύματα ὑπὸ τῶν ἁγίων Διατῆ; Διὰ τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν καὶ τὴν ἀμέλειαν καὶ τὴν ἀπροσεξίαν. Ὅχι διότι ὁ Θεὸς ἀδυνατεῖ, οὔτε διότι οἱ ἅγιοι δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν χάριν καὶ δύναμιν καὶ σήμερον καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀλλ' αἱ πολλαὶ ἡμῶν ἀμαρτίαι ὅλα αὐτὰ παρέβλαψαν καὶ κατήργησαν· διότι δὲν βαδίζομεν σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς

τοῦ Θεοῦ, καὶ διότι δὲν εἴμεθα ἀμεμπτοὶ ἀπέναντι τοῦ νόμου αὐτοῦ ἀλλὰ ἔνοχοι καὶ ἁμαρτωλοὶ· πλησιάζουεν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ στόματος ἡμῶν, ἡ δὲ καρδία μας εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν· καὶ πηγαίνομεν εἰς τὸν Θεὸν πλάγιοι, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει δι' αὐτὸ μὲ ὀργὴν καὶ θυμόν. Ἡ ὑπεράπειρος δὲ εὐσπλαγγνία αὐτοῦ μᾶς λυπεῖται διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲ τί καλὸν ἐκάμομεν εἰς τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν Θεόν; Ἀς δώσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτὸν ἐλεημοσύνην διὰ τὴν ἐλεῆσιν καὶ ἡμᾶς ὁ Κύριος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν πρέπει νὰ κάμνωμεν τοῦτο. Διότι ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶνε, βοᾷ ἡ μήτηρ ἡμῶν ἁγία Ἐκκλησία, νηστείας καὶ ἀγιασμοῦ καιρὸς καὶ καθαρισμὸς ψυχῆς καὶ σώματος. Ἀς καθαρίσωμεν λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅχι μόνον διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ ὀριζόμενα φαγητά, ἀλλὰ ἀπὸ κάθε πάθος καὶ κακίαν, ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ τὴν νηστείαν ἡμῶν ἅς τὴν συνδέσωμεν μὲ τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία δύναται ἀληθινὰ νὰ ἀναβιβάσῃ ἡμᾶς εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ νὰ μᾶς παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ ποιητοῦ τῶν ὅλων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀς ἐργασθῶμεν μὲ ζῆλον τὴν ἐλεημοσύνην, ἡ ὁποία ὡς ἄρμα πυρὸς τὴν προσευχὴν ἡμῶν καὶ σὰν θυμίαμα δεκτὸν ἀναβιβάζει εἰς τὸν Θεόν. Διότι, ἐν νηστεύῃς τετραήμερα ἢ καὶ ἐξαήμερα, τότε εἶνε καλὴ ἡ νηστεία, ὅταν ἐργάζεσαι καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐπίσης. Εἰπέ μου. Ἐάν νηστεύῃς σήμερον καὶ παρουσιασθῇ εἰς σέ ἕνας πτωχός, ὁ ὁποῖος πιέζεται ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν καὶ με παρακλητικὸς φωνᾷς ζητεῖ παρὰ σοῦ ἐλεημοσύνην, φύγη δὲ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἀπὸ σέ, εἰς τί θὰ σοῦ ὠφελήσῃ ἡ νηστεία; Καὶ ἔάν κατατίκῃς τὸ σῶμα σου διὰ τῆς νηστείας, ἀδελφέ, καὶ δὲν βιάξῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸν πλησίον καὶ δὲν ἀγωνίζεσαι νὰ ἐλεῇς καὶ συγχωρήσῃς τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν προστασίαν σου ἀλλὰ τρέφεις πάθος ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἐναντίον αὐτοῦ, ποῖον τὸ ὄφελος ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς αὐστηρᾶς μόνης νηστείας; Ἀς φοβηθῶμεν ἀδελφοὶ τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ! Ἀς σκεφθῶμεν τὴν φοβερὰν ὥραν τῆς κρίσεως ἐμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὀρίζει τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο: «ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος». (Ἰακ. 2, 13).

Λοιπὸν ἀδελφοὶ εἶναι καιρὸς νὰ σιωπήσωμεν τὸν λόγον. Καὶ ἀφοῦ τώρα διερχόμεθα τὸ στάδιον τῆς ἁγίας νηστείας καὶ ἱερᾶς προσευχῆς, ἅς ἐνδυθῶμεν σπλάγγνα οἰκτιρῶν ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα καὶ μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαρίζόμενοι ἑαυτοῖς, ἔάν τις πρὸς τινα ἔχῃ μομφήν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ἡμῖν, οὕτω καὶ ἡμεῖς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῦτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος.» (Κολ. 3, 12).

Ἀς ἀγαπήσωμεν, παρακαλῶ ὁμοῦ μὲ αὐτὰς καὶ τὴν μακαρίαν ἐλεημοσύνην, ἵνα γίνωμεν ἄξιοι νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ ἀναστάσει καὶ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας ἀξιωθῶμεν, ταῖς πολλαῖς ἱκεσίαις τῶν ἁγίων μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, ὧν τὴν μνήμην πανηγυρίζομεν, χάριτι δὲ καὶ φιλανθρωπία τοῦ ἐν τριάδι εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ προσκύνησις καὶ ἡ τιμὴ μένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΝ

Εὐθυμίου τοῦ Ζυγαδινοῦ ἡ Πρωτασηκηρέτου.

Μεταφρασθὲν εἰς κοινὴν διάλεκτον

Εὐλόγησον Πάτερ

Δίκαιον εἶναι καὶ πρέπον εἰς ὅλους τοὺς φιλοχρίστους νὰ τιμῶσι μὲ λόγους, καὶ νὰ ἐγκωμιάζουσι τὸν ἔχοντα τὴν ὀνομασίαν τῶν θωρεῶν τοῦ Θεοῦ μάρτυρα, ἤτοι τὸν μέγαν στρατηλάτην Θεόδωρον, τοῦ ὁποῦ τοῦ μνήμην πανηγυρίζομεν σήμερον· ὅστις ἔφθασε μὲν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πίστεως· πολλοὺς δὲ ἀγῶνας ὑπέμεινε διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ πολλὰς νίκας κατὰ τῶν ἀπίστων ἐποίησε, καὶ ἀκολούθως ἔλαβε διὰ ταῦτα παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαραντίνους στεφάνους. Δίκαιον λέγω εἶναι καὶ πρέπον, καὶ χρέος ἔχουσιν ὅσοι ἀγαποῦσι τὸν Θεόν, νὰ μεγαλύνουσι μὲ εὐφημίας τοὺς εὐδοκίμησαντας εἰς τοὺς τοιοῦτους ὑπὲρ εὐσεβείας ἀγῶνας· διὰ τί, ἐκεῖνα τὰ ἔργα ὅπου εἶναι εἰς τὸν Θεὸν ἀρεστά, ἔγιναν καὶ εἰς αὐτοὺς ποθητά, δι' ὃ καὶ παρ' ἡμῶν πρέπει ταῦτα νὰ ἐγκωμιάζωνται ὡς ἐπαινετά· τὸ δὲ νὰ ἐγκωμιάζωνται ταῦτα, τοῦτο, τὴν μὲν ἀρετὴν τῶν τοιοῦτων ἀνδρῶν, κάμνει ἀθάνατον εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθρώπους παρακινεῖ εἰς τὸ νὰ τοὺς μιμῶνται καὶ αὐτοὶ κατὰ δύναμιν· φυσικὸν γὰρ ἰδίωμα ἔχει ἡ διὰ λόγου ἐνθύμησις τῶν ἐναρέτων, νὰ θερμίνῃ τοὺς φιλαρέτους εἰς τὴν ὁμοίαν ζῆλον, μὲ τὸ νὰ ἐντυπῶνῃ καὶ νὰ μωρφῶνῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοὺς, τοὺς Θεοεὶδεις χαρακτήρας τῆς ἀρετῆς ἐκαίνων· ἐξ οὗ τί ἀκολουθεῖ; τὸ νὰ ἀπολαύσουσι δηλαδὴ καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς μιμήσεως, τὴν αὐτὴν δόξαν καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐπαίνους τῶν παρ' αὐτῶν ἐγκωμιαζομένων.

Ποῖος λοιπὸν δὲν θέλει δράμῃ θερμῶς εἰς τὴν σημερινὴν πανήγυριν διὰ νὰ ἀποδώσῃ τὸ πολυκερδὲς τοῦτο χρέος τῶν ἐγκωμίων, εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρον; Ποῖος δὲν θέλει ποθήσῃ νὰ γένῃ συκοινωνὸς τῶν ἀθλητικῶν τοῦ ἀγῶνος διὰ τῆς διηγέσεως, εἰς καιρὸν ὅπου ἔχει νὰ λάβῃ τοιαύτην μεγάλην εὐεργεσίαν εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ διὰ τῆς μιμήσεως; ποῖος δὲν θέλει προτιμήσῃ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἀναγκαίαν τοῦ ὑπηρεσίαν, τὸ νὰ τρέξῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ μάρτυρος, καὶ ν' ἀκούσῃ τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ ἀγῶνας καὶ τὰ μαρτύρια; Ἀλλὰ τίς καὶ ποταπὸς ἐστὶν ὁ ἅγιος μάρτυς οὗτος Θεόδωρος, καὶ ποῖαν εἶχε πατρίδα, καὶ ποῖους γονεῖς καὶ ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν ἀνέβη εἰς τὴν δόξαν ἐγκόσμιον ὁμοῦ καὶ ὑπερκόσμιον καὶ μὲ ποῖον τρόπον ζήσας ἐτελεύτησε, ταῦτα λέγω πάντα, καλὸν εἶναι νὰ διηγηθῶμεν μὲ συντομίαν, καθὼς διδάσκουσιν οἱ νόμοι τῶν ἐγκωμίων (ἂν καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἐγκώμιον) πρῶτον μὲν εἰς δόξαν Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δίδεται πᾶν δώρημα τέλειον καὶ πᾶσα δόσις ἀγαθὴ κατὰ τὸν Ἀδελφόνθεον

Ἰάκωβον, δεύτερον δὲ εἰς ἐπαίνον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, ὅστις διὰ τὴν ἐνάρτεον αὐτοῦ πολιτείαν, καὶ διὰ τὴν προαίρεσιν καὶ προθυμίαν ὅπου εἶχεν εἰς τὰ καλὰ, κάθε προσπάθειαν τῆς σαρκὸς κατὰ κράτος ἐνίκησεν.

Ἀφίνοντες λοιπὸν εἰς ἓνα μέρος τὴν οὐράνιον πατρίδα τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, ὡς ἀκατάληπτον εἰς τὸν νοῦν καὶ ἀνεκδιήγητον εἰς τὸν λόγον, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐστάθη καὶ υἱός, καὶ πολίτης ἀληθινός, λέγω μόνον περὶ τῆς ἐπιγεῖου αὐτοῦ πατρίδος, ἣτις ἦτον τὰ Εὐδαίτια τόπος ὅπου εὕρεσται εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἀνατολῆς, καὶ συνορεύει μὲ τὴν Μαύρην θάλασσαν· ἐκ τῆς πατρίδος ταύτης ἐβλάστησε καὶ ὁ ἄλλος ὁμώνυμος τοῦτου Θεόδωρος ὁ Τήρων, ὅστις ἐξῆσε τὴν ὁμοίαν μὲ τοῦτον στρατιωτικὴν ζωὴν, καὶ ἐτελείωσε μὲ τὸ αὐτὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου· καὶ καθὼς εἶχον καὶ οἱ δύο τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἔτσι ἠκολούθησε νὰ ἔχουν καὶ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν καὶ νίκην καὶ θάνατον· (ἀνίσως καὶ πρέπει νὰ ὀνομάσω θάνατον ἐκεῖνον ποῦ τοὺς μετεβίβασεν εἰς τὴν ἀθάνατον ζωὴν) τὸ δὲ μεγαλειότερον προνόμιον εἰς τὸ ὅποιον ἡ πατρίς των καυχᾶται εἶναι, διατί ἔχει εἰς τὸν ἐκυτόν της τεθησαυρισμένα τὰ μαρτυρικὰ λείψανα καὶ τῶν δύο ἁγίων Θεοδώρων, καὶ προβάλλει ταῦτα εἰς ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ δεομένους, ὡς ἓνα κοινὸν καὶ ἀσύλητον καταφύγιον· διότι ἐπρέπε ὁμοῦ μὲ τὸν στρατηλάτην Θεόδωρον, νὰ εὕρεσκεται καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτοῦ στρατιώτης Θεόδωρος αὐτῇ ἡ ἰδίᾳ πατρὶς τῶν ἁγίων Θεοδώρων ὡς περιβόλι· ἀειθαλὲς ἐβλάστησεν εὐωδέστατον ἀνθὸς καὶ ἓνα ἱερὸν καὶ θαυματουργὸν ἄνδρα. Αὐτῇ ἐστάθη καὶ πατρίς ἐνδὲς βασιλείας τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει βασιλευσάντων. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικῶς ἡ πατρίς αὐτῇ ἐβλάστησε καὶ βασιλεῖς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ μάρτυρας, οἵτινες ἦτον ὅλοι ἄξιοι νὰ ὀνομάζωνται βασιλεῖς, οἱ μὲν κατ' ὄνομα μόνον, οἱ δὲ καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα· ἐπειδὴ ὅποιος νίκησεν τὰ πάθη καὶ γένη παιδοκράτωρ, οὗτος πραγματικῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ὀνομάζεται αὐτοκράτωρ καὶ βασιλεὺς· ἡ πατρίς αὐτῇ τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, εἶναι πεπλουτισμένη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοποθεσίαν ὤρειαν, καὶ ἀπὸ διαφόρους καρποὺς, καὶ ἀπὸ κάθε εὐτυχίαν καὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθόν, εἰς τὰ ὅποια ταῦτα κοσμικὰ καὶ πρόσκαιρα κκλά, εἶναι προσήλωμένοι οἱ τοῦ κόσμου ἄνθρωποι, καὶ καυχῶνται εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα καὶ εὐκαταφρόνητα ὡς ἂν ἦτον μεγάλα καὶ θαυμαστά· διότι μόνῃ ἡ ἀρετὴ ἐνωμένη μὲ τὴν εὐσέβειαν εἶναι ἀξία ἀντὶ διὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, τὰ σήμερον ὄντα καὶ αὐριον φθειρόμενα· ἐπειδὴ καὶ αὐτῇ προξενεῖ εἰς ἐκεῖνους ποῦ τὴν ἐργάζονται χάριν ἀληθινὴν καὶ αἰώνιον καὶ ὄχι φθειρομένην καὶ τρεπτὴν· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι, ὡς φρόνιμοι καὶ στοχαστικοί, δὲν ἀπατῶνται κατὰ τοὺς ἄλλους κούφους καὶ ματαιόφρονas ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν κενὴν δόξαν τοῦ κόσμου, δὲν χαίρουσι καὶ ὑπερηφανεύονται οὔτε εἰς τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος καὶ τῶν προγόνων τους, οὔτε εἰς τὸν πολὺν πλοῦτον, οὔτε εἰς τὴν ἐνδοξον ζωὴν, οὔτε εἰς τὰ μεγάλα ἀξιώματα· τί λέγω; αὐτοὶ οὔτε νομίζουν ὅπως ὡς μέγαν, κανένα ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἀγαθὰ. διατί, ἂν αὐτοὶ ἀπέριψαν ταῦτα ὡς οὐτιδανά, πῶς ἡμποροῦν ἐπει-

τα νὰ τὰ νομίζουν διὰ μέγαν; καὶ ἂν αὐτοὶ ἐκαταφρόνησαν τὴν τοῦτον εὐδαιμονίαν, πῶς δύνανται βεβαιότερον νὰ καυχῶνται εἰς αὐτὴν νὰ φαίνονται ἐνδοξότεροι; πάντα λοιπὸν τὰ παρόντα ὡς οὐδὲν λογίζεμενοι οἱ ἐνάρτεοι, ἔχουσι μόνον τὸ πολίτευμά τους εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τὴν ἀπόστολον, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μένουσι ἀχώριστοι, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν τρέχουσι, τῶσαν διὰ τῶν ἀναρέτων ἔργων τῆς πράξεως, ὅσαν καὶ διὰ μέσου τῆς τοῦ νεῖς θεωρίας καὶ ἀναβάσεως.

Ὁ μάρτυς λοιπὸν Θεόδωρος ὁ στρατηλάτης, ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προσκείμενος, ὄχι μόνον ὑπερέβαλε πολλοὺς κατὰ τὰ ἀνωτέρω τυχερὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ τοὺς ὑπερέβαλεν ἀκόμη, καὶ κατὰ τὴν ἐξωθεν σοφίαν τῶν λόγων, καὶ κατὰ τὴν ρητορικὴν καὶ τὰ μαθήματα τῶσαν, εἰς τρόπον ὅπου ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους βρουορρήτωρ, ἦτοι θρύσις τῆς ρητορικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ἔτρεχε ὁ λόγος γλυκύτερος ἀπὸ τὸ μέλι, καθὼς λέγει ὁ ποιητὴς Ὀμηρος. Καὶ πρὸς τοὺς ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς καὶ κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ σώματος, κατὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν, κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν, ἥτις παρωμοίεζε μὲ τὸ ὕψηλόν καὶ εὐμόρφον κυπαρίσσι· ἀφίνω νὰ λέγω τὴν ἀξιοματικὴν ἐνδυμασίαν ὅπου ἐφόρει ὁ ἅγιος ὡς ἂν βασιλικὸς ἄνθρωπος ὅπου ἦτον· τὸ εὐτακτον αὐτοῦ περιπάτημα· τὸ σεμνὸν μείδιμα τῶν χειλέων του· τὰ χρυσὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του· τὴν τῆς πολεμικῆς τέχνης ἐμπειρίαν του· καὶ τὴν εἰς τὰ ἄλλα εὐδοκίμησιν καὶ ἐπιδεξιότητά του· τὰ ὅποια ἔλα τὸν ἐκατάστησαν ἄνδρα ζηλευμένον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ ὅλους ἀξιαγάπητον· ταῦτα λέγω πάντα τὰ σιωπῶν, διατί, ἂν καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἐγένετο περιβόητος δι' αὐτὰ εἰς τοὺς τότε ἀνθρώπους, ὅμως αὐτὸς δὲν ἐκαταδέχετο νὰ φιλοτιμῆται εἰς τὰ τοιαῦτα ἐξωτερικὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ, καθὼς οὔτε ὁ λέων φιλοτιμεῖται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δέρμα του· ἀλλὰ ἐφιλοτιμεῖτο εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς γνώμης· εἰς τὴν ἀπλότητα τοῦ ἥθους· εἰς τὴν ταπεινώσιν τοῦ φρονήματος καὶ εἰς τὴν καταφρόνησιν ὅλων ἐκεῖνων ποῦ τὸν ἡμυόδιζαν νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀρετάς· καὶ μεταχειρισθεὶς τὴν δύναμιν τοῦ αὐτεξουσίου, εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἐπρέπε, δὲν ἐμεταχειρίσθη τὰς αἰσθησεις του εἰς ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἐπρέπε, οὐδὲ τὸν νοῦν του ἐβαλλεν εἰς αὐτά· ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν νοῦν καὶ μὲ τὰς αἰσθησεις ἓνα σκοπὸν τελειώτατον ἐβαλλεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του, τὸ νὰ ὁμοιωθῇ μὲ τὸν Θεόν κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, χωρίζων μὲν τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῶν αἰσθητῶν τούτων, μελετῶν δὲ εἰς τὸν νοῦν του τὰ κάλλη τῶν νοητῶν. καὶ στολίζων τὴν ψυχὴν του μὲ τὰ διάφορα ἥθη τῶν ἀρετῶν, ὡς ἂν μὲ θεῖα τινὰ σημάδια καὶ στολίδια. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἤθελε μεταχειρισθῇ κανένα ἐπιχείρημα πολιτικὸν ἢ πολεμικόν, ἔκαμνε νὰ θαυμάζουν οἱ ὄντες, διὰ τὴν ἀρίστην διοίκησιν, καὶ τοὺς φρόνιμους τρόπους, καὶ ἀγαθοὺς σκοποὺς ὅπου ἐφεύρισκεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἐμεθοδεύετο μερικαῖς φοραῖς δὲ τῶσαν ἐγλυκαίνετο ὁ νοῦς του εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ νοερὰν θεωρίαν, ὡς ἀπὸ τὴν γλυκύτητα ἐπαρτάει κάθε ἀνθρώπινον ἐπιτήδευμα.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἅγιος ὄχι μόνον τὸν ἑαυτόν του ὠφελοῦσεν, ἀλλὰ

καὶ τοὺς ἄλλους ὅπου τὸν ἐμιμοῦντο, ὠφέλει διὰ τῆς διδασκαλίας του γεμίζοντάς τους νοερὸν φῶς τῆς ἀληθείας καὶ γνώσεως, καὶ μεταδίδοντας εἰς αὐτοὺς πλουσιώτατα καὶ χωρὶς φθόνου τὰς δωρεὰς καὶ χάριτας ἔπου αὐτὸς ἀξιώνετο ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀναλόγως καὶ κατὰ τὴν ἀνάγκη, ὅπου εἶχεν ὁ καθένας ἐξ αὐτῶν εἴτε τῆς ψυχῆς εἴτε τοῦ σώματος· καὶ ἀληθῶς ἦτον φερώνυμος ὁ Θεόδωρος, διατί, κατὰ τὸ ὄνομά του, ἦτον καὶ τὰ ἔργα του· διότι ἤξευρε ὁ ἅγιος, ὅτι ὁποῖος θέλει νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτὸν του· (πλησίον δὲ ὀνομάζει ἡ θεία γραφή, κάθε ἀνθρώπου ὅπου ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ἐμοίωσιν) διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ἐδίδεν εἰς τοὺς ἄλλους κανένα ἀγαθὸν ὡματικὸν ἢ ψυχικόν, ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς τὸ λαμβάνει, καὶ ὅταν πάλιν δὲν ἐδίδεν, ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς ζημιούται· ἐπειδὴ τὴν εἰς τοὺς ἄλλους καλωσύνην ἐνόμιζεν ἰδικήν του, καλῶς ἤξεύροντας, ὅτι εἶναι πλέον μακάριον, τὸ νὰ διῇ τινὰς παρὰ τὸ νὰ λαμβάνῃ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὰς πράξεις· ἦτον πρὸς τοῦτοίς ὁ μάρτυς Θεόδωρος καὶ μία ζωντανὴ εἰκὼν τῆς ἡμερότητας καὶ πραότητος· ἦτον ἕνας ἐργάτης ἀληθινὸς ὅλων τῶν λοιπῶν ἀρετῶν· καὶ τὸ μεγαλεῖτερον ἀπὸ ὅλα, ἦτον ταπεινὸς εἰς τὸ πνεῦμα καὶ μέτριος εἰς τὸ φρόνημα, ὥστε ὅπου δὲν ἐνόμιζεν μέγα πρᾶγμα, πῶς φυλάττει τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἔλεγε καὶ ἐλογαρίαζε τὸν ἑαυτὸν του ἄχρειον δοῦλον, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· **«ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἄχρειοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὀφειλόμενος ποιῆσαι, πεποιήκαμεν»**. Ἐπειδὴ ποία χάρις εἶναι εἰς τὸ πῦρ πῶς θερμαίνει; ἢ εἰς τὸ χιόνι πῶς ψυχραίνει; διότι ταῦτας τὰς ἐνεργείας, τὰς ἔχουσι κατὰ φύσιν, ἔτσι καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπου ποία χάρις θέλει νομισθῇ πῶς κάμνει τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, εἰς καιρὸν ὅπου διὰ τοῦτο τὸ τέλος ἐδημιουργήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι; Ὅθεν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ ἐκκλησιαστοῦ λέγει· **«τέλος λόγου· τὸ πᾶν ἔκονε· τὸν Θεὸν φοβοῦ, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ φύλαττε· ὅτι τοῦτο πᾶς ἄνθρωπος»** τὸ γὰρ τοῦτο, διὰ τοῦτο τινὲς ἐρμηνεύουσι.

Μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ ἄλλα ὅμοια κατορθώματα, στολίσας τὴν ζωὴν του ὁ ἀθλητὴς Θεόδωρος, καὶ παραγυμνασθεὶς ἀρκετὰ καὶ ποιήσας τὸν ἑαυτὸν του ἐπιτήδειον εἰς ἄλλους τελείους ἀγῶνας, λαμβάνει ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηλάτου, καὶ γίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄρχοντας τῆς συγκλήτου, καὶ πρῶτον μὲν θανατώνει ἕνα φθοροποιὸν δράκοντα, ὅπου ἐβλαπτε τὴν πατρίδα του, μετὰ τὸ ὅπλον τοῦ Σταυροῦ, καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῆς πίστεως.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τὸν ἐκάλει εἰς μεγαλειτέρους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ κάμῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνδρείας του, δὲν ἐκατήσχυνε τὰ πρότερα κατορθώματά του μετὰ τὰ ὑστερώτερα ὅχι, ἀλλὰ μάλιστα τὰ ἐκύρωσε, καὶ ἐδείξεν ἀληθῆστατα ἐκεῖνα μετὰ ταῦτα· διατί ἐφάνη ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς ἀνδρεῖος δηλονότι καὶ μεγαλόφυχος, τόσοις εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀρετῶν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφάνη πλέον

ἀνδρείτερος εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ ὑπερέβαλε τὰ πρότερα μετὰ τὰ ὕστερα, ὅθεν φθάσας εἰς ἕξιν μίαν τελειοτάτην φρονήσεως, ὅσον μᾶλλον ἐβλεπε πῶς εἶχε περισσοτέρους ἐχθροὺς ἐναντίον του, τόσοις περισσοτέρον ἐμεγαλοφύχει καὶ ἀνδρειώνετο διὰ νὰ τοὺς νικήσῃ, καθὼς καὶ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τοῦτο κατώρθωσε, νικήσας μετὰ τὴν χρηστότητά του τὴν κακίαν τῶν ἀπίστων· μετὰ τὴν μακροθυμίαν του τὸν θυμὸν τοὺς· καὶ μετὰ τὴν τῶν πόνων καὶ βασάνων ὑπομονὴν τοῦ νικήσας τὴν ἐκείνων ἀγριότητα καὶ θηριωδίαν.

Καινοῦργιος βέβαια ἐστάθη ὁ τρόπος αὐτοῦ τῆς νίκης τοῦ Θεοδώρου· ὅμως ἦτον ἀποτέλεσμα, ὅχι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλὰ τῆς θείας, ἥτις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται κατὰ τὸν ἀπόστολον.

Ὁ τύραννος λοιπὸν καὶ διώκτης Δικίνιος, μετὰ τὸ νὰ ἦτον ἀνθρώπος πολυμήχανος καὶ φυσικὰ ἐφευρετικὸς τῆς κακίας, ὑπερασπιστὴς μετὰ ὑπερβολὴν τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων καὶ προσηλωμένος εἰς τὰς μισαρὰς τελετὰς καὶ θυσίας τῶν εἰδώλων· τὴν μὲν ἀσέβειαν νομίζοντας δι' εὐσέβειαν, τὸ δὲ ψεῦδος διὰ ἀλήθειαν, καὶ ὑπερβαίνων ὅλους τοὺς ἄλλους διώκτας τῶν χριστιανῶν, εἰς τὰς κολακείας τῶν λόγων, καὶ εἰς τὰς ἀπειλὰς, καὶ εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκη φοβερά βασανιστήρια κατὰ τῶν μαρτύρων, δὲν ἤρκεσθη νὰ τραβήξῃ μόνους τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ ὑπηρέτου του εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων· ἀλλὰ ἐσπούδαζε νὰ τραβήξῃ πρότερον τοὺς ἐνδόξους καὶ ὀνομαστοὺς στοχαζόμενος ὁ πανοῦργος, ὅτι, ἀν' πλάνῃσιν τοὺς μεγαλειτέρους πολλοὺς μᾶλλον ἔχει νὰ πλανήσῃ τοὺς μικρότερους, καὶ ἀκολούθως ἔχει νὰ κατορθώσῃ λαμπροτέραν τὴν νίκην· πλὴν ματαίως ὁ δυστυχὴς ἐκοπίασε, διὰ τὸ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν εἰς τὸ ἐναντίον· καὶ ἐπειδὴ οἱ μεγάλοι καὶ ὀνομαστοὶ ἄνδρες δὲν ἐνίκηθησαν ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ' ἔμειναν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐκ τούτου καὶ οἱ μικρότεροι ἐστερεώθησαν εἰς αὐτήν· καὶ οὕτως ὁ δόλιος τύραννος ἔχασε τὴν ἐλπίδα ὅπου ἔτρεφε, κατασοφισθεὶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις δράσεται τοὺς σοφεὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀπόστολον.

Ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ἦτο πανταχοῦ ὀνομαστός καὶ περίφημος διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ χριστιανισμόν, ἐστάλην οἱ ὑπηρέται τοῦ Δικινίου πρὸς αὐτόν, καὶ προσκαλοῦντες τον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νικομήδειαν ὅπου τότε ὁ τύραννος ἐδιέτριβε διὰ νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα. Ὁ δὲ ἅγιος μετὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ τῆς σοφίας του, καταπαύει τοὺς τοὺς νὰ παρακινήσουν τὸν Δικίνιον νὰ ἐλθῇ αὐτὸς πρὸς τὸν Θεόδωρον, παραλαμβάνοντας μαζὺ του καὶ τὰ πολυτιμότερα εἴδωλα τῶν θεῶν του, τάχα νὰ θυσιάσῃ εἰς αὐτὰ ὁ Θεόδωρος, καὶ μετὰ τὸ παράδειγμά του νὰ παρακινήθῃ καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸ νὰ θυσιάσουν.

Ἐπείσθη εἰς ταῦτα ὁ ἀνόητος τύραννος, καὶ κατασοφισθεὶς ὁ ἐν κακίᾳ σοφὸς ἀπὸ τὸν ἐν ἀληθείᾳ σοφὸν Θεόδωρον, ἐρχεται ὡς δοῦλος ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ἅγιον, μετὰ πολλὴν φαντασίαν, ἔχοντας φορτωμένους εἰς τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀναισθητοὺς θεοὺς του ὡς ἕνα μάταιον βάρος τοῦ χωραφίου ὡς λέγει ὁ ποιητὴς Ὁμηρος.

Υπαντᾷ τὸν τύραννον ὁ Θεόδωρος καὶ θέλοντας νὰ τὸν περιπαύῃ περισσότερο, δὲν φανερώνει εἰς αὐτὸν τελείως ἐκεῖνο ὅπου ἐμελέτα νὰ κάμῃ ἀλλὰ πέρνοντας τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς ἐκαίνους θεοὺς, συντρίβει αὐτοὺς εἰς λεπτά, καὶ τοὺς διαμοιράζει εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοῦτο γίνεται ἀφορμὴ νὰ μαρτυρήσῃ ὁ ἅγιος.

Διότι μανθάνοντας τοῦτο ὁ Δικίνιος, πρῶτον μὲν εἰς ὥραν πολλὴν ἔμεινεν ἀφωνος καὶ ἐνστατικὸς διὰ τὸν μέγαν αὐτὸν καὶ ἀνέλπιστον ἑμπαιγμὸν ὅπου ἔλαβεν· ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, φέρνει παρευθὺς τὸν Θεόδωρον ἐμπροσθέν του, καὶ μὲ θυμὸν ἀκράτητον σφενδονίζει κατ' αὐτοῦ ὅσας ὑβριεῖας ἠδύνατο. Ὁ δὲ Θεόδωρος δὲν ἐφοβήθη τὰς ὑβρεῖς μὲ τελειότητα, οὐδὲ τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως ἐβαλλεν εἰς τὸν νοῦν του, ἀλλὰ σηκώσας τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, μὲ τοιαῦτα λόγια ἀποκρίνεται πρὸς τὸν τύραννον. Δὲν πρέπει, λέγει, ὦ βασιλεῦ, ὁ λογικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, νὰ θυμῶνῃ καὶ νὰ ταραττεται εἰς ἐκεῖνα ὅπου δὲν πρέπουσιν· ἐγὼ δὲ ἐσύντριψα θεοὺς, καθὼς σοὶ νομίζεις ὅχι· ἀλλὰ ἐσύντριψα χρυσίον καὶ ἀργύριον καὶ ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς διανοήσας· ἐπειδὴ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον δὲν ἔγεινεν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ νὰ προσκυνῆται· ἄπαγε! ἀλλὰ διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων· πολλὰ ἀνόητον πράγμα εἶναι τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι θεοὶ κατασκευάζονται ἀπὸ ἀνθρώπων, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς τούτων ἄνθρωπος νὰ εἶναι θνητός, τὰ δὲ ποιήματα τοῦ ἀνθρώπου νὰ νομίζονται πῶς εἶναι ἀθάνατα. Εἰ δὲ καὶ λέγεις ὦ βασιλεῦ ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι θεοί, ἀλλὰ εἰκόνες καὶ εἰδωλα τῶν θεῶν, σοὺ ἀποκρίνομαι· ὅτι ποῖος εἶδεν εἰκόνα καὶ χαρὰ κτήρα Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ φύσις εἶναι ἀόρατος καὶ ἀνεξεικόνιστος, διὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ τὰ εἰδωλά σας ταῦτα ἔχουν εἶδος καὶ εἰκόνα Θεοῦ; καὶ ἂν μάλιστα καὶ μετὰ βίας εἰκονίζεται ὁ ἄνθρωπος ὅπου βλέπεται καὶ ψηλαφᾶται, πῶς ὁ Θεὸς θέλει εἰκονισθῇ ποτέ, ὁ ἀόρατος καὶ ἀψηλάφητος; δὲν εἶναι πρέπον ἢ ὕλη τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, ἥτις ἔγινε διὰ τὴν ἀνάγκαν τῶν ἀνθρώπων, νὰ τιμᾶται μὲ τὴν ὀνομασίαν τοῦ Θεοῦ ἥτοι νὰ ὀνομάζεται Θεός. Καὶ ἀνίσως ὁ δοῦλος δὲν ὀνομάζεται ποτέ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ αὐθέντου του, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ὁ δοῦλος καὶ ὁ αὐθέντης εἶναι μίᾳ καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως· πόση μεγάλη ἀτιμία προξενεῖται εἰς τὴν μακαρίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ μετέχῃ εἰς τὸ αὐτῆς θεῖον ὄνομα τὰ τεχνητὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων; φεῦ καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν τοιαύτην ἀνοησίαν! ὁ θνητὸς ἄνθρωπος νὰ κατασκευάζῃ Θεοὺς κεφαλὴν καὶ μὲλη καὶ πόδας· αὐτὸς θέλει, κοψὰ καὶ ἀκίνητα, καὶ ἔπειτα νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ φοβῆται τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του; καὶ ποῖα ἄλλη ἀγνωσία ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ ἀπὸ ταύτην μεγαλειτέρα; ἂμ ποτε νὰ γένουν ὅμοιοι μὲ τὰ εἰδωλα, ἀναίσθητοι ὀγλαδὴ καὶ ἀκίνητοι ὅπου τὰ κατασκευάζουσιν, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου ἐλπίζουν εἰς αὐτά, ὥς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ, «Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιντο οἱ ποιοῦντες αὐτὰ καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς». Καὶ διὰ τὴν ὡ ταλαίπωροι δὲν προσκυνεῖτε καλῶς τὸν κεραμέα καὶ τὸν λιθοργόν, καὶ τὸν χρυσοχόον οἱ ὅποιοι μὲ τὴν τέχνην τῶν κατασκευάζουν τοὺς θεοὺς σας, ἀλλ' αὐτοὺς μὲν νομίζετε

διὰ θνητούς, τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν νομίζετε ἀθάνατα; ὥτως τυφλὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἀγνωσία ὅπου ἔχετε ἀθλίαι, διὰ τὴν ὅχι μόνον προσκυνεῖτε ὡς θεοὺς τὰ εἰδωλα ὅπου ἔχουσιν ἀνθρώπου μορφήν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ὅπου ἔχουν εἰκόνας ἀλόγων ζώων· καὶ διὰ τοῦτο τελείως εἴθε νεκροὶ εἰς τὸν νοῦν, προσκυνοῦντες θηρία, καὶ πατεινὰ καὶ ζῶα χερσαῖα τε καὶ θαλάσσια ἀπὸ τὰ ὅποια ἦτο δίκαιον νὰ σπαραχθῇτε.

Ἐγὼ δὲ ἔνα Θεὸν λατρεύω ἅπασαν, ἅπασαν, ἀείδον, ἀόρατον, ἀναλλοίωτον, αἰετοῦ καὶ ζῶντα καὶ μὴτε ἀρχὴν ἔχοντα μὴτε τέλος· ὁ ὁποῖος μὲ τὸν ζωντανὸν καὶ ἐνυπόστατον Λόγον του, καὶ μὲ τὸ ὁμοούσιον Πνεῦμά του ἐδημιούργησε τὰ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ συντομίαν, αὐτὸς ὁ ἐνυπόστατος Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀφθαρσίαν, καὶ διὰ μέσου τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστασεώς του, μᾶς ἔδωκε τὴν ἀπάθειαν, αὐτὸς ἀναληφθεὶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς συνανέβιβασε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καὶ ἐτίμησεν ὅλον τὸ γένος ἡμῶν μὲ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἐδικοῦ μᾶς προσλήμματος· αὐτὸς ἐλπίζομεν βεβαίως, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ μὲ ἄρρητον δόξαν καὶ δυνάμειν, διὰ νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν καθένα κατὰ τὰ ἔργα του.

Αὕτη ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, βασιλεῦ, εἶναι ἡ ἐδική μου σωτηρία· καὶ δι' αὐτὴν ἔτοιμος εἰμι νὰ ἀποθάνω· διότι ὁ δι' αὐτὴν θάνατος εἶναι ἀληθινή ζωὴ· ἐπειδὴ κοντὰ εἰς τοὺς φρονίμους, προτιμότερον εἶναι νὰ ἀποθάνῃ τις καλῶς καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, πᾶρξ νὰ ζῇ κακῶς ἐν τῷ ψεύδει· εἰς ἐμένα ζωὴ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος γίνεται τὰ πάντα εἰς πάντας, καὶ ὁ διὰ Χριστὸν θάνατος, λογίζεται εἰς ἐμὲ κέρδος αἰώνιον καὶ ἀθάνατον· λοιπὸν κάμω τὸ ὀγληγορώτερον ὅτι σοὺ φανῇ ὦ δικαστὰ καὶ μὴ ἀργοπορῆς, διὰ τὴν ἀληθείαν νὰ μὲ βεβαιώσῃς πῶς σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, ἥξευρες διότι, ἐπὶ μὲν ἔχεις νὰ μεταχειρισθῇς ἀδίκως τὴν ἐξουσίαν σου καταφρονῶντας τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς ἐμὲ δὲ ἔχεις νὰ κάμῃς μίαν ἐπιθυμητὴν χάριν, ἐπειδὴ τὸ ὀγληγορώτερον θέλεις μὲ ἀποστείλῃ εἰς τὸν Θεόν μου.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ματαιόφρων Δικίνιος, δὲν εἶχε μὲν τί νὰ ἀποκριθῇ ἀπὸ τὴν πλάνην ὅμως τετυφλωμένος, ἀνάπτει ὁδὸς ἀπὸ τὸν θυμὸν, σηκώνει τὰς ὀφρὺς του βλέπει τὸν ἅγιον μὲ φονικά ὄμματα, διηγείται τὸν μέγαν ἑμπαιγμὸν καὶ τὸ γέλασμα ὅπου τοῦ ἔκαμε, κλαίει θρηνητῶς, ὀλοφύρεται διὰ τὴν συντριβὴν τῶν Θεῶν του, καὶ εἶται γενόμενος ἀκράτητος, καὶ ὁδὸς πῦρ ἀπὸ τὴν ὀργήν, προπάσχει τοὺς ὑπηρέτας νὰ βασανίσουν τὸν ἅγιον.

Καὶ πρῶτον μὲν καταξάινει μὲ πολλὰς πληγὰς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος· ἔπειτα τὸν τιμωρεῖ μὲ μαχαίρια, ἀνάπτει πυρκαϊάν, ἐτοιμάζει σταυρόν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τιμωρητικὰ ὄργανα μὲ τὰ ὅποια ὁ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς βασανιζόμενος, ὅλα τὰ ἀπέδειχεν κατώτερα τῆς ἀνδρείας του· διότι ἐφιλονίκησε ὁ μεγαλόφυχος νὰ νικήσῃ μὲ τὸ πῆλινον σῶμά του, κάθε εἶδος βιβάνων· ὁ τοῦ θαύματος! αἱ σάρκες του κατεκόπτοντο ἀπὸ τὰ μαχαίρια, τὸ σῶμά του κατέκαιε τὸ πῦρ· τὰ μέλη του ἐσύντριβον τὰ στρεβλωτήρια· αἱ χεῖρες του ἐκαρφώνοντο εἰς τὸν σταυρόν, αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἐρρίπτοντο

ἔξω ἀπὸ τὰς σαῖτας· ὅλον τὸ σῶμά σου κατεσπαράττετο ἀπὸ τὰ μαρτύρια, καὶ ὁ Θεόδωρος ἔμεινεν ἀνίκητος ἀντιπαλαίοντας μὲ φρόνημα ἀνδρειωμένον, καὶ μὲ προαίρεσιν μεγαλόφυχον, τὰ καὶ εἰς μόνην τὴν ἀκοὴν φοβερώτατα βάσανα· τί πρῶτον νὰ ἐπαινέσῃ τινὰς, ἢ τί δεύτερον νὰ θαυμάσῃ; τὴν στερεότητα τῆς πίστεως τοῦ Θεοδώρου, ἢ τὴν πρὸς Θεὸν διάπυρον ἀγάπην του; τὴν βεβαίαν ἐλπίδα του, ἢ τὸ θάρρος τῆς γενναιότητος καὶ εὐταλμίας καὶ καρτερίας του; εὖγε ἀληθῶς διὰ τὴν ἐν πᾶσι θερμότητα τοῦ εὖγε καὶ ὑπερεὖγε διὰ τὴν εἰς τὰ πάντα μεγαλοφυχίαν του· πόλεμος βέβαια ἐγένετο παράδοξος εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοδώρου, πυρὸς καὶ σαρκός, μαχαίρας καὶ σώματος· καὶ τὴν νίκην ἐλάμβανεν οὐχὶ τὸ πῦρ καὶ ἡ μάχαιρα, ἀλλὰ τὸ καίόμενον καὶ τεμνόμενον σῶμα· δεδεμένος ἦτον ἀπὸ τὸν βασιλέα ὁ ἅγιος, καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ἐβασάνιζεν, ὁ δὲ μάρτυς ἐβασανίζετο· καὶ μὲ ὅλα ταῦτα πάλιν ὁ βασιλεὺς ἐνικάτο, καὶ ὁ πάσχων ἐνίκα καὶ δέσμιος· οἱ πολλοὶ ἐτιμῶρουν τὸν ἕνα, καὶ πάλιν ὁ ἕνας ἐνίκα τοὺς πολλοὺς, καὶ τοὺς τιμωροῦντας κατασχοῦνεν ὁ τιμωροῦμενος.

Ὡ τῶν υπερφυσικῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων! τίς εἶδεν, ἢ τίς ἤκουσεν πώποτε τοιοῦτον παράδοξον πόλεμον; καὶ τοιαύτην παράδοξον νίκην; ὁ ἀσθενὴς νὰ καταβάλλῃ τοὺς δυνατοὺς; τὸ πρόβατον νὰ νικᾷ τοὺς λύκους; βέβαια δάκτυλος Θεοῦ εἶναι ὁ ταῦτα ἐνεργήσας καὶ συνεργήσας, καθὼς εἶπον οἱ μάγοι ποτὲ εἰς τὸν Φαραὼ· βέβαια αὐτὰ εἶναι ἀπόδειξις μιᾶς ψυχῆς κρεμασμένης ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ὅλης ἀφιερωμένης εἰς τὸν Θεόν.

Ὡ λογισμὲ τοῦ Θεοδώρου παθὼν αὐτοκράτωρ· ὦ νοῦ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Θεοῦ κυβερνώμενος· ὦ δύναμις τῆς εὐσεβείας ἀκαταγώνιστε, τὴν ὁποίαν αἱ πύλαι τοῦ ἔθους νὰ νικήσουν δὲν ἐδυνήθησαν· καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ δαίμονες ἐνίκηθησαν· ἀπέκαμεν ὁ τύραννος ἐφευρίσκοντας κατὰ τοῦ μάρτυρος νέα βάσανα· ἐκουράσθησαν τιμωροῦντες οἱ ὑπηρέται· τὸ θέατρον ὅλον τῶν παρεστῶτων ἀνθρώπων ἔμεινεν ἱκθαμβόν, ὁ δὲ μάρτυς Θεόδωρος δὲν ἀπέκαμιν ἀπὸ τὰς τοσαύτας τιμωρίας βασανιζόμενος. ἀλλὰ περισσότερο εἰς τὴν πίστιν ἐδυναμώμετος· ὦ ἀνδρείας τῆς τοῦ Θεοδώρου ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος! Ποῖος ἀδάμας λίθος δὲν ἤθελε μαλαχθῇ ἀπὸ τὸς τόσας βασάνους; ποῖος σίδηρος δὲν ἤθελε νικηθῇ; ποῖα ἄλλη στερεὰ φύσις σωμάτων δὲν ἤθελε καμθῇ ἀπὸ τὰ τόσα ἐναντία; δὲν ἤθελε καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ; δὲν ἤθελε ἀναλῶσθαι ἀπὸ τὰ τόσα φρικτὰ κολαστήρια! ποῖον καράβι ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἀντιπαλάσῃ μὲ τόσα ἄγρια καὶ ἀλλεπάλληλα κύματα; ἀλλ' ὅμως ὁ γενναῖος Θεόδωρος, οὔτε ἐνίκηθη ἀπ' αὐτά, οὔτε ὅλως ἐτινάχθη, ἢ ἐφωβήθη ἀπὸ τοὺς τιμωροῦντας.

Ὡ σὺ λοιπὸν ἄνθρωπε ὑπὲρ ἀνθρώπων, ὅπου συνερίζεσαι μὲ τοὺς ἀσώματους Ἀγγέλους· ὦ μάρτυς τῆς ἀληθείας ἀνίκητε· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐπαινέσῃ τινὰς τὴν ἀνδρείαν σου; πῶς νὰ ἐγκωμιάσῃ τὴν καρτερίαν σου; πῶς νὰ θαυμάσῃ τὴν ὑπομονὴν σου; πῶς νὰ ἐπαινέσῃ τὴν φυλοθεσίαν σου; Τίς νὰ εἰπῇ ἀξίως καὶ καθὼς πρέπει τὰ σὰ ἐγκώμια; Ποῖος λόγος

νὰ παραστήσῃ τοὺς ὑπὲρ λόγον ἐπαίνους σου; Ποῖος εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ καθαρῶς τὰ πολυειδῆ κολαστήρια ὅπου ἔλαβες; τοὺς δριμυτάτους πόνους σου; τὰς ἀνυποφόρους βασάνους σου; τὴν πείναν ὅπου ἐδοκίμασας ἐν τῇ φυλακῇ; τὰ δεσμά; τὸν τιμωρητικὸν σταυρόν; τὸν ὅποιον, πρότερον μὲν ἐσήκωσας ἐπὶ τῶν ὤμων σου καὶ ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, ὕστερον δὲ καὶ πραγματικῶς εἰς αὐτὸν ἐκρεμάσθης μὴ ἀρνηθῇς τὸν δεσπότην σου; ἀλλὰ ἐκείνον μιμούμενος, καὶ γενόμενος κοινωνὸς τοῦ πάθους του, διὰ νὰ συγκοινωνήσῃς αὐτῷ καὶ τῆς δόξης καὶ βασιλείας του; ἐπειδὴ ἡ δόξα φυσικῶς ἀκολουθεῖ εἰς τὸ πάθος καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· «εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν». Καὶ πρὸς τοῦτοις τίς νὰ διηγῇ τὰ θαύματα ὅπου ἐγένιναν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου σου; τίς παραστήσῃ τὴν παρηγορίαν ὅπου ἐξ οὐρανῶν ἀπέστειλὲ σοὶ ὁ Κύριος, μὲ τὴν ὅποιαν ἐλαφρώθηκε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ βασάνους, καὶ ἐγένιναν πάλιν ὀνίγες ὥς πρὸς τὸ πρότερον; τίς νὰ διηγῇ τὸ πλῆθος τῶν ἑλλήνων, ὅπου ἐκ τῆς ἀπιστίας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ διὰ μέσου; καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὅσα ἠκολούθησαν εἰς τὸν ἀθλητὴν σου; τίς νὰ παραστήσῃ τὴν διὰ ξίφους ἀποτομὴν τῆς ἀγίας σου κεφαλῆς, ἡ ὁποία ἐστάθη ἐσχάτον μὲν τέλος τοῦ μαρτυρίου σου, ἀρχὴ δὲ τῶν ἀθανάτων στεφάνων ὅπου ἡξιώθηκε ἐν οὐρανοῖς;

Ἐμαῖς, ἀδελφέ, πόση βροχὴ πειρασμῶν ἐπεσεν εἰς τὸν στρατηλάτην Θεόδωρον; ἤκουσας πόσοι ἀνεμοστρόβιλοι βασάνων ἐπενευσαν κατ' ἐπ' αὐτοῦ; ἐπληροφορήθηκε πόσοι σφοδροὶ πόνοι κατ' αὐτοῦ ἐκινήθησαν; καὶ πόσας βίας τῆς φύσεως ἀνυποφόρους, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἔλαβε; λοιπὸν θαύμασον τὴν ὑπομονὴν του καὶ γενναιότητα· θαύμασον τὴν μεγαλοφυχίαν του, στοχαζόμενος πῶς ὁ ἀδαμάντινος αὐτός Θεόδωρος, θαρσαλέως καὶ μεγαλοφύχως ἐμβήκεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου καὶ εἰς τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα βασανιστήρια, καὶ ὅλα τὰ ἐνίκησε μὲ τὴν θείαν χάριν καὶ συνεργεῖαν κατὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐλπίδα του· ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπόστολον. «ἡ ἐλπίς οὐ κατασχοῦναι ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὲρ ἐλπίδα χαρίζεται, καὶ ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται· ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν· ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα τὴν ἀκαταίσχυντον»· τοῦτοις γὰρ καὶ τοῖς τοιαύτοις ἀποστολικοῖς λόγοις προσέχων ὁ γενναῖος Θεόδωρος, καὶ συλλογισθεὶς πῶς τὰ βασάνους μὲν ταῦτα τοῦ σώματος εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μέλλοντα ἀγαθὰ εἶναι αἰώνια, καὶ κρίνας ταῦτα μὲ ὀρθὸν σκοπὸν ὡς θρόνος αἰσθησεως ὅπου ἦτον, κατὰ τὴν παροιμιστήν, λέγοντα «ἀνὴρ συνετὸς θρόνος αἰσθησεως» διὰ τοῦτο μὲ τὴν ἀγάπην τῶν αἰώνιων, ἐδίωκεν ἀπὸ τὴν καρδίαν του τῶν προσκαίρων τὸν φόβον.

Καὶ καθὼς ἕνας κολυμβητής, ὅπου ἤθελε δοκιμάσῃ νὰ διαπεράσῃ ἕνα μέγα πέλαγος μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ μεγάλα τινὰ ἀγαθὰ, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸ τέλος ἐκείνου τοῦ πελάγους, οὗτος λέγω, ἐν ὅσῳ μὲν κολυμβᾷ μέσα εἰς τὸ πέλαγος, ἔχει κάποιον φόβον, μήπως κουρασθεὶς καταβυθισθῇ· ἀφ' οὗ δὲ διαπεράσῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ πέλαγος καὶ φθάσῃ εἰς τὸν λιμὲν

να, ἐπαινεῖται μὲν διὰ τὴν τέχνην τοῦ κολυμβήματος, καὶ διὰ τὴν δύναμιν τοῦ σώματός του, ἀπολαμβάνει δὲ καὶ τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἤλπιζε· τοιουτοτρόπως καὶ ὁ μάρτυς Θεόδωρος, ἐν ὧν μὲν εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὸ μέγα πέλαγος τοῦ μαρτυρίου, εἶχε φόβον μήπως καὶ ἀποκάμῃ ἀπὸ τὰ θάσσανα καὶ καταποντισθῇ· ἀπ' οὗ δὲ ἐτελεύσας τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλητικῆς μετὰ τὴν θείαν χάριν καὶ δύναμιν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν ἐπιθυμητὸν λιμένα τῆς οὐρανῶν βασιλείας, τότε ὁ φόβος ἀπὸ αὐτὸν ἀνεχώρησε, καὶ ἦλθεν ἡ χαρὰ, ἡ λύπη ἔφυγε καὶ ἡ ἡδονὴ τὸν περισκύκλωσεν, ὁ κόπος ἐπέρασεν, καὶ ἡ ἀνάπαυσις μένει αἰώνιος. Καὶ πρότερον μὲν ἐν δάκρυσι τὰ σπέρματα κατεβάλλετο, ἀλλὰ τῶρα θερίζει ἐν ἀγαλλιάσει τὰ θράγματα, καὶ κινεῖ ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀγγέλους εἰς τὸ νὰ ἐπαινῶν καὶ νὰ ἐγκωμιάζουσιν τοὺς τοιοῦτους μεγάλους ἀγῶνας, καὶ τὴν λαμπρὰν ταύτην νίκην του· τί λέγω; καὶ αὐτὸν τὸν ἀγωνοθέτην Χριστὸν ἐπαινέτην ἔχει καὶ στεφανοδότην ὁ μάρτυς Θεόδωρος· ἀπὸ τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ λάβῃ τελεωτέραν τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀγῶνων του ἐν τῇ καιρῷ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, ὅταν θέλει ἐκλάψῃ ὡσὰν ὁ ἥλιος καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· «τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτῶν», καλλωπιζόμενοι μὲ τὰ στίγματα ὅπου ἔλαβε διὰ τὴν εὐσέβειαν· ὠραϊζόμενοι, μὲ τὰς Θεοειδέας καὶ ἱερὰς ἀρετάς· ἀξιούμενοι τῆς ἐν φωτὶ τῶν ζώντων καταστάσεως· χορηγούντες τὴν ἀνεκλάλητον ἐκείνην καὶ θείαν μακκρυότητα· καὶ συναρμόζοντες μετὰ ἀγγέλων ὁ ἀγγελιοειδής, καὶ τὸ γεῶδες τῆς σαρκὸς μὲ τὰς πνευματικὰς ἐργασίας ἀποτιναξάμενος· μετὰ μαρτύρων ὁ περιφανέστατος μάρτυς· μετὰ δικαίων ὁ δίκαιος· μετὰ ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὁ τῆς ἐκείνων ζηλωτῆς ἀρετῆς· διότι ἐκείνων τῶν ἁγίων τοὺς ἀγῶνας ὁποῦ ἐμιμήθη μὲ τούτους εἶναι δίκαιον καὶ νὰ συνδοξάζεται καὶ ἐκείνων ὁποῦ ἡγάγησε τὴν πολιτείαν, τούτων θέλει ἀπολαύει καὶ τὴν κληρονομίαν, ἐπειδὴ τῶν ὁμοίων πόρων, ὅμοια εἶναι λέγω καὶ τὰ θραβεῖα· καὶ τῶν αὐτῶν ἄθλων, τὰ αὐτὰ εἶναι ἐπαθλα καὶ οἱ στέφανοι.

Καὶ λοιπὸν ὁ μάρτυς Θεόδωρος, καθὼς δὲν ἐφάνη κατώτερος τῆς ἀρετῆς τῶν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἀγωνισθέντων δικαίων διὰ τὴν εὐσέβειαν. ἔτσι μὲ δίκαιον τρόπον ἔχει νὰ λάβῃ καὶ τὸν μισθὸν τῶν αὐτῶν δικαίων· ὅθεν ἔχει νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν τοῦ "Αβελ διὰ τὸν ἄδικον θάνατόν του· τὸν μισθὸν τῆς ἐλπίδος τοῦ "Ενώχ· τὸν μισθὸν τῆς εὐαρεστητικῆς τοῦ "Ενὼχ· τὸ ἀνταπόδομα τῆς ἐν κατακλυσμῷ τῆς ἀσεβείας σωτηρίας τοῦ Νῶε· τὴν ἀμοιβὴν τῆς φιλοξενίας καὶ πίστεως τοῦ "Αβραάμ· τῆς ὑπακοῆς τοῦ "Ισαάκ· τῆς ἀπλότητος τοῦ "Ιακώβ· τῆς σωφροσύνης τοῦ "Ιωσήφ· τῆς δημαγωγίας τοῦ Μωϋσέως· τῆς πραότητος τοῦ Δαβὶδ· τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος· τῆς ἀνδρείας τοῦ Σιμῶν· τῆς δικαιοσύνης τοῦ Σαμουὴλ· τῆς ἐν θλίψει καὶ πειρασμοῖς ὑπομονῆς τοῦ "Ιωβ· ἐξιστοῦται ἀκόμη ὁ Θεόδωρος καὶ μὲ τὸν Προφήτην Δανιὴλ· διότι νέος ὢν κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐφάνη γέρον κατὰ τὴν φρόνησιν, καὶ γενόμενος καὶ αὐτὸς ὡσὰν τὸν Δανιὴλ, ἀνὴρ ἐπιθυμῶν, ἐθανάτωσε δράκοντα, καὶ τοὺς Θεοὺς τῶν ἐπίστων ἐσύντριψε καὶ ἐλέπτυνε καὶ

ἐφραξε τὰ στόματα τῶν θηριομόρφων ἀνθρώπων τῶν λαλούντων κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀδικίαν, ὡς περ ὁ Δανιὴλ ἐφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων· ὁμοίως εἶναι ὁ Θεόδωρος καὶ μὲ τοὺς τρεῖς παῖδας, καὶ τοὺς αὐτοὺς στεφάνους ἔχει νὰ λάβῃ, διὰ τὴν καὶ αὐτὸς δὲν ἔστερξε νὰ προσκυνήσῃ τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων, καθὼς ἐκεῖνοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορ.

Ἀλλὰ τί ἐπιχειροῦμαι ἐγὼ νὰ παραστήσω τοὺς οὐρανίους μισθοὺς, καὶ τὰ ὑπὲρ κατάληψιν νοητὰ ἀγαθὰ, ὅπου ἔχει νὰ ἀπολαύσῃ ὁ μάρτυς Θεόδωρος; καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ αἰσθητὰ ἀγαθὰ, καὶ τὴν φαινομένην ταύτην δόξαν καὶ τιμὴν, ὅπου ἔδω κάτω ἀπολαμβάνει; δὲν εἶμαι ἱκανὸς διὰ νὰ παραστήσω, διότι ἡ μὲν ἁγία ψυχὴ τοῦ Θεοδώρου εὐρίσκεται ἐν οὐρανῶς ἐμοῦ μὲ τὰς μακαρίας ψυχὰς τῶν ἀπ' αἰῶνος δικαίων· τὸ δὲ ἀθλητικὸν καὶ νικηφόρον αὐτοῦ σῶμα εὐρίσκεται τεθησαυρισμένον μέσα εἰς ἱερὸς ἑλίκας καὶ ἀναβλύζει εἰς ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς αὐτὸ προσκυνούντας θείας δωρεὰς καὶ χαρίσματα τοὺς ἀσθενεῖς ἰατρῶν· τοὺς πάσχοντες θεραπεύει· τοὺς ἐν κινδύνῳ καὶ συμφοραῖς βοηθεῖ· τοὺς λυπούμενους παρηγορεῖ· τοὺς τεθλιμένους χαροποιεῖ· τοὺς καταδίκους ἐλευθερώνει· εἰς ἐκείνους ὅπου χάσουν κανένα πρᾶγμα τὸ φανερώνει καὶ ἀπλῶς, εἰς πάντας τοὺς αὐτὸν ἐπικαλομένους, γίνεται τὰ πάντα κατὰ τὸν Παῦλον· ἐπειδὴ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν ἅγιον μὲ τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν πυντοδύναμον τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ δύναμιν.

Ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέσον, τοὺς ἀθλητὰς τῶν ἐξωτερικῶν ἀγῶνων, τοὺς παλαιοτάς λέγω, καὶ πέκτας, καὶ τοὺς τοιοῦτους ἄλλους νικητὰς, καὶ νὰ συγκρίνωμεν μὲ αὐτοὺς τὸν μάρτυρα Θεόδωρον, καὶ ἀκολουθῶς ἐκ τῆς συγκρίσεως ταύτης καὶ ὁμοιώσεως νὰ χαρίσωμεν εἰς τὴν ἁγίον περισσότερον ἐπαινον, ὄχι· διὰ τὴν καθὼς δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ ὁ κἀνθαρος μὲ τὸν ἀετόν, ἢ τὸ σκότος μὲ τὸν ἥλιον, ἔτσι οὐδὲ οἱ ἐξωτερικοὶ ἀθληταὶ καὶ νικηταί, δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν γενναῖον Θεόδωρον· ἐκεῖνοι μὲν διότι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα πολεμοῦντες, νικῶσιν· οὗτος δὲ μὲ τοὺς σάρκους δαιμονας, καὶ μὲ τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας πολεμήσας, κατὰ κράτος αὐτοὺς ἐνίκησε· διὰ τοῦτο ἐκείνους μὲν ἄς ἀφήσωμεν ἔξω τοῦ λόγου μας, καὶ οὐδὲ τὰ ὀνόματά των ἄς ἐνθυμηθῶμεν διὰ τῶν χειλέων μας καθὼς λέγει ὁ προφήτης Δαβὶδ, ὡσὰν ὁποῦ, ὄχι μόνον οὗτοι, ἀλλ' οὐδὲ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν μέγαν Θεόδωρον· ἄς παναγυρίσωμεν δὲ εἰς τὸ προσκείμενον καὶ ἄς κάμωμεν τὸν ἐπίλογον, λέγοντες ὅτι ὁ μάρτυς οὗτος Θεόδωρος, ἀπὸ ἀγαθῶν ῥίζαν φυτρώσας ἐβλάστησε καρπὸς εὐκλείας· **ἐπειδὴ ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκειται**· καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος· ἀντιγράφη θεοσεβῶς· ἔζησε σεμνῶς· ἐζήλωσε, διὰ τὴν εἶδε νὰ ἀθαιτηθῇ ἡ εὐσέβεια, ἐπαρρησίασε διὰ λόγου καὶ ἔργου τὴν ἀλήθειαν· ἤλεγξε τὸ ψεῦδος· ἐκήρυξε τὴν πίστιν· ἐστηλίτευσε τῶν εἰδῶλων τὴν ἀθεταν· ἀντεστάθη εἰς τὸν θυμὸν τοῦ τυρράνου Λικινίου ἐναντιώθη εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὸν διάβο-

λον μέχρις αἵματος, καὶ δοκιμασθεὶς ὡς ἀνὴρ ἄδολον χρυσάφι, μέσα εἰς τὸ χωνευτήριον, τόσων καὶ τόσων θασάνων, ἐφύλαξε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καθαρὴν καὶ ἀνόθευτον· καὶ ταῦτα πάντα ἀπέβησαν εἰς αὐτόν, μαρτύριον ἀληθοῦς ἀνδρειωμένου καὶ τελειώτατον καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος, «ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον».

Ἄλλ' ὦ μαρτύρων· περιφνέσσετε καὶ λαμπρότατε Θεόδωρε· ἐπεὶ βόητος γενόμενος ἀθλητῆς, καὶ μὲ πολλὰ ἀριστεύσας ἀνδραγαθήματα· τὸ ἄνθος τῆς φύσεως· τὸ ἔρεισμα τῆς πίστεως· τὸ ἀγαλμα τῆς ἀρετῆς· τὸ κλέος τῆς ἀθλητῆς· τὸ δεκτὸν εἰς τὸν Χριστὸν δλοκαύτωμα· ἡ θυσία ἡ τῷ Θεῷ θυσιασθεῖσα· τὸ λογικὸν σφάγιον· ἡ τελεία προσφορά· τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ τὸ ἀξιόθρονον· ὁ πολίτης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ παραδείσου· ὁ χορεύων τριγύρω εἰς τὸν ἀθλοθέτην Χριστόν, μὲ δλους τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων καὶ τὰ τάγματα τῶν μαρτύρων· ὁ στεφανωθείς παρὰ Χριστοῦ μὲ τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ὡς νικητῆς· ὁ ἀξιώθεις τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας, καὶ νῦν ἐδρικομένους ὅπου εἶναι ὧν τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία κατὰ τὸν Δαβὶδ· καὶ ὅπου ἀκούεται ὁ γλυκύτατος ἦχος τῆς χαρᾶς τῶν ἐρταζόντων.

Πρόδεξαί το ἐγκώμιον τὸ μικρὸν μὲν καὶ εὐτελέστατον, ὅσον εἰς τὴν ἀξίαν τὴν ἰδικήν σου, οὐ μικρὸν δὲ ὅμως ὅσον εἰς τὴν ἰδικήν μας προθυμίαν τε καὶ προαίρεσιν, καὶ χάρισαι ἡμῖν πλουσιοπαρόχως, ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ ὅπου εἶναι πολυτίμητα. Ἦγουν χάρισαι τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· τὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν διόρθωσιν· τῶν ἀσθενειῶν ἡμῶν τὴν ἴασιν· τὴν ἐν ταῖς συμφοραῖς ἡμῶν ταχεῖαν βοήθειαν· τέλος τοῦ βίου ἀγαθὴν καὶ θεάρεστον· καὶ μετὰ τὸ τέλος, τὴν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπόλαυσιν· χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ λατρεία, παρὰ πάσης πνοῆς, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (1)

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης, ἐγκώμιον εἰς τὸν μαρτύριον εἰς τὸν Ἅγιον

Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ

ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΤΟΝ ΤΗΡΩΝΑ

(Μεταφρασθὲν εἰς τὴν κοινὴν διάλεκτον)

Εὐλόγησον Πάτερ

Ποῖος σὰς εἰδεξε τὴν ὁδὸν, καὶ ἤλθετε εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον Ναόν· (μὲ τὴν ἀντίληψίν σας καλῶ ὅπου εἰσθε ὁ λαὸς τοῦ Χριστοῦ· τὰ καθαρὰ πρόβατα· τὸ

(1). Τὸ παρὸν ἐγκώμιον ἐλήφθη ἐκ χειρογράφου εὐρισκομένου ἐν τῷ ἐν Καρυαῖς Ἀγίου Ὁρους βιβλιοπωλείῳ Γέροντος Κοσμά Παπα Σάββα ὡς καὶ τὸ κατωτέρω ἐγκώμιον εἰς Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα· τὸ δὲ εἰς τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου προτασσόμενον ἐγκώμιον ἐλήφθη ἐκ χειρογράφου ἐπίσης ἀποκειμένου ἐν τῷ παρὰ τὰς Καρυὰς ὁμωνύμῳ κελλίῳ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

βασιλικὸν ἱερατεῖον· οἱ ὅποιοι ἀπὸ διάφορα χωρία καὶ κάστροι ἐσυντρέξατε) ποῖος σὰς ἔβαλεν εἰς τέτοιαν προθυμερὰν καὶ ἐγκαίρῳ ἀνάγκῃ διὰ τὴν ἔλθου ἐδῶ, καὶ μάλιστα εἰς καιρὸν χειμῶνος; ὁπότε καὶ πόλεμος· πᾶσι καὶ στρατιῶτης ῥίπτει ἀπὸ πάντων τὰ ἄρματα· καὶ γεμνιζῆς εὐγάει τὸ τιμὸν ἀπὸ τὰ καὶ τοῦ· καὶ ζευγλιᾶτης ἡσυχάζει ἐπιμελούμενος εἰς τὸ παχνὶ τὰ βόδια τοῦ· δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο τὸ αἶτιον, παρὰ ὁ μάρτυς Θεόδωρος ἐλάλησε τὴν σάλλαγγα ἀπὸ τὰς τάξεις τὰς στρατιωτικὰς, καὶ παρακινήσας πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους πατριδας, σὰς ἔφερεν εἰς τὸ ἰδικόν του κατοικητήριον, ὅπου εἶναι ὁ ναὸς του· ὁ ὁποῖος δὲν σὰς ἐτοιμάζει διὰ πόλεμον, ἀλλὰ σὰς συναθροίζει διὰ γλυκεῖαν εἰρήνην, καὶ μάλιστα εἰς χριστιανούς ἀμύζουσας· διότι πιστεύομεν πῶς αὐτὸς ὁ ἅγιος τὴν ταραχὴν τῶν βαρβάρων τοῦ ἀπερασμέου χρόνου ἔπαυσε καὶ τὸν φοβερὸν πόλεμον τῶν ἀγρίων Τατάρων, ὅπου εἶχον ἐναντίον μας ἑσταμάτησεν· ἐπειδὴ καὶ τὸν καιρὸν ὅπου ἄρχισαν ἐκεῖνοι νὰ φαίνονται καὶ νὰ πλησιάζωσιν εἰς ἡμᾶς, δὲν τοὺς ἐτάραξε μὲ τρικύρυνον περικεφαλαῖαν στρατιωτικὴν, ἢ μὲ σπαθὶ ἐπιτήδεια τροχισμένον, καὶ ἀστράφτον ὡς τὸν ἥλιον· ἀλλὰ τοὺς ἐφόβισε θανμασίως μὲ τὸν βοθητικὸν καὶ παντοδύναμον τοῦ Κυρίου σταυρόν· διὰ τὸν ὅποιον καὶ αὐτὸς πάσχοντας προτῆτερα, ἐδοξάσθη τώρα τόσῳ μεγάλως. Καὶ λοιπὸν βάλετε τὸν νοῦν σας εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ στοχασθῆτε ἑσεῖς οἱ προσκυνῆται ταύτης· τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ φιλομάρτυρες, τί μέγα πρᾶγμα ὅπου εἶναι κάθε ἅγιος ἀνθρώπος, πῶσας ἀνταμοιβὰς λαμβάνει παρὰ Θεοῦ· λέγω δὲ κατὰ τὸ παρὸν, τὰς ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ ἀνταμοιβὰς καὶ ἐκεῖνας ὅπου φαίνονται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· (ἐπειδὴ καὶ τῶν οὐρανίων ἀνταμοιβῶν δὲν εἶναι κανένας δυνατὸς νὰ καταλάβῃ τὴν μεγαλειότητα)· καὶ ἀφ' οὗ γνωρίσητε τὸν καρπὸν τῆς ἀγιότητος, ζηλεύσατε τὴν γνώμην ἐκείνων ὅπου τὰς τοιαύτας ἀνταμοιβὰς προτιμῶσιν ἀπὸ κάθε πρᾶγμα· ἐπιθυμήσατε τὰ χαρίσματα ὅπου ὁ Χριστὸς μοιράζει κατ' ἀξίαν εἰς ἐκείνους ὅπου ἡγωνίσθησαν· καὶ ἂν σὰς φαίνεται εὐλογον, ὡς ἑξετάσωμεν τὴν ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ κατάστασιν τῶν ἁγίων, τί λογῆς θαυμαστή· εἶναι, καὶ μαγαλοπρεπής. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρὸν, λείπει ἡ ἀπόλαυσις τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὴν ὅποιαν αἱ χριστιανὲς ἐλπίδες τὴν φυλάττουσι δι' αὐτοὺς τοὺς ἁγίους, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς τῆς ζωῆς μας. Ἐπειδὴ ἐνὸς ἁγίου ἡ ψυχὴ ὅταν χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἀνέβῃ εἰς τὰ οὐράνια, διατρίβει εἰς ἐκείνην τὴν κατοίκησιν ὅπου τῆς ἐδόθη ὡς κληρονομία, καὶ συναναστρέφεται ἀσωμάτως μὲ τὰς ὁμοίας οὐσίας τῶν Ἀγγέλων· τὸ δὲ σῶμα της ὅπου ἐστάθη τίμιον καὶ ἀμύλυντον ὄργανον ἐκείνης τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ νὰ μὴν ἔβλαψε μὲ τὰ ἰδικά του πάθη, τὴν ἀφθαρσίαν ἐκείνης ὅπου κατοικοῦσεν εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα, σκεπάζεται μὲ μεγάλην τιμὴν καὶ ἐπιμέλειαν· καὶ βάλλεται ἐντίμως εἰς τόπον ἱερὸν ὡς ἂν ἕνα πρᾶγμα πολῦτιμον· καὶ φυλάττεται διὰ τὸν καιρὸν τῆς κοινῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως. Ἐκεῖ δὲ καὶ πολλὴν διαφορὰν ἀνίσως συγκριθῇ μὲ τὰ ἄλλα σώματα ὅπου διελύθησαν ἀπὸ τὸν κοινὸν καὶ συνηθισμένον θάνατον καὶ μ' ἕλον ὅπου μὲ τὴν ἰδιαν ὕλην τῆς φύσεως. Ἐπειδὴ τὰ ἄλλα λείψανα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, εἰς τοὺς περισσοτέρους εἶναι συχαμερά, καὶ κανένας δὲν ἀπερνᾷ ἀπὸ κοινὸν τάφον μὲ νοστιμάδα· μάλιστα ἂν τοῦ τύχῃ ἔξαφνα καὶ κανένας τάφος ἀνεωγμένος, καὶ βάλῃ τὴν ὄψιν του εἰς τὴν ἀσχημάδαν τῶν λειψάνων ὅπου εὐρίσκονται μέσα εἰς ἐκεῖνον, γεμίζεται ἀπὸ κάθε ἀνοστάδαν, καὶ ἀναχωρεῖ ἐκείθεν μὲ βαρὺν ἀναστεναγμὸν ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἄλλ' ὅμως ἂν ἔλθῃ εἰς ἕνα τόπον, ὅμοιον μὲ τοῦτον, εἰς τὸν ὅποιον σ' ἡμερον τελεῖται ἡ πανήγυρις μας, καὶ τιμᾶται μαζὺ καὶ ἡ ἐτήσιος μνήμη καὶ τὸ λείψανον τοῦ μάρτυρος, πρῶτον μὲν ἀγάλλεται ἡ ψυχὴ του εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν φαινομένων, διότι βλέπει ἕνα σπῆτι, τὸ ὅποιον ὡς ἂν ναὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι λαμπρῶς ἐπιμελημένον, καὶ μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς οἰκοδομῆς, καὶ μὲ τὴν εὐμορφίαν τοῦ στολισμοῦ· μέσα εἰς τὸ ὅποιον καὶ ταλιαδοῦρος εἰς τύπον ζωῶν τοῦ

ξύλον ἐσχημάτισε· καὶ λιθοδόξος εἰς ἰσότητα ἀργύρου τὰς πλάκας ἔξυσεν· ἔβαλε δὲ καὶ ὁ ζωγράφος τὰ χρώματα τῆς τέχνης του· ὁ ὁποῖος καὶ διατίλιστόριος τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ μάρτυρος, τὰς ἐναντιώσεις· τοὺς πόνους, τὰς θηριώδεις δρῆμας τῶν τυράννων, τὰς βλάβας, τὴν φλογιστὴν ἐκείνην κάμινον, τὸν εὐτυχέστατον θάνατον ὅπου ἔκαθε, καὶ διὰ τί μὲ χρώματα ἐτεχνεύσατο, διὰ χάριν ἰδικήν μου, ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ ἁγίου, ὥσάν μέσα εἰς βιβλίον λαλίστικόν, ἐπειδὴ λέγω ταῦτα λέγω ἔκαμεν ὁ ζωγράφος, φανερὰ ἐθεάρισε τὸ μαρτυρῶντον, καὶ ὥσάν ἓνα ἀνθηρὸν λειβάδι, τὸν ναὸν του κατελάμπρυνε· διότι καὶ ἡ ζωγραφικὴ τέχνη, μ' ὅλον ὅπου σιωπᾷ, ἔχει φύσιν εἰς τὸν τοῖχον νὰ λαλῇ, καὶ νὰ προσεγγίῃ μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τοὺς βλέποντας· καὶ ὁ συναρμολογῆς δὲ τῶν λιθοδόξων, κατέστησε τὸν πατομένην ταύτην στρώσιν τοῦ ναοῦ ἀξίαν διηγέσεως· ὥστερον δὲ ἀπ' οὗ ὁ φιλομάτης γλυκάνη τὴν ὄψιν του μὲ τὰ τοιαῦτα αἰσθητὰ τεχνουργήματα, ἐκινυμὲν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πλησιάζῃ καὶ εἰς τὴν θήκην αὐτὴν τοῦ λειψάνου, διὰ τὸ νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ εἰς αὐτὴν ἐγγύτης, προσεγγεῖ ἁγιασμόν καὶ εὐλογίαν. Εἰ δὲ δώσῃ τινὰς εἰς τὸν τοιοῦτον φιλομάτην νὰ βαστᾷ καὶ σκόνην ἀπ' ἐκείνην ὅπου εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου, τὸ χῶμα ἐκείνο ὡς δῶρον λαμβάνεται, καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, ὥσάν πολύτιμον ἀπ' ἐκείνων φυλάσσεται· διότι ἀνίσως καὶ καμμία τοιαύτη εὐτυχία δώσῃ ἔξοχον εἰς τὸν τοιοῦτον φιλομάτην, νὰ ἐγγίξῃ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον, τί λογῆς εἶναι τὸ δῶρον αὐτὸ πολυπόθητον καὶ ἀγαπητότατον, τὸ ἡξέυρουν ἐκείνοι ὅπου τὸ ἐδοκίμασαν, καὶ ἐχορτάσθησαν ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἐκινυμῖαν· διότι ἐκείνοι ὅπου τὸ βλέπουσι, τὸ ἀσπάζονται ὥσάν σῶμα ζωντανόν καὶ τρυφερόν, καὶ τὸ πλησιάζουσιν εἰς τὰ μάτια των, εἰς τὸ στόμα των, εἰς τὰ αὐτιά των καὶ εἰς ὅλας τὰς αἰσθήσεις· ὥστερον ἀπ' αὐτὰ, χύνουσιν ἐπάνω του δάκρυα εὐλαβείας καὶ πάθους ὥσάν νὰ ἐφαίντο εἰς αὐτοὺς δάκρυα ὁ μάρτυς· καὶ τὸν παρακαλοῦσι νὰ μεσιτεύῃ ὑπὲρ αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν, ὥσάν στρατιώτης του ὅπου εἶναι, καὶ ὥσάν ὅπου λαμβάνει τὰ χαρίσματα θιανθῆναι μὲ τὴν μεσιτείαν του.

Ἄπ' αὐτὰ ὅλα, εὐσεβέστατοι ἀδελφοί, γνωρίσατε ὅτι ὁ θάνατος τῶν ὁσίων τοῦ Θεοῦ εἶναι τίμιος ἐμπροσθέν του· καὶ μοιροῦντι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα εἶναι τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἔχει τὴν σύστασιν του ἀπὸ τὸ ἴδιον ζυμᾶρι· ὅμως ἐκείνο τὸ σῶμα ὅπου ἀποθάνῃ μὲ τὸν κοινὸν θάνατον, ρίπτει· ὥσάν εὐτελὲς καὶ ποταπὸν τίποτε· ἐκείνο δὲ ὅπου χαριτωθῇ μὲ τὸ πάθος τοῦ μαρτυρίου, τόσον εἶναι ἀγαπητὸν καὶ νόστιμον, ὅσον ἄνωτέρω τὸ παρεγράψαμεν· διὰ τοῦτο ἀπὸ τὰ φαινόμενα πιστεύομεν τὰ μὴ φαινόμενα· ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καλὰ ὅπου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δοκιμάζομεν, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι, ὅσοι προτιμοῦν ἀπὸ ὅλα τὴν κοιλίαν, καὶ τὴν κενοδοξίαν καὶ τὰ παρόντα ἄχρεα, δὲν νομίζουν τίποτε τὰ μέλλοντα· μάλιστα θέλουν εἶναι μαζὺ μὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, νὰ τελειώσωσιν καὶ ὅλα τὰ πράγματα· ἀλλὰ σὺ (ὁποῖος καὶ ἂν εἶσαι) ὅπου ἔχεις τέτοιαν γνώμην, μάθε ἀπὸ τὰ μικρὰ τὰ μεγάλα· κατάλαβε ἀπὸ τὰς σκιὰς τὴν ἀλήθειαν.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τιμᾶται μὲ τοσαύτην τιμῇ, μὲ δόξαν τιμᾶται ὁ ἅγιος; Ποῖος ἀπὸ ἐκείνων ὅπου ἐφάνησαν θάυμαστοι εἰς τὸν κόσμον, δοξάζεται μὲ τοιαύτην δόξαν; Ποῖος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς ἐκείνους, ὅπου ἐκυρίευσαν πόλεις τετεσχισμένας, καὶ ὑπέταξαν ἔθνη ἅπαιρα, εἶναι τόσον ὀνομαστός, καθὼς ἐτοῦτος ὁ στρατιώτης; ὁ πτωχός, ὁ νεοστράτευτος; τὸν ὅποιον ἡρμᾶτωσε μὲν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ἐθάρρυναν δὲ οἱ Ἄγγελοι, ὁ δὲ Χριστὸς ὡς νικητὴν ἐστεφάνωσε.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπλησιάσαμεν μὲ τὸν λόγον εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ μάρτυρος, ἅς ἀφῶσμεν νὰ διηγούμεθα τὰ προτερήματα ὅπου καὶ εἰς αὐτὸν ἀρμόζουσιν, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μάρτυρας, καὶ ἅς διηγηθῶμεν ἐκεῖνα ὅπου εἰς αὐτὸν μόνον ἀναφέρονται· διότι εἰς καθένα εἶναι ἀγαπητὸν τὸ ἱδικόν του.

Πατρις λοιπὸν τοῦ γενναίου τούτου εἶναι ἡ Ἀνατολή, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὥσάν

τὸν Ἰώβ, ἦτον ἓνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀνατολῆς· καὶ καθὼς ἐκινωνοῦσε μὲ τὸν Ἰώβ εἰς τὴν πατρίδα, ἔτι δὲν ἔμεινε ὁπίσω καὶ εἰς τὴν ὁμοίωσιν τῆς γνώμης· τὰρα ὅμως εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἶναι κοινὸς μάρτυς καὶ πολίτης· ὁ ὁποῖος καὶ ἀπ' οὗ ἐβλάστη, ἐκείθεν ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, εἰς τὰς στρατιωτικὰς, ἔτυχαν δὲ καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐδιώρισαν τὸν στρατὸν νὰ ἐξευρῇ εἰς τὴν ἱδικήν μας γῆν, ἐπέρασεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ ἅγιος μὲ τὸ τάγμα του· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐκινήθη ἔξαφνος πόλεμος, ὅχι ἀπὸ βαρβάρων ὁρμῆς, ἀλλ' ἀπὸ νόμον σατανικόν, καὶ θεομισὲς πρόσταγμα· ἐξ αὐτοῦ καθεῖς χριστιανὸς ἐστέτο εἰς θάνατον· τότε καὶ ὁ τρισμακάριος οὗτος Θεόδωρος, ἐπειδὴ ἦτον γνώριμος εἰς τὴν εὐσεβείαν, καὶ δὲν εἶχε σηματοδευμένην τὴν ὁμολογίαν μόνον εἰς τὰ μέτωπόν του, ἀλλ' ἀπανταχοῦ ἐδιαλαλοῦσε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὥστε νεοστράτευτος ἦτον εἰς τὴν ἀνδρείαν τὴν πνευματικὴν, ἡ ἀρχαῖος εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ πόλεμον, ἀλλ' ἀνδρείος καὶ μεγαλόθυμος, διὰ ταῦτα ἀνδρείως φαίνεται καὶ εἰς τοὺς κινδύνους· καὶ ὅχι τεταπεινωμένος ἢ πεφοβισμένος, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν λόγιος· ἐπειδὴ καὶ ὅτε ὁ διάβολος, ἔστησεν εἰς αὐτὸν τὸ πονηρὸν κριτήριον καὶ ἐνώθησαν ὁ ἐξουσιαστής τοῦ τόπου, καὶ ὁ προστάτης τοῦ στρατεύματος, καθὼς ἦσαν καιρὸν ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλάτος, ἔφερον εἰς ὁμοίαν ἔξτασιν τὸν δούλον τοῦ σταυρωθέντος Δεσπότης Χριστοῦ, καὶ λέγουσιν εἰς αὐτόν· ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐπροξενήθη αὐτὴ ἡ αὐθάδεια, καὶ ἀτίμασες τὸν βασιλικὸν νόμον, καὶ δὲν προσκυνᾷς τὰ εἰδωλά, κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἐξουσιαστῶν; (ἐπειδὴ τότε ἐβασίλευεν ὁ Μαξιμιανὸς) καὶ ὁ ἅγιος χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του, ἢ νὰ φοβηθῇ ἢ γνώμην του, ἔκαμεν ἐπιτηδεῖαν τὴν ἀπόκρισιν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων, καὶ λέγει· ἐγὼ θεοὺς πολλοὺς δὲν ἡξέυρω, ἀλλ' οὔτε εἶναι κατὰ ἀλήθειαν· ἀλλ' ἔσεῖς πλανᾷσθε, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τιμᾶτε ἀπατεῶνες δαίμονας· εἰς ἑμένα ὅμως εἶναι γνωστὸς Θεὸς ὁ Χριστὸς, ὁ μονογενὴς υἱὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ λοιπὸν διὰ τὴν πίστιν μου εἰς ἐκείνον, καὶ ὁμολογίαν, ὁποῖος θέλει νὰ μὲ πληρώσῃ, ἅς μὲ κατακόπη· καὶ ὁποῖος θέλει νὰ μὲ δέσῃ ἅς μὲ καταξενίξῃ· καὶ ὁποῖος θέλει νὰ μὲ καίῃ, ἅς μὲ καταφλογίξῃ· καὶ ἐκείνος δὲ πάλιν ὅπου κεντρώνεται εἰς ταῦτα μου τὰ λόγια, ἅς μου ἐβγάξῃ τὴν γλῶσσαν· ἐπειδὴ καὶ καθεῖς μέλος τούτου τοῦ σώματος ὅπου φορᾷ, χρεώσται νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν κτίστην του.

Ἐνικήθησαν οἱ τύραννοι ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους τοῦ μάρτυρος, καὶ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ ἀνδραγαθητοῦ δὲν ὑπέμειναν· ἐπειδὴ ἔβλεπον ἓνα νέον ὅπου ἡγάπα μὲ ὅλην τὴν ὁρεξίν τὸ πάθος, καὶ ὅπου ἐπιθυμοῦσε νὰ ὁφείσῃ ὥσάν ἓνα γυνὴ ποτήριον τὸν θάνατον· τότε δὲ ἐκείνο ἔμενον ὀλίγον ἀπορῶντες, καὶ στοχαζόμενοι τί νὰ κάμωσιν· ἓνας ἐκεῖ ἀξιωματικὸς στρατιώτης ἀπελογηθῇ μὲ εἰρωνείαν περιγελώντας τὴν ἀπόκρισιν τοῦ μάρτυρος, καὶ λέγει· Θεόδωρε, ἔχει ὁ Θεὸς σου υἱόν; καὶ γεννᾷ ἐκείνος μὲ πάθος ἰδονῆς ὥσάν ἄνθρωπος; ἀπεκρίθη ὁ ἅγιος· ὁ ἱδικός μου Θεὸς μὲ πάθος ἡδονῆς δὲν ἐγέννησεν· ἀλλὰ καὶ υἱὸν ὁμολογῶ πῶς ἐγέννησεν, καὶ καθὼς πρέπει εἰς Θεὸν κηρύττει τὴν γέννησιν· ἀλλὰ σὺ ὡ παιδαριώδης εἰς τὸν νοῦν καὶ κακοῦδοξος, δὲν ἐντρέπεται ὅπου πιστεύεις εἰς θῆλειαν θεάν, καὶ τὴν προσκυνεῖς ὡς μητέρα δώδεκα παιδίων ἓνα δαίμονα πολύγονον ὥσάν τοὺς λαοὺς, ἢ νὰ εἰπῶ ὥσάν τοὺς χοίρους, ὅπου εὐκόλα συλλαμβάνονται καὶ γεννῶσιν; Ἀπ' οὗ ἔτι διπλοῦν ἐγύρισε τὸ γέλασμα ὁ ἅγιος πρὸς τὸν εἰδωλολάτριν, ἐκαμώθησαν οἱ τύραννοι πῶς ἐσπλαγγνίζονται τὸν ἅγιον καὶ λέγουσιν· ἅς δοθῇ ὀλίγος καιρὸς εἰς τὸν τρελλὸν αὐτὸν διὰ νὰ συλλογισθῇ καὶ ἔχοντας ἄδειαν νὰ συλλογισθῇ, ἴσως μεταγυρίσῃ εἰς τὸ καλλίτερον· καὶ οἱ ἀληθῶς τρελλοὶ, τοῦ μάρτυρος τὴν φρόνησιν ὀνομαζόν τρελλάν· καὶ τὴν εὐλάβειαν εἰς Θεὸν ἐλογίζαν παραφροσύνην, καθὼς οἱ μεθυσμένοι τὸ ἱδικόν τους πάθος τὸ ἀποδίδουν εἰς τοὺς νηστεικούς· ἀλλ' ὁ εὐμεθυσμένος τὸ ἱδικόν τους πάθος τὸ ἀποδίδουν εἰς τοὺς νηστεικούς· ἀλλ' ὁ εὐλαβὴς ἐτοῦτος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης, τὴν ἄδειαν τοῦ συλλογισμοῦ ὅπου τοῦ

ἐδόθη, τὴν ἐμεταχειρίσθη εἰς ἀνδρειωμένον ἀγῶνα· ποῖος δὲ εἶναι αὐτὸς ὁ ἀγὼν; καιρὸς εἶναι εἰς τὴν εὐλάβειάν σας μετὰ χαρᾶς νὰ δεχθῆτε τὴν διήγησιν.

Τῆς μυθευομένης μητρὸς τῶν Θεῶν, ἦτον ναὸς μέσα εἰς τὴν μητροπόλιν Ἀμάσειαν, τὸν ὁποῖον οἱ τότε εἰδωλολάτραι τὸν κατεσκεύασαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ· αὐτὸν τὸν ναὸν ὁ γενναῖος Θεόδωρος εἰς καιρὸν ὅπου τοῦ ἐδόθη ἄδεια νὰ συλλογισθῇ, ἐπαρτήρησε καὶ εὔρε καιρὸν ἀρμόδιον, καὶ ὁρμητικὸν ἄνεμον, καὶ βάλλοντας φωτιάν τὸν ἐκατέκαυσε· καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀπόκρισιν ὅπου περιέμενον οἱ κατάρτοι ἐκεῖνοι τῦρανοι ἀπὸ τὸν ἅγιον, ὕστερον δηλαδὴ ἀπὸ τὸν συλλογισμὸν, τοὺς τὴν ἔκαμεν ἐμπράκτως μὲ τὴν κατάκαυσιν τοῦ ναοῦ καὶ ἐπειδὴ εὐθὺς τὸ πρᾶγμα ἐγινε φανερόν εἰς ὅλους, ὥσάν ὅπου εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ἀνήφθη λαμπροτάτη πυρκαϊά, ὁ ἅγιος δὲν ἔκρυψε τὸ ἐπιχείρημα μήτις ἐπεμελήθη νὰ λανθᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' ἦτον φανερός εἰς ὅλους, ὅτι αὐτὸς τὸ ἔκαμε, καὶ εὐφραίνεται εἰς τὸ κατόρθωμα, καὶ ἡγάλλετο εἰς τὴν ταραχὴν ὅπου ἔπασχον οἱ ἄθεοι· ἐπειδὴ ἐπικραίνοντο, καὶ διὰ τὸν ναόν, καὶ διὰ τὸ εἰδωλόν. ὅθεν καὶ ἐφανερώθη εἰς τοὺς τυράννους, καὶ λέγει· ἐγὼ εἰμαι ἐκεῖνος ὅπου ἐκατέκαυσα τὸν ναόν· καὶ τότε πάλιν σταίνεται κριτήριον φοβερώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καθὼς ἦτον ἀκόλουθον, ἐπειδὴ ἐσυνέβη τοιοῦτον αἷτιον, ὅπου τοὺς ἀναφτεν εἰς ἐκδίκησιν.

Καὶ οἱ μὲν τυράννοι ἀνέβησαν εἰς τοὺς τυραννικοὺς θρόνους· ὁ δὲ Θεόδωρος μ' ὅλον ὅπου ἦτον κάτω ἐλευθεροστομοῦσε λαμπρότατα· καὶ μάλιστα ὅπου ἦτον εἰς τάξιν κρινομένου, εἶχεν τόλμην ἀληθινὰ κρίνοντας· καὶ τὸν καιρὸν ὅπου ἐρωτᾶτο, ποῖος δηλαδὴ τὸν ἔκαυσεν, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ὁμολογίας, ἔλεγεν, ὅτι μόνος τὸν δηλαδὴ τὸν ἐκατέκαυσεν, καὶ ἀπέκοπτε τὴν ἐρώτησίν τους· καὶ ἐπειδὴ τὸν ἐβλεπον ἄφοβον, καὶ ὅτι δὲν ἐψυχοπονεῖτο τὸν ἐαυτόν του εἰς κανένα ἀπὸ τὰ κολαστήρια ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἐφοβερίζοντο, μετεβάλλθησαν εἰς τὸ ἐναντίον· καὶ ὁμιλοῦντες μὲ αὐτὸν φιλανθρωπῶς, ἐδοκίμαζαν μὲ ταξίματα νὰ τὸν πλανέσωσι, καὶ τοῦ ἔλεγον, ἤξευρε ὅτι ἂν θελήσης νὰ δεχθῇς τὴν συμβουλὴν μᾶς, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶσαι ἀγνώριστος, θέλωμεν σὲ κάμῃ γνωρίμον καὶ ὀνομαστόν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εἶσαι αἷτιμος νὰ σὲ ἀποδείξωμεν τίμιον καὶ δεδοξασμένον· καὶ θέλωμεν σοῦ χαρίσει καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης· ἔχαμογέλασε καὶ εἶπεν· ἐγὼ καὶ τοὺς ἱερεῖς σας νομίζω κακοῦρίζοντας, καὶ τοὺς ἐλεηνολογῶ ὥσάν ὅπου ὑπηρετοῦσιν ἀνωφελεῖς ὑπηρεσίς· καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς σας, περισσότερον σπλαγγνίζομαι καὶ συγγαίνωμαι· διότι καὶ μεταξὺ εἰς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ὁ κακίτερος εἶναι πλεόν ταλαίπωρος· καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀδικούς ὁ ἀδικώτερος· καὶ εἰς τοὺς πόρονους ὁ ἀσελγέστερος· ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς φονεῖς ὁ σκληρότερος καὶ διὰ τοῦτο ἀπ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, παύσατε ἀπὸ τὰ ταξίματα σας τὰ φθαρτικά, διότι δὲν γνωρίζετε ὅπου μὲ τάξετε τὴν κορυφὴν τῶν δυστυχῶν· ἐκεῖνος δὲ ὅπου ἔχει προάρεσιν νὰ ζῇ εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως, εὐχαρισεῖται νὰ περιφρονῇται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ κατοικῇ εἰς οἴκους ἀμαρτωλῶν· ἐγὼ καὶ τοὺς βασιλεῖς τούτους, τῶν ὁποίων ἀναγινώσκετε τὰ παράνομα προστάγματα, τοὺς ἐλεηνολογῶ, καθότι μ' ὅλον ὅπου ἔχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀρκετὸν ἀξίωμα τὴν βασιλείαν ἐπῆραν ἐπάνω τους καὶ τὴν ὀνομασίαν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐνεδύθησαν τὸ λυπηρόν καὶ σκοτεινὸν φόρεμα τοῦ ἀρχιερέως, ὁμοιοῦμενοι μὲ τοὺς δυστυχισμένους ἀρχιερεῖς σας, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ λαμπρὸν ἀξίωμα, φοροῦσιν ἔνδυμα λυπηρόν· μερικαῖς δὲ φοραῖς ἀπ' οὗ πλησιάζουσιν εἰς

τὸν βρωμισμένον βωμόν, ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦσαν βασιλεῖς, γίνονται καὶ μάγειροι, καὶ θυσιάζουσιν πετεινά, καὶ ζητοῦσι νὰ εἰδῶσι, τῶν ἀθλίων τετραπόδων τὰ ἐντόσθια. καὶ μὲ τὸν μολυσμὸν τοῦ αἵματος, ὥσάν χασάπηδες μολύνουσι τὸ πρέσμά τους.

Ὑστερον δὲ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ μάρτυρος, δὲν ἔδειχναν πλεον ἐκείνην τὴν ψεύτικην καὶ πλαστὴν φιλανθρωπίαν οἱ τῦρανοι, ἀλλὰ καὶ ἀσεβέστατον εἰς τοὺς Θεοὺς τὸν ὠνόμαζαν, καὶ καταφρονητικώτατον εἰς τοὺς βασιλεῖς τὸν ἐκάλουν· καὶ πρῶτον κρεμάσαντες αὐτὸν εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἔβλεπον αὐτὸς δὲ καὶ μ' ὅλον ὅπου οἱ τιμωροὶ δυνάτῃ τὸν ἔβλεπον, ὑπέμεινε ἀνδραωμένα, ψάλλοντας καὶ εἰς τὸν καιρὸν αὐτόν, τὸν στίχον τοῦ ψαλτηρίου· **«Εὐλόγησω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διὰ παντός ἡ αἰσῆς αὐτοῦ ἐν τῇ στήματί μου»**· καὶ οἱ μὲν τιμωροὶ ἔρριπτον κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ περισσώτερον μέρος τῶν σαρκῶν του· ὁ δὲ μάρτυς ἔψαλλεν, ὥσάν νὰ ἐδοκίμαζεν ἄλλος τινὰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνην· ὕστερα ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν διεδέχθη ἡ φυλακή· καὶ ἐκεῖ πάλιν ἐνεργοῦντο θαύματα ἀπὸ τὸν ἅγιον· καὶ τὴν νύκτα ἠκούετο φωνὴ πολλῶν ὅπου ἔψαλλον· καὶ λαμπάδες ἐφωγγον ὥσάν εἰς ὀλονύκτιον ἀκολουθίαν· καὶ φῶς εἰς τὰ ἔξω ἐφαίνετο, τὸσον ὅπου καὶ ὁ ἐπιτηρητὴς τῆς φυλακῆς ταραχθεὶς εἰς τὸ παράδοξον ἄκουσα καὶ ὄραμα, ὥστε ἐπήδησεν εὐθὺς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ δὲν εὔρε κανένα, ἔξω ἀπὸ τὸν μάρτυρα ὅπου ἡσύχαζε καὶ τοὺς ἄλλους φυλακωμένους, ὅπου ἐκοιμῶντο· ἐπειδὴ δὲ εἰς αὐτὸν μὲν ἐπληθύνοντο αἱ τιμωραὶ, αὐτὸς ὅμως ἠνδρειώνετο περισσότερον εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἤλθεν ἡ ἀπόφασις τῆς καταδίκης του, καὶ ἐπροστάχθη νὰ τελειωθῇ διὰ τὸν θάνατον μὲν ἔδραμε τὸν ἐπαινετὸν καὶ εὐτυχισμένον δρόμον εἰς Θεόν· ἀφῆκε δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν μνήμην τῶν ἀγώνων του, ὥσάν μίαν διδασκαλίαν· **καὶ συνάξοντας πλὴθὺ ἀνθρώπων, τοὺς διδάσκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· δάσκει δαίμονας κατεβάσει Ἀγγέλους εἰρηγικούς, ζητεῖ παρὰ Θεοῦ τὸ καλὸν μᾶς· ἱατροῖς εἰς διαφόρων ἀσθενειῶν ἐκατέστησε τὸν τόπον τοῦτον, λιμένα τῶν χειμαζομένων ἀπὸ διαφόρους θλίψεις, πεπλουτισμένον δοχεῖον τῶν πτωχῶν, ἀξιογόνον κονάκιον τῶν ὁδοιπόρων, πανηγύριν ἀκατάπαυστον τῶν ἐορτασμάτων·** διότι μ' ὅλον ὅπου ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον κάνομεν ταύτην τὴν ἐορτήν, μ' ὅλον τοῦτο δὲν λείπει ποτὲ τὸ πλῆθος ἐκείνων ὅπου ἔρχονται μὲ προθυμίαν εἰς τοῦτον τὸν ναόν, τῶν ὁποίων, καὶ ὁ δρόμος ὁμοιάζει μὲ τὸν δρόμον τῶν μυρμήκων, ὅπου ἄλλοι μὲν ἔρχονται, ἄλλοι δὲ ἀναχωροῦσιν.

Ἡμεῖς λοιπὸν ὦ μακάριε Θεόδωρε, ἐπειδὴ ἀπὸ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου μας ἐφθάσαμεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ χρόνου, τελοῦμεν σου τὴν πανηγύριν· μὲ τὸ ἱερὸν συνάθροισμα τῶν φιλομαρτύρων, καὶ προσκυνοῦντες τὸν κοινὸν Δεσπότην Χριστόν, ἐορτάζομεν τὴν ἐνθύμησιν τῶν νικητικῶν σου αγώνων. Σὺ δὲ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειαι, ἔρχον πρὸς ἡμᾶς ἐπιστάλης τῆς ἐορτῆς· διότι ἐπειδὴ μᾶς ἐκάλεσες, σὲ καλοῦμεν καὶ ἡμεῖς· καὶ εἴτε εἰς τὴν ὑψηλὴν αἰθέρα διατρίβεις, εἴτε εἰς καμμίαν οὐράνιον σφαῖραν ἀναστρέψῃς, ἢ ἀντάμα μὲ τοὺς χοροὺς τῶν Ἀγγέλων παραστέχεις εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, καὶ μαζὺ μὲ τὰς δυνάμεις καὶ ἐξουσίας ὡς δοῦλος πιστὸς τὸν προσκυνεῖς, ἄφες αὐτὰ τὰ μέρη ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἐλθέ πρὸς ἡμᾶς τοὺς τιμωρτάς σε, ὡς φίλος ἀόρατος· περιεργάσου τὴν ἐορτήν, διὰ νὰ διπλασιάσης τὴν εὐχαριστίαν τῇ πρὸς

ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

ΗΤΟΙ

ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΩΤΑΤΑ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Ἑρανισθεῖσαι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ Κεκραγαρίου
τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου εἰς πόθον Θεοῦ καὶ κατάνυξιν
καὶ σωτηρίαν κινεῖσαι τὴν ψυχὴν.

«Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθῃτε εἰς πειρασμόν». Ματθ. στ' 11.

«Ἄδια λείπτως προσεβήκατε» (Α'. Θεσσαλονικαὶς ε', 17).

«Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖον σου καὶ κλείσας τὴν θύραν σου πρόσευξαι τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ». (Ματθ. στ' 6).

«Ἵνα πάντα τὸν χρόνον τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ καὶ μελέτῃ συζῶμεν τοῦτο ζῶν καὶ ὑγιάν τοῦτον πλοῦτον, τοῦτο πέρας ἀγαθῶν εἶναι νοήζοντες, τὸ προσεύχεσθαι τῷ Θεῷ μετὰ καθαράς καὶ ἀδιαφθόρου ψυχῆς... Ὡς Θεὸς ὡς ἀληθῶς λαλοῦμεν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς». (Αγ. Ἰω. Χρυσόστομος α' λόγος περὶ προσευχῆς).

«Φεύγε λοιπὸν ἄνθρωπε συντόμως τὰς ἀσχολίας σου καὶ ἀποκρύβῃ μικρὸν ὅσον ὅσον ἀπὸ τῶν τετραχωδῶν σου διαλογισμῶν καὶ ἐνθυμήσῃ. Ἀπόρριψον τὰς φορτίκας σου μερίμνας καὶ περιφρόνησον πᾶν διὰ σὲ ἑλκύει. Σχόλασον διὰ τὸν Θεόν σου καὶ ὀλίγον ἐν αὐτῷ ἐφυσάσῃ. Εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ψυχῆς σου ἀπόκλεισον πάντα, παρεκτός τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὅσα τείνει πρὸς ἐκζητήσιν αὐτοῦ καὶ κλείσας τὴν θύραν σου ζήτητε αὐτόν. Καὶ τότε λοιπὸν ὡς λέγει πρὸς αὐτὸν ὁλη σου ἡ καρδία: Ἐξεζήτησα τὸ πρόσωπόν σου· τὸ πρόσωπόν σου Κύριε ζητήσω».

«Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ. Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς Δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον. Αἰνέσωμεν τὸν Θεόν, ὃν αἰνοῦσιν οἱ Ἄγγελοι, προσκυνοῦσιν αἱ Κυριότητες, τρέμουν αἱ δυνάμεις, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὰ Χερουβίμ, καὶ τὰ Σεραφεῖμ, βοῶσιν ἀπαύστως· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος· συνάψωμεν τὰς ἑαυτῶν φωνὰς ταῖς τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ τὸν κοινὸν ἡμῶν Δεσπότην ὑμνήσωμεν, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἐν ἡμῖν δυνάμεως».

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ αἰνετὸς σφόδρα. Αὐτὸν ἄρα ἡ ψυχὴ ὡς ἀγαπᾷ, ἡ γλώσσα ὡς αἰνῇ, ἡ χεὶρ περὶ αὐτοῦ ὡς γράφῃ καὶ ὅλη ἡ διάνοια τοῦ πνεύματος ἐξ ὁλοκλήρου ὡς ἀφιερῶνται μὲ μελέτας θεοτεράς εἰς τὸ ἅγιον οὗτοῦ ὄνομα.

Μὲ τὰ ὑπεργλυκύτατα δὲ φαγητὰ τῆς τοιαύτης δηλονότι οὐρανοῦ ἐνασχολήσεως ὡς τρέφεται ἐνδελεχῶς, ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸν ὑπερκοσμίαν θαυμάτων τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ τὸ δύναται, ἀπολαμβάνων τὴν οὐρανίαν ταύτην τροφήν, νὰ κρατῇ μὲ ἀφιερώσει φωνήν, νὰ κρατῇ ἐκ μυελῶ, καρδίας, νὰ κρατῇ μὲ ἀγαλλίασιν καὶ μὲ πόθον ψυχῆς καίμενον ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης νὰ βοᾷ καθ' ἑκάστην:

Α'.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπου εἶσαι ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς μου, ἀξιώσόν με νὰ λάβω ἐπίγνωσιν σου, ὁ ὁποῖος μόνος μὲ γινώσκεις! Δεῖξόν μου τὸν ἑαυτόν σου, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ μόνη παρηγορία μου! Εἶθὲ νὰ Σὲ ἴδω, Κύριε,

Θεόν· ὁ ὁποῖος ἀντὶς διὰ μίαν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, καὶ διὰ ἓνα πάθος μαρτυρικὸν σοὶ ἔχαρισε τόσας χάριτας καὶ ἀνταμοιβὰς, ἐπειδὴ εὐφρανθήκεν εἰς τὸ αἷμά σου καὶ εἰς τοὺς πόνους ὅπου ἐδοκίμασες ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα· ἐπειδὴ καὶ ὅσους εἶχες τότε ὅπου ἐβλέπον τὰς τιμωρίας σου, τοσούτους ἔχεις τώρα ὅπου ὑπηρετοῦν εἰς τιμὴν σου· πολλῶν εὐεργεσιῶν ἔχομεν ἀνάγκην, μεσίτευσον εἰς τὸν κοινὸν βασιλεῖα διὰ τὴν πατρίδα, ἐπειδὴ πατρίς εἶναι εἰς κάθε μάρτυρος, ὁ τόπος ὅπου ἐμαρτύρησε· συμπατριῶται δὲ καὶ ἀδελφοὶ καὶ συγγενεῖς, εἶναι ἐκεῖνοι ὅπου περιεποιήθησαν, καὶ τιμῶσι καὶ ἔχοντες τὸ ἅγιόν του λείποντον· ὑποπτεύομεν στενοχωρίας, περιμένομεν κινδύνους· δὲν εἶναι μακρὰν οἱ κατηραμένοι τατάροι ὅπου παρασκευάζουν τὸν πόλεμον ἐναντίον μας· πολέμησον ὡς στρατιώτης εἰς βοήθειάν μας· μεταχειρίσου τὴν παρηγορίαν ὅπου ἔχεις ὡς μάρτυς πρὸς τὸν Χριστόν, διὰ ἡμᾶς τοὺς συνδούλους σου· καὶ μὴ ὅλον ὅπου ἀφήκες τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλ' ἤξεύρεις τὰ πάθη καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀνθρωπότητος· ζήτησον ἀπὸ τὸν Θεόν εἰρήνην εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ μὴ παύσωσι ποτε αἱ τοιαῦται πανηγύρεις· διὰ νὰ μὴ ἀτακτήσῃ ἐναντίον τῶν ἱερῶν ναδῶν καὶ θυσιαστηρίων λυσασμένος καὶ ἄνομος βάρβαρος· διὰ νὰ μὴ καταπατήσῃ τὰ ἅγια ἀκαθάρτος κύων· διότι ἡμεῖς καὶ διὰ τὴν προτερινὴν φύλαξιν ὅπου ἐφυλάχθημεν ἀπείραστοι ἀπὸ τὰ κακά, εἰς ἐσένα ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, καὶ τῶν μελλόντων δὲ πειρασμῶν τὴν ἀποφυγὴν ἀπὸ σένα πάλιν τὴν ζητοῦμεν.

Ἄν κἀνὴ χρεία καὶ περισσοτέρας παρακλήσεως, συμπαραλάβε τὸν χορὸν τῶν ἐδικῶν σου ἀδελφῶν καὶ συμμαρτύρων καὶ ἀντάμα μὲ ὅλους τοσούτους παρακάλεσον τὸν Δεσπότην Χριστόν· αἱ παρακλήσεις τῶν πολλῶν δικαίων ὡς σβέσουν τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· ὑπειθῦμιον τὸν Πέτρον παρακίνησον τὸν Παῦλον· ὁμοίως καὶ Ἰωάννην τὸν Θεολόγον καὶ ἡγαπημένον μαθητὴν· νὰ φροντίζουσιν διὰ τὰς ἐκκλησίας ὅπου αὐτοὶ ἐσύστησαν· διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀλύσεις ἐφόρεσαν, κινδύνους καὶ θανάτιον μας· διὰ νὰ μὴ σηκώσῃ τὸ κεφάλι τῆς ἡ εἰδωλολατρίας ἐναντίον μας· διὰ νὰ μὴ φυτρώσωσιν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ ὡς ἄκανθοι αἱ αἰρέσεις· διὰ νὰ μὴ ὑψωθῶσι τὰ ζιζάνια καὶ καταπνίξωσι τὸν σίτον· διὰ νὰ μὴ φανῇ καμία πέτρα ἐναντίον μας, ἡ ὁποία διὰ τὸ νὰ ὑστερῇται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἀληθινῆς δρόσου, ἤθελεν ἀποδείξει ἄρριζον τὴν δύναμιν τῆς εὐχαρίας τοῦ λόγου· ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἐδικῆς σου μεσιτείας, καὶ τῶν ἄλλων συμμαρτύρων σου, ὧς σὺ θαυμάστὴ καὶ ἐκλαμπρε μετοξὺ εἰς τοὺς μάρτυρας, ὡς ἀποδειχθῇ καρποφόρον χωράφιον τῶν χριστιανῶν τὸ πλῆθος, καὶ ὡς μένη ἕως τέλους εἰς τὴν παχείαν καὶ καρποφόρον ὀργωμένην γῆν τῆς χριστιανικῆς πίστεως· καὶ ὡς καρποφορεῖ πάντοτε τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μεθ' οὗ πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

δπου εἶσαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου! Ἐλθὲ ἡ χαρὰ τοῦ πνεύματος μου! Διάνοιξον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου διὰ νὰ σὲ ἴδω, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἡ ἀληθὴς χαρὰ τῆς καρδίας μου! Ἀγαπήσω σε τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς μου. Ἐπιφάνηθί μοι ἡ μεγάλη μου εὐφροσύνη, ἡ γλυκεία παραμυθία, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅλη τῆς ψυχῆς μου ἡ ζωὴ καὶ δόξα. Δός μου τὴν χάριν Σου νὰ σὲ αἰσθανθῇ ἡ καρδιά μου καὶ διὰ παντὸς νὰ κρατῇ σὲ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς μου. Ὡ Νυμφε μου οὐράνιε, ἀξιῶσόν με ἡ καρδιά μου νὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν ἀγάπην σου, διότι Σὺ εἶσαι ἡ ἐνὸς ἐμοῦ καὶ ἐκτός μου ὑπερέχουσα χαρμωδύνη. Ἀξιῶσόν με νὰ Σὲ ἀπολαύσω, ὦ αἰωνία μακαριότης νὰ Σὲ αἰσθανθῶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ὦ ζωὴ μακαρία, ὦ ἄκρα τῆς ψυχῆς μου θυμηδία καὶ τέρψις. **Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχύς μου Κύριος στερεωμά μου καὶ καταφυγὴ μου καὶ ῥύσστης μου.** Ἀγαπήσω σε τὸν Θεόν μου, τὸν βοηθόν μου, τὸν πύργον τῆς ἐν ἐμοὶ ἰσχύος, τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα μου εἰς ὅλας τὰς θλίψεις. Θέλω νὰ σὲ περιπτυχθῶ τὸν μόνον ἀγαθόν, διότι ἄνευ σου δὲν ὑπάρχει ἀγαθόν.

Θέλω νὰ ἀπολαύω σοῦ τοῦ ἀρίστου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὑπάρχει ἀρίστον. Ὡ Κύριε μου, διάνοιξόν μου τοὺς μυχοὺς τῶν ὠτων μου, ὁ κοπερώτερος ἀπὸ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν λόγος, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν μακαρίαν φωνήν σου. Βρόντησον ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, Κύριε, μὲ φωνήν μεγάλην καὶ ἰσχυράν· ἡχησάτω ἡ θάλασσα καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, σαλευθήτω ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ.

Καταύγασον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, ὦ φῶς τὸ ἀπρόσιτον· ἀστραφὸν ἀστραπὴν καὶ διασκορπίσον τὸ ἐντὸς αὐτῶν σκότος, διὰ νὰ μὴ ἴδωσι ματαιότητα· πληθύνον ἀστραπὰς καὶ διατάραξον αὐτοὺς. Ὡ φῶς τὸ ἀόρατον παράσχου μοι δρασιν, ἡ ὁποία θὰ βλέπῃ τὴν μεγαλωσύνην σου· ὦ ἡ εὐωδία τῆς ζωῆς κτίσον εἰς ἐμὲ καινὴν ὄσφρησην, ἡ ὁποία θὰ τρέχῃ ὀπίσθεν σου διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ μύρα τῆς χάριτός σου.

Ὡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, ἡ χορηγοῦσα καὶ εἰς ἐμὲ τὴν ζωὴν. Ζωή, ἥτις ἐμὴ ζωὴ οὐδ' ἔστι καὶ διὰ τῆς ὁποίας ζῶ καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ἀποθνήσκω· ζωὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἔρχομαι εἰς μετάνοιαν καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας χάνομαι· διὰ τῆς ὁποίας χαίρω καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας ἔχω λύπην ἀφόρητον. Ζωὴ ζω· γόνος καὶ γλυκεία καὶ ποθεινοτάτη καὶ διὰ παντὸς ἀξία νὰ ἐνθουμῶμαι. Ποῦ, ποῦ τέλος πάντων εἶσαι σὲ παρακαλῶ; Ποῦ νὰ σὲ εὕρω;... Ἐλα λοιπόν, Κύριε ὁ Θεός μου, Σὺ δίδαξόν μου τὴν καρδίαν ποῦ καὶ πῶς θὰ σὲ ζητήσῃ! ποῦ καὶ πῶς θὰ σὲ εὕρῃ! Κύριε ἂν δὲν εἶσαι ἐδῶ παρών, ποῦ νὰ σὲ ζητήσω ἀπάντα; Ἀλλ' ἐνθ' εἶσαι πανταχοῦ, διατί δὲν σὲ εὕρισκω παρόντα; Διατί τὸ πρόσωπόν Σου ἀποστρέφεις, Κύριε, δπου εἶσαι ἡ χαρὰ μου καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἔχω διαρκὴ τὴν εὐφροσύνην; Ποῦ εἶσαι κρυπτόμενος ὁ ὥραιος εἰς τὸ κάλλος, τὸν ὁποῖον καθ' ὑπερβολὴν ποθῶ; Τὴν μὲν εὐωδίαν τῆς χάριτός σου αἰσθάνομαι καὶ ζῶ καὶ εὐφραίνομαι, σὲ δὲ δὲν βλέπω. Τῆς φωνῆς σου ἀκούω καὶ εὕρισκω ἀπὸ αὐτῆς νέαν ζωὴν. Ἀλλὰ διατί τὸ πρόσωπόν σου μοῦ κρύπτεις; Ἀρὰ γε διότι εἶπες «Δὲν θὰ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν

μου καὶ θὰ ζήσῃ. Ναί, Κύριε, ἀξιῶσόν με νὰ νεκρωθῶ διὰ τὸν κόσμον, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σὲ ἀπολαύσω». Ἀξιῶσόν με νὰ σὲ ἴδω, διὰ νὰ γίνω νεκρὸς διὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ κόσμου! Δὲν θέλω νὰ ζῶ, νὰ ἀποθάνω θέλω. Ποθῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν καὶ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου διὰ παντὸς νὰ ζῶ. Τὸν θάνατον ζητῶ, διὰ νὰ ἴδω σὲ τὸν γλυκυτάτον μου Ἰησοῦν. Παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ματαιότητος τοῦ παρόντος, διὰ νὰ ζήσω μετὰ Σοῦ Χριστέ μου. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου. Ἡ ζωὴ μου, δπου εἶσαι σὺ, παράλαβε τὴν ψυχὴν μου. Ἡ χαρὰ μου, ἔλξει πρὸς σὲ τὴν καρδίαν μου... Σὺ εἶσαι ἡ κεφαλὴ μου, κατεβύθον με. Σὺ ὑπάρχεις τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐπιλαμπρόν μοι: τὸ ὁσφράδιόν μου, ζωοποίησόν με· ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, ἀνακαίνισόν με: Ἡ αἰνεσίς μου εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου. Ἐἴσελθε εἰς αὐτὴν ἡ χαρὰ ἡ ἀληθινή, διὰ νὰ χαίρῃ ἐν σοί... Λάμπρον ἐπ' αὐτῆς τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, ἵνα σὲ διὰ παντὸς καὶ νοῇ καὶ γινώσκῃ καὶ ἀγαπᾷ. Ὡ φῶς νοερόν, ὦ φασεφόρος ἀλήθεια, ὦ μαρμαρυγὴ ἀληθὴς ἡ φωτίζουσα πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον (ἐρχόμενον μὲν οὐκ ἀγαπῶντα δὲ τὸν κόσμον. Διότι ἐκεῖνος δπου ἀγαπᾷ τὸν κόσμον ἐχθρὸς τελείως γίνεται τοῦ Θεοῦ). Διασκορπίσον λοιπὸν τὸ σκότος ἀπὸ προσώπου τῆς ἀδύσου τῆς διανοίας μου, διὰ νὰ σὲ ἴδῃ νοοῦσα καὶ λάβῃ ἐπίγνωσιν καταλαμβάνουσα καὶ ἀγαπᾷ ἐπιγινώσκουσα. Διότι πᾶς ὁ ἐπιγινώσκων σε καὶ ἀγαπᾷ σε καὶ λησιμοναῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἀγαπᾷ σε ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ ἐγκαταλείπει μὲν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐρχεται δὲ πρὸς σὲ ἵνα χαίρῃ ἐν σοί. Διὰ τοῦτο, Κύριε, δὲν σὲ ἀγαπῶ τόσον ὅσον ὀφείλω, διότι δὲν σὲ γινώσκω ἀρκετὰ. Ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον γινώσκω ὀλίγον καὶ ἀγαπῶ· ἐπειδὴ δὲ ὀλίγον ἀγαπῶ ὀλίγον ἐν σοὶ καὶ χαίρω... Οἱμοὶ τῷ ἀθλίῳ! τὴν καρδίαν μου, τὴν ὁποίαν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ἐνδιαθέτου ἀγάπης εἰς σὲ καὶ μόνον ὤφειλον νὰ θυσιάσω, εἰς τὰ μάταια παρέδωκα καὶ ἐματαιώθην ὁ τάλας ἀγαπήσας τὴν ματαιότητα. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη συνέδῃ εἰς ἐμὲ νὰ μὴ χαίρω ἐπὶ σοὶ Κύριε.

B'.

Οἱμοὶ τῷ τάλαιπῶρ... διότι ἐγὼ μὲν εἰς τὰ ἐξωτερικά ἀποβλέπω, σὺ δὲ εἰς τὰ τῆς ψυχῆς προσέχεις· ἐγὼ εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀφοσιούμαι, σὺ δὲ εἰς τὰ πνευματικά. Ἐγὼ εἰς τὰ παρεχόμενα τὴν ψυχὴν μου προσκολλῶ καὶ μὲ τὸν λογισμόν ἀναστρέφομαι καὶ μὲ τοὺς λόγους περιπλέκομαι· σὺ δὲ Κύριε κατοικεῖς εἰς τὰ αἰώνια καὶ ἡ αἰωνιότης σὺ αὐτὸς ὑπάρχεις... Οἱμοὶ τῷ ἀθλίῳ. Γινώρισόν μοι τὴν πτωχείαν μου, ἵνα εἰς σὲ αὐτὴν ἐξομολογήσωμαι. Διότι εἶπα, διε πλούσιος εἰμι ἐγὼ καὶ οὐδενὸς ἀνάγκην ἔχω καὶ δὲν ἐγώριζον, διε πτωχὸς ἤμην καὶ πένης καὶ τυφλὸς καὶ γυμνὸς καὶ ἄθλιος καὶ ἐλεεινός. Σὺ, Κύριε, χαίρεις καὶ ἐπιδοκιμαεῖς τὴν μόνωσιν, ἐγὼ δὲ τὸν θόρυβον· σὺ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ δὲ τὴν ματαιότητα, σὺ τὴν καθαρότητα, ἐγὼ δὲ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀκολουθῶ! Τί πρέπει περισσότερα νὰ λέγω; Σὺ εἶσαι Δέσποτα ὁ ὄντως ἀγαθός, ἐγὼ δὲ πονηρός, σὺ οἰκτίρμων ἐγὼ δὲ ἀνηλεής· σὺ ἄγιος, ἐγὼ δὲ ἐναγής ὁ ἐλεεινός· σὺ δίκαιος, ἐγὼ δὲ ἀδίκος· σὺ τὸ φῶς ἐγὼ δὲ τυφλότης· σὺ εἶσαι ἡ ζωὴ, ἐγὼ δὲ νεκρός εἰμι· σὺ ἡ ἔλσις, ἐγὼ δὲ νοσῶ· σὺ ἡ ἀκρο-

τάτη ἀλήθεια, ἐγὼ δὲ ἡ ὀλοτελής ματαιότης, καθὼς καὶ ἅπας ἄνθρωπος ἔσθ'. Οἱ-
μοι ! τί λοιπὸν ὦ Δημιουργέ, νὰ εἶπω. "Ακουσον ὦ Δημιουργός μου καὶ Σωτήρ
μου. "Ιδικόν σου δημιούργημα εἰμὶ ἐγὼ καὶ ἰδοὺ χάνομαι ὁν κτίσμα εἰμὶ καὶ ἰ-
δοὺ ἀποθνήσκω ὁν ἐγὼ πλάσσω καὶ χεῖρες σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με".
Αἱ χεῖρες σου λέγω κείναι, αἱ ὁποῖαι ὑπὲρ ἐμοῦ καθηλώθησαν ἐπάνω εἰς τὸν
Σταυρόν. «Κύριε τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδης». Ἐπὶ βλεψόν, δέομαί σου
εἰς τὰς πληγὰς τῶν χειρῶν σου καὶ σῶσον με ! Ἀλλὰ τίς εἰμι ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ὁ
λαλῶν μετὰ σοῦ ; Οὐαί μοι Κύριε φεῖσαι μου Κύριε. "Ενοχος παρίσταμαι ἐνώπιόν
σου. Πᾶσαν τὴν ἁμαρτίαν διεπραξάμην, οὐδὲν καλὸν κατειοργασάμην. Εἰς πάντα
βόρβορον ἐκυλίσθην ! Ἐγὼ πτώμα-σσηπός, τροφή σκαλήκων, σκεῦος βρωμερόν,
ῥη πυρός. Τί εἰμαι ἐγὼ ὁ λalῶν μετὰ σοῦ ; Οὐαί μοι, Κύριε, φεῖσαι μου, Κύριε,
ἄνθρωπος ἐγὼ ὁ δυστυχής, ἄνθρωπος δμοιωθεὶς ματαιότητι, παρασυμβληθεὶς τοῖς
κτῆναι τοῖς ἀνοήτοις καὶ γενόμενος ὅμοιος με αὐτά. Ἐγὼ εἰμι ἐγὼ ἡ πληγὴ τοῦ
ἀφορήτου πόνου σου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐγὼ ὁ υπεύθυνος τῆς σφαγῆς σου. Ἐγὼ ἡ
τοῦ θανάτου σου ἀφορμή. Ἐγὼ τοῦ ἀχράντου σου πάθους ὁ μώλωρ. Ἐγὼ παρη-
νόμωσα σὺ δὲ τιμωρίαν ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπέμεινας. Ἐγὼ τὸ πονηρὸν ἐποίησα καὶ
σὺ κατεκρίθης. Ἐγὼ ἡμάρτησα καὶ σὺ ἐμαστιγώθης. Ἐγὼ ὑπερηφανεύθην καὶ σὺ
ἐταπεινώθης. Ἐγὼ ἐσκοτίσθην ἀπὸ τὴν οἴησιν καὶ σὺ τὴν ἐξουδένωσιν ὑπέφερες.
Ἐγὼ παρήκουσα καὶ σὺ ὑπακούσας τὸ τῆς ἰδικῆς μου παρακοῆς ἐπλήρωσας πταῖ-
σμα. Ἐγὼ μὲ ἀκρασίαν ἔφαγον καὶ σὺ ἐπείρασας. Ἐγὼ τροφῆς ἀπολαύω καὶ σὺ
ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὀδυνᾷσαι. Ἐγὼ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἔλκομαι σὺ δὲ διασπαράττεισαι
με τοὺς σταυρικοὺς ἥλους. Ἰδοὺ, ὑπερένδοξε Βασιλεῦ, φανερά εἶναι ἡ ἰδική μου
ἀνοσιουργία καὶ ἀδικία καὶ ἡ ἰδική σου εὐσπλαγχνία καὶ δικαιοσύνη ! ὦ τῆς ἁλλε-
παλλήλου ἀθλιότητός μου.

Οἶμοι Κύριε ! Σὲ μὲν ἡ ἑλεεινὴ ψυχὴ μου ἀποφεύγει πλησίον τοῦ ὁποῖον
ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ καλὰ καὶ εὐφραίνεται ἀκολουθεῖ δὲ τὸν κόσμον ἐν μέσῳ τοῦ
ὁποῖον καταντᾷ εἰς πτωχίαν καὶ ἀφόρητον θλίβιν.

Κράζει ὁ κόσμος καὶ ἀποθνήσκω κράξεις ἐνὶ Κύριε καὶ ἀναξωγογούμαι ἡ
δὲ ἑλεεινότητά μου ψυχὴ περισσότερον ἀκολουθεῖ τὸν θανατοῦντα με κόσμον ἀπὸ
σὲ τὸν ζωοποιοῦντα με ! Ἀυτὴ ἡ φανερά μου ἀσθένεια ! ὦ λατρεῖ τῶν ψυχῶν καὶ
τῶν σωμάτων Ἰσαί μου αὐτὴν, διὰ νὰ δοξολογήσω σὲ τὸν Σωτῆρα μου ἐξ ὅλης
μου τῆς καρδίας, ὑπὲρ ὅλων τῶν εὐεργεσιῶν σου, μὲ τὰς ὁποίας ἐκ νεότητός μου
καὶ ἔως γήρως καὶ πρεσβείων ἐκτρέφεις με. Καὶ καθικετεύω λοιπὸν διὰ τὸ ὄνομά
σου τὸ ὑπεράγιον. «Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ ἡ κραυγὴ μου πρὸς σὲ
ἐλθέτω. Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου ὅτι θλίβομαι τα-
χύ, ἐπάκουσόν μου διόρηξόν τοὺς δεσμούς μου πρόσχες τῇ ψυχῇ μου καὶ λύ-
τρωσαι αὐτήν» ὅπως θύσω σοι θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀλαλαγμοῦ. Διότι σὺ Κύριε
κατήλθες δι' ἐμὲ νεκρὸν ὄντα καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπροτίμησας ν' ἀποθάνης ἵνα ἐμὲ τὸν
δοῦλον ἐλευθερώσης, σὺ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς τὸν ἑαυτὸν σου παρὲ-
δωκας ἵνα ἐγὼ ζήσω, τὴν νέκρωσιν σὺ ὑπέμεινας ! Καὶ ἵνα ἐμὲ ἀνυψώσης τὸν
ἑαυτὸν σου ἐταπεινώσας μορφήν δούλου λαβών καὶ γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θά-
νατον, θανάτου δὲ σταυροῦ, τὸν μὲν θάνατον κατήργησας ἐμὲ δὲ ἀνεζώσας !

Τί λοιπὸν ὦ Βασιλεῦς μου καὶ ὁ Θεός μου, τί ἀνταποδώσω περὶ πάντων, ὧν
ἀνταπέδωκας μοι ; Δὲν εἶναι δυνατόν, Κύριε, νὰ εὐρεθῇ εἰς καρδίαν ἀνθρώπου ἐ-
κείνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἄξιον νὰ ἀνταποδοθῇ εἰς σὲ διὰ τὰς τοιαύτας δωρεάς σου.
Ἀλλὰ μήπως δύναται ποτε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπινοήσῃ τόσον μεγάλην νὰ προσφέρῃ
ἀνταπόδοσιν εἰς σὲ ἐπ' αἴξιν πρὸς τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἑλεός σου ; (Οἷτε αὕτῃ ἡ

κτιστὴ φύσις εἶναι ἱκανὴ νὰ σκεφθῇ ἀντίδοσιν, ἡ ὁποία ἤθελεν ἀντισκηώσῃ τὴν γε-
νομένην πρὸς αὐτὴν εὐεργεσίαν τοῦ κτίστον. Ἀλλὰ ὅμως ὑπάρχει, ὦ Υἱὲ τοῦ Θε-
οῦ, καὶ ἐντός μου παραμικρὰ τις προσφορά, τὴν ὁποῖαν δέχεσαι εὐχαρίστως εἰς ὅσα
πόδοσιν τῶν ἀπειρῶν εὐεργεσιῶν σου, ἐλάνθια τῆς ἐπισκεπτεώς σου πρὸς ἐμὲ, ἡ ψυχὴ μου
κατανυγίσσῃ, τὴν ἑαυτῆς σάρκα μαζί μετὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀνασταυρώσῃ. Διότι
τοῦτο ὅταν σὺ παράσχῃς, ταύτην τὴν χάριν σου, ἀμέσως καὶ αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) θὰ ἀρχίσῃ νὰ
πάσχει μετὰ σοῦ, ὁ ὁποῖος ἡζιώθης νὰ ὑπομείνης θάνατον ὑπὲρ ἐμοῦ... Διότι τοιοῦτο-
τρόπως, ὅταν σὺ εὐδοκῇς ἐπ' ἐμὲ, ἡ θλίβη μου λοχὺς θὰ ἐνδυναμωθῇ, ὥστε νὰ ἐξ-
σωθῇ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἑλέους σου, ὁ ὁποῖος ἐμὲ ἰδημιούργησας. Αὕτῃ θὰ εἶ-
ναι δι' ἐμὲ ἡ οὐράνιος τελεία θεραπεία, Ἰησοῦ ἀπειράγαθε. Τοῦτο θὰ εἶναι εἰς ἐμὲ
τὸ ἀντίδοτον ἐκ τῆς ἰδικῆς σου ἀγάπης. ὦ ἐπίχει, δέομαί σου, εἰς τὰ τραύματά
μου τὰ ἀρχαῖα ἐλέη σου!... Ἰνα, ὅταν γευθῶ τὸ νέκταρ τῆς χάριτός σου, καταφρο-
νήσω τὴν δονλοπάθειαν τοῦ κόσμου τούτου, ἡ ὁποία με σύρει. Κύριε, σὲ παρακα-
λῶ ἄς μὴ εἶναι γλυκὺ εἰς ἐμὲ καθ' ὁλοκληρίαν τίποτε ἐκτός σου... ἄς μὴ μοῦ φαί-
νεται ὥραϊον καὶ νὰ μὴ με εὐχαριστῇ τίποτε παρὰ μόνον σὺ. Τὰ πάντα δέομαί σου,
ἀξιώσόν με νὰ θεωρῶ μηδὲν ἐκτός σου καὶ νὰ καταφρονῶ ὅ,τι ἐναντιοῦται πρὸς
σέ, νὰ ποθῶ δὲ διὰ παντός, ὅ,τι εἰς σὲ εἶναι εὐάρεστον !

Γ'.

Κύριε ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ θερμῶς κράζω ἐκ βάθους ψυχῆς μου. Κλίνον
τὰ θεῖά σου ὦτα πρὸς ὑπακοήν, δέομαί σου, τῶν πενιχρῶν μου ἐξομολογήσεων,
τὰς ὁποίας προσφέρω πρὸς σὲ τὸν Σωτῆρα μου ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Γλυκύτατέ μου Κύριε, ἔλκυσόν μου τὴν καρδίαν πρὸς σέ διὰ νὰ ἐλευθε-
ρωθῶ ἀπὸ κάθε προσπίθειας καὶ κλίσιν πρὸς πᾶν τερπνὸν τοῦ ματαιίου τούτου
κόσμου, ἡ ὁποία με χωρίζει ἀπὸ σέ. Θερμότεραν πρὸς σὲ ἀγάπην χρεωστοῦμαι,
Κύριε, ἀπὸ τὴν θερμότητα μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ νήπιον ἀποβλέπει καὶ προσκολλᾷ-
ται χωρὶς ἀλαζονείαν πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἀνευ τῆς ὁποίας πάσχει καὶ θρη-
νεῖ ἄς μελετᾷ διὰ τοῦτο διαρκῶς ὁ νοῦς μου ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἐκ νεότητός
μου καθ' ὅλον τὸν βίον μου εἰργάσθης εἰς ἐμὲ. Διότι γνωρίζω ὅτι πάρα πολὺ ἡ
ἀχαριστία δὲν ἀρέσκει εἰς σέ, ἡ ὁποία εἶναι ρίζα πάσης φανλότητος πνευματικῆς
καὶ καταξηραίνει κάθε ἀγαθὸν καὶ κατακαίει, καὶ φραγμὸν θέτει εἰς τὴν πηγὴν
τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐσπλαγχνίας σου ! Ἀλλ' ἵνα μὴ ἀγνώμων καὶ ἀχαρί-
στος φανῶ εἰς σὲ τὸν Σωτῆρα καὶ ἐλευθερωτὴν μου ἀξιωσόν με Κύριε, νὰ σοὶ
προσφέρω καθ' ἑκάστην τὰς ταπεινάς μου εὐχαριστίας.

Διότι ποσάκις ὁ μὲν Ἀδάμ ἐκεῖνος κατέπλεε με, Σὺ δὲ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ
φραγμῶν ἐξέσπασας ; Ποσάκις ἐξημάρτηκά σοι, ὁ δὲ διάβολος ἦτο ἔτοιμος νὰ
μὲ καταβροχθίσῃ, καὶ σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου, μὲ ὑπερησπίσθης ; Ὅτε ἐναντίον
σου ἐγὼ τὴν παρανομίαν διέπραττον, δαίκις παρῆβαινον τὰς ἀγίας σου ἐντολάς,
ἵστατο ὁ ἐχθρὸς μου ἔτοιμος νὰ σύρῃ τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν Ἅδην, καὶ σὺ αὐτὸν
ἡμπόδιζες ! Ἐγὼ μὲν ἐναντίον σου ἐπορευόμην σὺ δὲ μὲ ὑπερησπίζεις καὶ ἐγὼ
μὲν δὲν ἐφοβούμην, σὺ δὲ μὲ διεφύλαττες. Ἀπὸ σοῦ μὲν ἐγὼ ἀπεμακρυνόμην
καὶ προσεκολλώμην εἰς τὸν ἐχθρόν μου, σὺ δὲ ἐκείνον, διὰ νὰ μὴ με καταπύ-
κατεφύβεις. Καὶ ἐνῷ, Κύριε ὁ Θεός μου τόσας εὐεργεσίας μοι ἐπετέλεις ἐγὼ ὁ
ἐλεεινὸς τὰς ἡγνόνων. Διότι τοιοῦτοτρόπως ἐμὲ πολλάκις ἡλευθέρωσας ἀπὸ τῶν
φραγμῶν τοῦ διαβόλου καὶ ἐξήρασας ἀπὸ τοῦ σκότους τοῦ λείοντος καὶ
ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἅδην πλειστάκις, ἂν καὶ ἡγνόνων, μὲ ἐπανέσωζες. Διότι εἶχον

φθάσει ὁ ταλαίπωρος, ἕως τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου καὶ σὺ μὲ ἡμπόδισης νὰ εἰσέλ-
θῃ ἐντελῶς ἐντὸς τῶν πυλῶν του. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ σωματικοῦ θανάτου συνε-
χῶς μὲ ἐλευθέρωσας, ὁ Σωτὴρ μου, ὅταν μὲ κατέλαβον χαλεπὰ νοσήματα καὶ
περιέπεσον εἰς πολλοὺς κινδύνους καὶ διὰ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης. Καὶ ἀπὸ πῆ-
μάλιστα καὶ ἀπὸ μάχαιραν καὶ ἀπὸ παντοῖαν ἄλλην ἐπήρειαν μὲ διέσωσες καὶ
πάντοτε παρεστάθης πλησίον μου βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς μου καὶ κατὰ τὸ ἔλεός
σου μὲ διετήρησες. Διότι ἐγνωρίζεις, ὦ Δέσποτα, ὅτι ἐὰν ὁ θάνατος ἐπὶ ἔρχετο εἰς
ἐμὲ τότε κατεχόμενον ἀπὸ τὰ δεινὰ, θὰ ἐδέχετο τὴν ψυχὴν μου ὁ ἄδης καὶ αἰω-
νίως ἦθελον κολασθῇ μακρὰν σου. Ἀλλ' οἱ οἰκτιρμοὶ σου μὲ ἐπροφύθασαν καὶ ἡ
χάρις σου καὶ μὲ ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώμα-
τος, ὦ Θεέ μου καὶ Κύριε. Τοιαῦτα λοιπὸν καὶ ἄλλα πλεῖστα εἰς ἐμὲ ἐπεδαψί-
λευσας εὐεργετήματα. Ἐγὼ δὲ ἤμην τυφλὸς καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω, ἕως
ὅτου μὲ ἐφώτισας. Τώρα λοιπὸν, ἀρχίζω μόλις νὰ διακρίνω γλυκύτατον φῶς τῆς
ψυχῆς μου, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐξακολου-
θῶ νὰ ζῶ, ὁ φωτισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου διὰ μέσου τοῦ ὁποίου βλέπω. Ἰδοὺ
τώρα ἐπέλαμψάς μοι καὶ ἐγνώρισά ὅτι ζῶ διὰ τοῦ πλούτου τῆς χάριτός σου καὶ
τὰς εὐχαριστίας μου εἰς σὲ προσφέρω. Ἄν καὶ εἶναι αὐταὶ εὐτελεῖς καὶ ἀσημαν-
τοὶ καὶ οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τὰς εὐεργεσίας σου· ἀλλ' ὅμως ὅ-
σον ἡ ἀσθενεία μου διὰ τοῦ ἔλεους σου ἐπιτρέπει εἰς ἐμὲ χάριτάς σοι καθομολο-
γῶ. Διότι σὺ μόνος ὑπάρχεις ὁ Θεός μου, ὁ δημιουργός μου, ὁ ὁποῖος τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν ἀγαπᾷ καὶ οὐδὲν ἀποστρέφεται ἀπὸ ὅσα ἐδημιούργησας. Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ
πρῶτος εἰμὶ μεταξὺ τῶν ἁμαρτωλῶν, τοὺς ὁποίους διέσωσας, διὰ νὰ γίνω παρά-
δειγμα εἰς τοὺς ἄλλους τῆς ἀπειροπόρου ἀγαθωσύνης σου.

Κύριε, ὁ Θεός μου, θὰ ἐξομολογηθῶ ἐνώπιόν σου τὰς μεγάλας εὐεργεσίας
σου, ὅτι ἠλευθέρωσάς με ἐξ Ἄδου κατωτάτου καὶ ἀπ᾽ αἰὶς καὶ δις καὶ τρίς καὶ ἑκα-
τοντάκις καὶ χιλιάκις.

Καὶ ἐγὼ μὲν πάντοτε ἔσπευδον πρὸς τὸν ἄδην σὺ δὲ πάντοτε με ἐπανήγαγες
καὶ δικαίως ἠδύναιο χιλιάκις νὰ με καταδικάσῃς ἀλλὰ δὲν ἠθέλησας, διότι ἀγα-
πᾷς τὰς ψυχὰς καὶ μακροθυμῶς ἀνέχεσαι τοὺς ἀνθρώπους ἁμαρτάνοντας, καί-
ρὸν εἰς αὐτοὺς χαρίζομενος πρὸς μετάνοιαν.

Ὡς πολλά, Δέσποτα, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου, ὡς πολλά τὰ ἐλέη σου!
Τώρα λοιπὸν αὐτὰ διακρίνω, Κύριε ὁ Θεός μου, καὶ διὰ τοῦ φωτός σου ἐννοῶ· ἡ
δὲ ψυχὴ μου ἐκλείπει ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου πρὸς ἐμὲ. ὅτι ἐξήγαγες
αὐτὴν ἐξ Ἄδου κατωτάτου καὶ πρὸς ζωὴν μ' ἐπανήγαγες. Ὅλος νεκρὸς ἐκείμην
καὶ ὅλον με ἐξανέστησας. Καὶ ἰδιόν σου λοιπὸν ἄς εἶναι τὸ ὅλον, ὅτι καὶ ζῶ
καὶ ὅλος ὅλον ἐμαυτὸν εἰς σε προσφέρω. Ὅλον τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν ὅλην,
ὅλον τὸ σῶμα· ὅλη μου λοιπὸν ἡ ζωὴ εἰς σὲ ἄς εἶναι ἀφιερωμένη, ὦ ἡ ζωὴ μου
σὺ ἡ γλυκύτατη. Ἐπειδὴ καὶ ὅλον με ἠλευθέρωσας, ἵνα καὶ ὅλον με κατὰσχῃς·
ὅλον με ἐπανεστένας, ἵνα καὶ ὅλον με κατέχῃς ἀφοῦ με ἐπανέκτησας.

Αγαπήσω σε λοιπὸν, Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ δύναμις μου· ἀγαπήσω σε, ἡ
ἀσσητος ἀγαλλίασίς μου, καὶ ἀξιώσόν με νὰ ζήσω πλέον ὄχι διὰ τὴν ἑαυτὸν
μου ἀλλὰ διὰ σέ. Ὅλη μου ἡ ζωὴ, ἡ ἐν ἁμαρτίαις, ἡ ζωὴ ἀπωλείας καὶ διὰ
τοῦ ἔλεους σου ἔχει ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ διότι σὺ εἶσαι ὁ Θεός ὁ οἰκτιρμῶν
καὶ ἐλεῶν καὶ εἰς χιλιάς γενεὰς ποιῶν ἔλεος εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸ ὄνομά
σου τὸ ἅγιον.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν, Κύριε καὶ Θεέ μου, ὁ ἐμὲ ἀγιάζων, διὰ τοῦ νόμου σου
ἔδωκας ἐντολὴν εἰς ἐμὲ νὰ σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, μὲ ὅλην μου τὴν
ψυχὴν, μὲ ὅλην μου τὴν διάνοιαν, μὲ ὅλην μου τὴν ἰσχύϊν μὲ ὅλας μου τὰς δυνά-
μεις καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν εὐδοτάτων μου σπλάγγων εἰς ὅλας τὰς ὥρας καὶ τὰς
στιγμὰς τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπολαύω τοῦ πλῆθους τῆς χρηστότητός
σου καὶ τοῦ ἔλεους σου, διότι πάντοτε θὰ ἤμην εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐὰν σὺ δὲν

με ἐκυβέρνης, πάντοτε θὰ ἤμην νεκρός, ἐὰν σὺ δὲν μὲ ἐξωσοποιεῖς. Καὶ κατὰ πάν-
τα λοιπὸν καιρὸν ὀφειλέτης εἰμι ἐγὼ πρὸς σέ, ὁ ὁποῖος εἰς πάντα καιρὸν τὰς
μεγάλας σου εὐεργεσίας παρέχεις εἰς ἐμὲ. Διότι καθὼς, ἐφ' ὅσον ζῶ οὔτε ὥρα,
οὔτε λεπτόν τῆς ὥρας παρέρχεται χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὰς εὐεργεσίας σου τοι-
ουτοτρόπως οὐδὲ ἀρμυζῇ εἰς ἐμὲ νὰ παρέρχεται στιγμή τοῦ χρόνου χωρὶς νὰ
ἔχω σε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ διὰ τῆς μνήμης μου νὰ σὲ ἐνθυμούμαι καὶ νὰ
ἀγαπῶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν.

Ἀλλὰ βεβαίως οὐδὲ εἰς τοῦτο ἐγὼ ἔχω τὴν ἱκανότητα, ἐὰν μὴ σὺ ὁ ἴδιος
ἤθελες δώσει εἰς ἐμὲ τὴν δύναμιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέρχεται πᾶν ἀγαθόν «καὶ
πᾶν δῶρημα τέλειον, τὸ ἄνωθεν καταβαίνειν ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων»
πλησίον τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει παραλαγὴ ἡ τροπὴ ἀποσχίσματος.

Διότι οὐδὲ τοῦ θέλοντος εἶναι, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ σοῦ τοῦ ἐλεούν-
τος ἡμᾶς διὰ τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης.

Ἰδικόν σου, Κύριε, εἶναι καὶ τοῦτο τὸ δῶρημα, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ πᾶν
ἀγαθόν.

Διατάσσεις λοιπὸν, γλυκύτατέ μου Κύριε, ἐγὼ νὰ σε ἀγαπῶ ἐξ' ὁλοκλήρου
δός μοι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐντέλλεσαι καὶ διάτασσε, δι, τίποτε θέλεις.

Ἀγαπῶ σε Κύριε ὁ Θεός μου προσέτι δὲ καὶ περισσότερον ἐπιθυμῶ πάν-
τοτε νὰ σὲ ἀγαπῶ διότι σὺ εἶσαι τῷ ὄντι μέλιτος παντός γλυκύτερος, παντὸς
γλυκύτερος θρησκευτικώτερος καὶ φωτὸς δὲ παντὸς ἐναυγέστερος καὶ χρυσίου καὶ ἀρ-
γύρου καὶ λίθου τιμίον δι' ἐμὲ υπερτιμιώτερος. Ὡ πῶρ τὸ πάντοτε μὲν καίον,
μηδέποτε δὲ ἀποσβεννύμενον. Ὡ ἀγάπη ἡ πάντοτε μὲν ὑπερεκχειλίζουσα μηδέ-
ποτε δὲ ἐλαττουμένη! Περιφύλεξόν με! Εἴθε νὰ ἀναφθῶ ὁλοκλήρως ἐκ σοῦ.
Ὅλος εἶδε νὰ μεταβληθῶ εἰς πῦρ, ἵνα καὶ ὅλος σὲ ἀγαπῶ διότι ὀλιγώτερον σὲ
ἀγαπᾷ ὁ ἀγαπῶν κατὰ τὸ ἄλλο, ἐκτός ἐὰν διὰ σὲ ἀγαπᾷ. Ἀγαπήσω σε, Κύριε, ὅτι
σὺ πρῶτος με ἠγάπησας.

Δ'.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ μου, ἰδικόν σου εἶναι πᾶν τὸ ἀγαθόν. Εἰς σὲ ἀνέκει ἡ
δόξα καὶ εἰς ἡμᾶς δὲ ἡ αἰσχύνη τοῦ προσώπου ἀπομένει καὶ ἡ ἀθλιότης, εἰς τοὺς ὁποίους
πᾶν κακὸν ἀκολουθεῖ, ἂν μὴ σὺ, Κύριε, ἤθελες ἐπινεύσει νὰ ἐλεήσῃς. Ἀλλ' ἐλεεῖς, Κύ-
ριε! Σὺ πᾶν ἐλεεῖς τὸ πλάσμα σου, καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου μεταδίδεις καὶ ἐκ τοῦ πλούτου
τῆς χρηστότητός σου πλουτίζεις ἡμᾶς τοὺς πένιτους διότι ἀγαπᾷς τοὺς πενιμένους καὶ
διὰ τοῦ πλούτου σου ἀποδεικνύεις πλουτοῦντας.

Ἰδοὺ, Κύριε, πένιτες εἰμὲθα ἡμεῖς τὰ τέκνα σου καὶ τὸ μικρὸν ποίμνιόν σου. Ἀ-
νοίξον εἰς ἡμᾶς τὰς θύρας τοῦ ἔλεους σου, καὶ φάγονται οἱ πένιτες καὶ ἐμπλησθήσου-
νται καὶ ἀνέσονται σε οἱ ἐκζητούντες σε διότι γνωρίζω, Δέσποτα, καὶ ὁμολογῶ, ὅταν σὺ
διδάσκῃς, ὅτι, μόνον ὅσοι αἰσθάνονται ὅτι εἶναι πτωχοί, θὰ λάβουν τὸν πλοῦτον τῆς
χάριτος παρὰ σοῦ· ὅσοι δὲ νομίζουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς πλούσιον, καθ' ἣν στιγμήν εἶναι
πένιτες, θὰ ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὸν πλοῦτον σου.

Ἐγὼ λοιπὸν ὁμολογῶ ἐνώπιόν σου Κύριε ὁ Θεός μου, τὴν πτωχείαν μου, ὥστε εἰς
σὲ ν' ἀνῆλθῃ πᾶσα ἡ δόξα, διότι καὶ ἰδικόν σου εἶναι πᾶν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ὑπ' ἐμοῦ δύ-
ναται νὰ γίνῃ. Ὁμολογῶ, Κύριε, καθὼς μὲ ἐδίδαξας οὐδὲν εἰμὶ ἐγὼ, ἀλλ' ἡ τὸ σύνολον
ματαιότης καὶ σκιά θανάτου καὶ ἄβυσσός τις σκοτεινὴ καὶ γῆ ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύα-
τος καὶ οὐδὲν ἄνευ τῆς ἰδικῆς σου εὐλογίας φυτρώουσα οὐδὲ τι καρποφοροῦσα παρὰ
μόνον αἰσχύνῃ, καὶ ἀνομίαν καὶ θάνατον. Διότι ἂν ποτε ἀγαθὸν καὶ ἔσχατο, παρὰ σοῦ
ἐγὼ ἔσχατο! Ἄν δὲ ἔχω τι, ἰδικόν σου εἶναι ἡ παρὰ σοῦ λαβὼν ἔχω. Ἄν ποτε ἐστάθην
ἐνώπιόν σου ἐν μετανοίᾳ, διὰ σοῦ ἐστάθην· ἀλλ' ὁσάκις ἔπεσον διὰ τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ
τὸν ἑαυτὸν μου ἔπεσον. Καὶ θὰ ἤμην αἰετοῦ μετὰ εἰς τὸν πλὴν πεσμένος, ἐὰν μὴ σὺ μὲ

ἀνήγειρες ! Καὶ θὰ εὐρισκόμην εἰς τὸ βαθύ πάντοτε σκότος, ἐὰν μὴ σὺ ἤθελες ἐμε φωτίσαι ! Προμένους οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ ἐγερθῶ, ἂν μὴ σὺ τὴν χεῖράν σου εἰς ἐμέ ἐξέτεινες ! Καὶ ἐνθ' οὐ μὲ ἀνεβίβαζες ἀπὸ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀλώλειας, θὰ ἠδυνάμην νὰ πίπτω συνεχῶς, ἂν μὴ σὺ μὲ ὑπεστήριζες καὶ πλεονάκις εἰς τὴν ἀπώλειαν θὰ εἶχον καταντήσαι ἂν μὴ σὺ διακυβερνῶν με ἤθελες σώσει.

Τοιοῦτοτρόπως πάντοτε, Κύριε, πάντοτε μοι ἐπρόφθασαν ἡ χάρις σου καὶ τὰ ἐλέησου ἐλευθεροῦντά με ἀπὸ παντοίων κακῶν . . . Διότι ἂν μὴ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς ἐμέ σὺ δὲν ἐγένεσο ἄριστος βοηθός, πᾶσαν ἐγὼ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ἠθέλον διαπράξει. Ἐλέησόν με Κύριε ὅτι ἀσθενής εἰμι. Νῦν χαίρω καὶ εὐθὺς λυποῦμαι· τὴν ἀκμάζω καὶ μετ' ὀλίγον ἀσθενῶ· νῦν ζῶ καὶ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκω· νῦν φαίνομαι ὅτι εὐτυχὸς καὶ ἀμέσως εἰς δυστυχίαν καταπίπτω· νῦν γελῶ ἐγγὺς δὲ κλαίω. Εἰς τοιαύτην μεταβολὴν ὑπόκειται ἡ ὅλη κατάστασίς μου ! Ἰδοὺ, Κύριε, πόση εἶναι ἡ ἀθλιότης τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ ζῶ καὶ δὲν πτοοῦμαι· πόση μεγάλη μοῦ εἶναι ἡ ταλαιπωρία, τὴν ὁποίαν πάσχω εἰμι καὶ οὐτε πονῶ, οὐτε πρὸς σὲ ἀνακραῶ. Κεκραῶμαι, Κύριε, πρὶν ἢ παρέλθω... ἐξαγορεύω μοὶ ἡ δύναμίς σου, διὰ τῆς ὁποίας ἐπανακουφίζομαι. Ἐλθέ τὸ φῶς, διὰ τοῦ ὁποίου βλέπω. Ἐμφάνηθί μοι ἡ δόξα σου εἰς τὴν ὁποίαν κατευεραῖνομαι. Ἐμφάνηθί μοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ μου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ποθῶ νὰ ζήσω.

Ἄνεε, Κύριε, ἄφεε, πανάγαθε, ἄφεε καὶ ἐλέησον ! Σπλαχνίσθητι τὴν ἀγνωσίαν μου καὶ τὴν πολλὴν μου ὀθλιότητα ! Μῆκε ὡς θρασὺν ἀποδοκιμάσης, διότι ἐγὼ δούλος σου τολμῶ σὲ τὸν Θεόν μου τὸν ἀπειροδύναμον καὶ φοβερόν... ἄνευ συντετριμμένης καρδίας... ἄνευ εὐλαβείας τῆς ἐποφειλομένης καὶ ἄνευ τρόμου αἰνεῖν, εὐλογεῖν καὶ προσκυνεῖν... Διότι, ἐὰν οἱ ἄγγελοι προσκυνοῦντες σε καὶ ὑμολογοῦντες τρέμουν... πῶς ἐγὼ δὲν φρίττω ὁ βεβαρημένος ὑπὸ πλήθους ἁμαρτιῶν, ἐνθ' παριστάμενος ἐνώπιόν σου ὕμνον προσάγω καὶ θυσίαν αἰνέσεως; πῶς δὲν καταλαμβάνει φόβος τὴν καρδίαν μου· διὰ τὴν δὲν ὠχρῶ κατὰ τὸ πρόσωπόν; πῶς δὲν τρέμω εἰς τὰ χεῖλιά; πῶς δὲν κλαίω ἐνώπιόν σου ἀπαύτως δακρυρροῶν; Θέλω, Δέσποτα, θέλω μὲν, ἀλλὰ δὲν ἔχω· διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ τοῦτο καὶ δὲν κατορθῶ... Ἀλλὰ ποῖος ποτε καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτύχῃ ἄνευ τῆς παρὰ σοῦ χάριτος; Διότι ἡ ὅλη ἡμῶν σωτηρία εἶναι ἰδικόν σου μέγα ἔλεος. Φεῦμοι τῷ ἀθλίῳ, πῶς κατεσκήρυνται ἡ καρδία μου; πῶς δακρύων πηγὰς οἱ ὀφθαλμοί μου ἀενάως δὲν προχέουσιν, δάκρυς ὁ δούλος συνομιλεῖ μὲ τὸν Κύριον αὐτοῦ, ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸν θεόν, τὸ κτίσμα μὲ τὸν Κτίστην; ὁ ἐκ τοῦ πληοῦ μὲ τὸν τὰ πάντα ἐκ τοῦ μηδενὸς δημιουργήσαντα. Ἰδοὺ, Κύριε, θεοῦ με κατενωτόν σου ! ὦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, ἐνώπιον τῆς μεγάλης χρηστότητός σου ἐξαγορεύω κατ' ἐμοῦ τὴν ἀνομίαν μου. Ἰδοὺ, Κύριε, ἐν ἀνομίᾳ ἐγὼ συνελήφθην καὶ ἐγεννήθην καὶ σὺ μὲν ἀπέπλυνάς με καὶ καθήγγισας, ἐγὼ δὲ ἔπειτα πάλιν ἐμόλυνα τὴν ψυχὴν μου διὰ μεγαλυτέρων παραπτωμάτων... Ἀλλὰ τοῦ ἔλεους σου Κύριε σὺ μνηστὴς ἐξήγγες με ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ σαρκικοῦ πατρὸς μου καὶ ἀπὸ τῶν σκηνωμάτων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐνέπνευσάς μοι τοῦ ἀκολουθεῖν σοι μετὰ τῆς γενεᾶς τῶν ζητούντων τὸ πρόσωπόν σου, τῶν διακορευομένων τὴν εὐθείαν ὁδόν σου, τῶν ἐν κρίσεσι ἀγγείας τε καὶ καθαρότητος διατριβόντων καὶ μετὰ σοῦ διὰ παντός ζώντων διὰ τῆς ὑψηλότητός; πτωχεύσεις... ἐγὼ δὲ εἰς τὰ τόσα μεγάλα εὐεργετήματα ἀγνωμονήσας... ἁμαρτίας εἰς ἁμαρτίας προσέθηκα, μὲ τὰς ὁποίας σὲ μὲν ἠτίμασα, τὸν ἑαυτὸν μου δὲ κατέμολυνα, τὸν δημιουργηθέντα κατ' εἰκόνα σου καὶ ὁμοίωσιν, μὲ τὴν ὑπερηφανίαν, κενοδοξίαν καὶ ἄλλα πάρα πολλά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ταλαιπωρία μου ψυχὴ καταθλίβεται, διασπαράσσεται καὶ χάνεται. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος, ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰς χεῖρας ἐκτείνας καὶ ὑπὲρ τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων τὸ τοῦ Πατρὸς κατ' ἑαυτὸν ἐκκλῶν, καταξιώσόν με νὰ λάβω τὴν βοήθειάν σου σήμερον· διότι ὁ ἐχθρὸς μου ἐπεμβαίνει κατ' ἐμοῦ ἐπιταγῶν καὶ λέγει· Ὁ Θεὸς ἐγκατέλειπεν αὐτὸν καταδικῶν καὶ κατακλῆρῃμι αὐτὸν ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ ρυθμιζόμενος. Καὶ σὺ, Κύριε, ἕως ποῦτε; Εἰπίστρεψον. Κύριε, ρυθμίη τὴν ψυχὴν μου· σώσόν με ἐνεκεν τοῦ ἔλεους σου ! Ἰδοὺ κράζω καὶ δὲν μοῦ

εἰσακούεις; ὀδυνοῦμαι καὶ δὲν μὲ παρηγορεῖς; καὶ τί νὰ πράξω ὁ ἐλεεινότετος; τῆς τοῦ, αὐτῆς λοιπὸν παρηγορίας στερηθεὶς ὁ τάλας ἐγὼ ἀπέρομαι ἀπὸ προσώπου τῶν ὀφθαλμῶν σου ! Οἱμοὶ ἐξεζήτησα ἀγαθὰ καὶ ἰδοὺ τάραχος ! Ἰδοὺ λοιπὸν ἀποθνήσκω καὶ Ἰησοῦς δὲν ὑπάρχει μαζί μου ! Καὶ ἀληθῶς καλλίτερον ἢ το δι' ἐμέ νὰ μὴ ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν παρὰ νὰ ὑπάρχω ἄνευ τοῦ Ἰησοῦ. Προτιμότερον νὰ μὴ ζῶ καθ' ὁλοκληρίαν, παρὰ νὰ ζῶ ἄνευ τῆς δυνάμεως ζωῆς.

Ἡμαρτον ὁμολογῶ ὑπὲρ πάντα ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ συναισθάνομαι. ὅτι εἰμαι ἄξιος ἀποστροφῆς καὶ κατακρίσεως, μὴδὲ τὴν μετάνοιαν ἔχω ἀρκετὴν πρὸς ἱκανοποίησιν· ἀλλ' ἡ ἰδική σου πάντως φιλανθρωπία εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἁμαρτίας. Μὴ λοιπὸν, ἀπειράγαθε Κύριε, μὴ κατ' ἐμοῦ γράψης, δεῖμαί σου, ὅσα σὲ παρεπίκρανα, ἵνα εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου· ἀλλὰ «κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου». Φείσαι τῷ ἀθλίῳ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως καὶ αἱ βίβλοι τῶν συνειδητήσεων ἀνοιχθῶσι ! Ὅταν περὶ ἐμοῦ λεχθῇ. Ἰδε ὁ ἀνθρώπος καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ ! Τί θὰ πράξω τότε, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅταν οἱ οὐρανοὶ θὰ φανερώσουν τὴν ἀνομίαν μου καὶ ἡ γῆ ἐναντίον μου θὰ σηκωθῇ; Ἰδοὺ· δὲν θὰ δυνήθω ν' ἀνταπεκρίθω, ἀλλὰ μὲ τὴν νεφελὴν πρὸς τὰ κάτω ἐξ αἰσχύνῃς ἐνώπιόν σου θὰ ἴσταμαι ἐνώπιόν σου τρέμων καὶ καταθρομβούμενος. Οἱμοὶ τῷ ἀθλίῳ τί νὰ εἶπω; Ὁλοφύρου ψυχῇ μου τρισαθλία καὶ ἐποδύσου διότι σὺ Νυμφίος σου ἀπεπέμψατο ὁ Χριστός... Ἀλλὰ σὺ, Δέσποτα Παντοκράτορ, δὲν θέλεις τὸν θάνατον τῶν ἁμαρτωλῶν, οὐδὲ χαίρεις εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν θνητῶν μᾶλλον δὲ διὰ νὰ ἔχουν οἱ θνητοὶ ζωὴν, σὺ ἐπροτίμησας ν' ἀποθάνῃς· ὁ δὲ θάνατος ὁ ἰδικός σου τὸν θάνατον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐθανάτωσε καὶ ὅταν σὺ ἀπέθανες, αὐτοὶ ἐξανέστησαν. Καὶ λοιπὸν, δεῖμαί σου, καθικετεῖω, ἵνα μὴ, ἐνθ' οὐ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα ἐγὼ ἀποθάνω μακράν σου. Ἐκτείνον ἐξ ὕψους τὴν χεῖρά σου καὶ ρύσαι με ἀπὸ χειρὸς ἐχθρῶν· μὴ τότε ἐπακρωσίσαι μοι· καὶ εἴπωσι θὰ καταπίωμεν αὐτόν. Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἔλεους σου σκεπόμενος ἐνώπιόν τοῦ θρόνου τῆς δόξης σου θὰ προσέλθω. Τρέχων ζητῶ, κράζω, κραῶ εἰς ὅσον οὐ οἰκτιρήσεις με.

Ε'.

Ἐπάκουσόν μου λοιπὸν ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Ἐπάκουσόν μου ὁ φωτισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν μου! Εἰσάκουσόν μου εἰς ὅσα παρὰ τῆς χάριτός σου ζητῶ καὶ ἀξιῶσόν με, ἵνα ζητῶ πάντοτε ὅσα δύνασαι νὰ μου εἰσακούσης. Ἐὰν μὲ παρίδῃς χάνομαι ! Ἐὸν ἐπιβλέψῃς εἰς ἐμέ ζῶ. Ἐὰν τὴν ἐξ ἐμοῦ δικαιοσύνην ἐκζητήσῃς νεκρὸς ἀπὸ τοῦδε ἐνώπιόν σου ἐπόζω· ἐὰν θὰ ἐπιβλέψῃς εἰς τὸ ἔλεός σου καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου ἀκόμη σεσηπὸτά με ἀνασταίνεις. Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε, ἀγίασόν με, τὸ σκεῦος τὸ σὸν, τὸ ὁποῖον ἐπλασας. Ἐλευθέρωσον αὐτὸ ἀπὸ πάσης κακίας, πλήρωσον τῆς χάριτός σου καὶ συντήρησον πλήρως τῶν δωρεῶν σου ὥστε ν' ἀναδείξῃς αὐτὸ σκῆνωμα ἐπάξιον τῆς ἐνοικησέως σου καὶ νῦν καὶ ἀείποτε. Χριστέ μου γλυκύτατε, εὐμενέστατε, ἐρασμιώτατε, χαριέστατε, πανσθενέστατε, ποθεινότε, ὑπερτιμώτατε, περικαλλέστατε, μέλιτος γλυκύτερε, γάλακτος καὶ χιόνος λευκότερε, νέκταρος ἡδύτερε, χρυσοῦ τε καὶ λίθων τιμίων ἀξιοτιμότερε καὶ γηϊνῆς ἀπάσης περιουσίας τε καὶ δόξης· ἀσυγκρίτως ὑπερφερέστερε. Τί λέγω, ὦ Κύριε ὁ Θεός μου; ἡ μόνῃ ἐλπίς μου; τὸ ὑπέρογκα ἔλεός μου; τί λέγω, ὦ γλυκύτης ὑπερευδαιμονεστάτη καὶ πανασφαλεστάτη; τί λέγω ὅτι ὠφείλον νὰ λέγω. Εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ λέγω τοιαῦτα ὅποια αἱ ὁμνῶδοί σου ἐκτεῖναι ἀγγελικαὶ χοροστασίαι !

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ λυτρωτής μου, τὸ ἔλεός μου ἡ σωτηρία μου σὲ ἀνυ-

μῶν. Σοὶ εὐχαριστῶ. Κύριε, ἡ ἀγαθότης σου μὲ ἔσωσεν, ἡ φιlanθρωπία σου μὲ ἐξήγγισεν ἀπὸ τοῦ προγονικῶν ἀμάρτημα καὶ ἡ μακροθυμία σου μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐκείνην, ἃν καὶ ἐκυλίσθην εἰς βόρβορον ἄλλων ἀμαρτημάτων μέχρι τοῦδε μὲ ὑπέμεινε καὶ μὲ διέθρεψε καὶ περιέμεινε. Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ πλάστης μου καὶ ἀντιλήπτωρ μου, σὲ διψῶ, σὲ πεινῶ, σὲ ποθῶ πρὸς σὲ στεναζῶ, σὲ πολὺ ἐπιθυμῶ, Ὑπεράγαθε Κύριε, γνωρίζω καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης σου ἐγὼ ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἄξιον καὶ δίκαιον εἶναι, ἵνα δουλεύῃ εἰς σὲ τὸ πλάσμα σου. Ποίησόν με λοιπόν, Κύριε, μὲ ὅποιον τρόπον θέλεις νὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀμαρτάνω ὥστε, καθὼς ὀφείλω, νὰ δύναμαι νὰ δουλεύω εἰς σὲ, διότι σὺ μὲ ἐξηγόρασες ἐν τῇ αἱματί σου τῷ Παναγίῳ καὶ ἔδωκάς μοι σημείωσιν, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, τοῦ φυγεῖν ἀπὸ προσώπου τῶς τοῦ ἐχθροῦ μου διαβόλου. Ὁσάνκς δὲ μὲ προσβάλλει αἰσχρὰ τις ἐνθυμήσις, εἰς τὰς πληγὰς σου, Χριστέ μου, ἀμέσως ἀνατρέχω. Ὁσάνκς ἡ σὰρξ μὲ πιέζει διὰ τῆς ἐπαναμνήσεως τῶν πληγῶν σου τοῦ Κυρίου μου ἐλευθεροῦμαι. Ὁσάνκς ὁ διάβολος ἐνέδρας μου παρασκευάζει εἰς τὰ ἐλεήμονα σπλάχνα σου, Κύριέ μου, καταφεύγω καὶ ἀποχωρεῖ ἀπ' ἐμοῦ. Ἐὰν ἀκολασίας ἐκπύρωσις ἐνεγερθῇ εἰς τὰ μέλη μου, διὰ τῆς μνήμης τῶν μωλώπων σου, Ὑῖ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀποσβέννυται. Καὶ εἰς πᾶσαν ἐν γένει ἐναντίον μου περίστασιν, δὲν εὗρον τόσον δραστήριον φάρμακον, ὅσον τὰ τραύματά σου Χριστέ μου. Μὲ αὐτὰ ἐγὼ ἀσφαλῶς κοιμῶμαι καὶ μὲ αὐτὰ ἀναπαύομαι. Χριστέ Βασιλεῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανες. Καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε τόσον κατὰ πικρὸν ὥς θανάτου, ὅσον ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἐπιδέχεται τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς διὰ τοῦ θανάτου Σοῦ τοῦ Χριστοῦ μου. Ὅλη μου ἡ ἐλπίς εἰς τὸν θάνατόν σου Κύριέ μου ἔχειται. Ὁ θάνατός σου εἶναι ἡ ἀξιωμαθία μου. Αὐτός ἡ καταφυγή μου, ἡ σωτηρία μου, ἡ πρὸς ζῶν ἐξανάστασις μου. Ἀξιωμαθία μου δὲ αὐτὴ ἡ τοῦ Κυρίου μου εὐσπλαγχνία εἶναι.

Οἱ ἡλιοι σου καὶ ἡ λόγχη κραυγάζουν εἰς ἐμέ, ὅτι ἀληθῶς συνεφιλόνην μετὰ Σοῦ Δέσποτα Χριστέ μου, ἐὰν Σὲ ἀγαπήσω. Ὁ Λογγίνος μὲ τὴν λόγχην τὴν πλευράν σου Χριστέ, διήνοιξε δι' ἐμέ, καὶ ἐγὼ εἰσῆλθον καὶ ἀσφαλῶς ἐδῶ ἐπαναπαύομαι. Ὁ φοβούμενος ἄς ἀγαπήσῃ, διότι ἡ ἀγάπη ἐξωβάλλει τὸν φόβον. Οὐδὲν τόσον ἰσχυρὸν εἶναι οὐδὲν τόσον δραστήριον ὑπάρχει φάρμακον κατὰ τῆς φλογὸς τῆς ἀμαρτίας ὅσον ὁ τοῦ Σωτῆρος μου θάνατος.

Ἐξέτεινες τοὺς βραχίονάς σου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τὰς χεῖράς σου ἐφῆπλωσας καὶ εἶσαι ἕτοιμος πάντοτε τοὺς προσερχομένους εἰς σὲ ἀμαρτωλοὺς νὰ ἐναγκαλισθῇς! Εἰς τὰς ἀγκάλας σου, Σῶτερ μου, θέλω καὶ νὰ ζῶ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω. Αὐτόθι ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ μετὰ θάρρους θὰ ψάλλω. «Ὑψώσω σε Κύριε ὅτι ὑπέλαβές με καὶ οὐκ εὐφράνας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ», Ἐκκλινες ὁ Σωτὴρ μου τὴν κεφαλὴν Σου, ὅταν ἀπέθνησκας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ καταφιλήσῃς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπησες. Τοσάνκς δὲ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν Θεὸν καταφιλοῦμεν, ὁσάνκς διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης κατανυσοῦμεθα.

Σ'.

Ψυχὴ μου, ἡ ὁποία ἐπλάσθης κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξηγοράσθης μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐμνηστεύθης, διὰ τῆς πίστεως μὲ τὸν Νυμφίον σου

Χριστὸν καὶ ἐπροικίσθης μὲ τὰς πλουσίας δωρεὰς τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου καὶ προσεκληθῇς μὲ τοὺς ἀγγέλους νὰ ζῆς εἰς τὸν αἰῶνα, ἀγάπα τὸν ἀγαπήσαντα τόσον πολὺ σέ, πρόσχε διὰ παντός εἰς μόνον τὸν Νυμφίον σου, ὁ ὁποῖος μετὰ τόσης στοργῆς σὲ παρακολουθεῖ. Ζῆτει τὸν σὲ ζητοῦντα, ὁ ὁποῖος σὲ ἠγάπησεν πολὺ πρὶν σὺ ἀγαπήσῃς Αὐτόν, διότι Αὐτός διὰ ἐσὲ εἶναι ὁ ἁγῶν καὶ τὸ βραβεῖον. Αὐτός ὁ καρπός, αὐτός καὶ ἡ ἀπόλαυσις. Καταγίνου εἰς τὴν μελέτην τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματός του, ὁ ὁποῖος σὲ προσκαλεῖ καὶ φροντίζει περὶ σοῦ. Γίνου μετὰ τοῦ καθάρου καθαρὰ, μετὰ τοῦ ἁγίου ἁγία. Ὁ Χριστός, ὃν καὶ ἐπιεικὲς καὶ πολυέλεος, ἀγαθὸς καὶ ἐπιεικεὶς ὡσαύτως καὶ πρᾶξις καὶ ταπεινός καὶ φιλελεήμονας ζητεῖ τοὺς δούλους του... Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ σου, ὅταν ὀλοὶ θὰ ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ σέ, Αὐτός δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ θὰ σὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ πάντων τῶν κατὰ σοῦ βρυχυμένων δαιμόνων καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔτοιμοι ὡς κατάβρωμα νὰ σὲ θέσουν ἐνώπιόν των καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ὁ Νυμφίος Σου εἰς χώραν ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν τῇ ἁγῇ Ἱερουσαλὴμ, ἐνθα τὸ ἀγγελικὸν θὰ ἀκούσῃς ἐκεῖ- ἄσμα «ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαββᾶώθ, πλήρης ὁ οὐρανός». Ἐκεῖ ὁδοὶ εὐφροσύνης, φωνὴ ἀγαλλιάσεως καὶ σωτηρίας, φωνὴ εὐχαριστίας καὶ αἰνέσεως. Ἐκεῖ τὸ ἀλληλουῖα ἔχει ἀδίδως, ἐκεῖ ἡ ὑπερέχουσα δόξα καὶ τὰ ἀγαθὰ πάντα. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἀνάγκη, ἡλίου ἢ σελήνης, διότι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ φωτίζει αὐτὴν καὶ ὁ λόγος αὐτῆς εἶναι τὸ Ἀρνίον, ὅπου θὰ ἐκλάμπουν ὁἱ ἅγιοι ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς κατέρες εἰς αἰῶνας αἰώνων. Οὐδαμῶς ἐκεῖ διχογνωμία. Παντοῦ συμφωνία καὶ ἁρμονία. Μία τῶν ἁγίων συμπάντων θάειναι ὁμόνοια. Εἰρήνῃ τὰ πάντα καὶ παιδρότης ἐκεῖ συγκρατεῖ. Πάντα γαλήνια καὶ ἡσύχια. Ἡ δὲ δόξα καὶ χαρὰ διηνεκῆς. Οὐδὲ εἶδε ποτὲ ὀφθαλμός, οὐδὲ ἤκουσεν οὖς, οὐδ' ἀνέβη ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου, ὅσα ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Ω! Μακαριότης βασιλείας αἰωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν Σὺ, Κύριε, βασιλεύεις, εἰς τὸν αἰῶνα καὶ οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ Σοῦ, θὰ βασιλεύουσιν, περιβεβλημένοι τὸ φῶς ὡς περ ἱμάτιον, φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον ἐκ λίθου τιμίου!

Ω βασιλεία πέρας οὐκ ἔχουσα, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, ὅπου αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων πάντων ἀναπαύονται ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει, πᾶσα δὲ ἀπ' αὐτῶν ἀπέδρα λύπη, ὁδὸν καὶ στεναγμός! Ω! μακάριοι ὄντως, καὶ τρεῖς καὶ τετράκις μακάριοι, ὅσοι ἐκδυθέντες πάντα ἤδη τὰ κακὰ, εἰς τὴν ἀμάρτανον ἐκείνην δόξαν κατηξιώθησαν νὰ φθάσουν.

Ω! τρισμακάριοι ἀληθῶς, ὅσοι ἀπὸ τοῦ πελάγους τοῦ παρόντος βίου, ἀπὸ τῆς ἐξορίας ταύτης πρὸς τὴν ἀρχαίαν καὶ μακαρίαν πατρίδα ἡξιώθησαν νὰ ἀπολήξουν.

Μακάρια! αἱ ψυχαὶ αἱ ἐλευθερωθεῖσαι ἀπὸ τῆς φυλακῆς καὶ τοῦ σκότους καὶ τῆς ματαιότητος τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸν νυμφῶνα τοῦ Κυρίου, μου, ὅπου ἡ πάντερπνος εὐδαιμονία καὶ ἡ ἀδίδος μακαριότης καὶ ἡ μακαρία Τριάς καὶ ἡ ἐνιαία θεότης καὶ ἡ τῆς θεότητος μακαριωτάτη θρασις, ἥτις εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου μου.

Μακάριοι οἱ ὑπομένοντες τὴν θλίψιν τῆς σαρκός, τὴν θλίψιν τῶν πειρασμῶν ἵνα τὸν Χριστὸν ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ δυνήθωσι νὰ ἴδωσι καὶ μετὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ νὰ ἀναστρέφονται. Ω! τρισμακάριοι οἱ τοιοῦτοι! ὅσοι ὑπέμειναν τοὺς πειρασμούς

τῶν δαιμόνων, τὰς αἰτίαις τῶν σωματίων, τὰς σκληραγωγίας τῆς ἀσκήσεως, τὰς πικρίας ἐκ τοῦ κόσμου, τὰς δοκιμασίας τοῦ παρόντος αἰῶνος ἵνα τῆς βασιλείας τοῦ οὐρανοῦ μέτοχοι γένωνται, ἐνθα ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια, ἀντὶ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα ἀπέλαυσαν!

Μακάριος ὁ ἐρημικός καὶ ἡσυχαστής, ὁ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθνήσκων καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός, ὁ ἀδιαλείπτως ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ καρδίας καὶ διανοίας προσέχων διὰ παντός καὶ ἐν τῷ θνήθῃ τῷ ἀκόμῃ τούτῳ σαρκίῳ προαπολαμβάνων τὸν γλυκασμὸν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ τί ἀπαιτεῖ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὦ τάλαινα ψυχὴ, ἵνα εἰσέλθῃς εἰς αὐτήν; Σὲ αὐτὴν ζητεῖ. Παράδος τὸν ἑαυτὸν σου διὰ νὰ ἀπολαύσῃς ἐκεῖνην.

Χριστὸς ἑαυτὸν παρέδωκεν, ἵνα σὲ ἀναδείξῃ ἐκλεκτὴν καὶ ἄμωμον καὶ παραστήσῃ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ δεδοξασμένην, μὴ ἔχουσαν σπῖλον, ἢ ρυτίδα ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ὡσαύτως καὶ σὺ παράδος τὸν ἑαυτὸν σου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Νυμφίου σου Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἵνα ἀξιωθῇς νὰ αἰσθανθῇς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃς εἰς τὸ θνητὸν σου σῶμα ἢ ἁμαρτία, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος εἰς κληρονομίαν αἰωνίου ζωῆς.

Ἦ ψυχὴ δένδρον ἄκαρπον, ποῦ εἶναι οἱ καρποὶ σου;

Ὁμολογῶ σοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ, Κύριέ μου, καὶ καταθριαμβεύω ἐνώπιόν σου, πάσας τὰς ἀκοσμίας, τὰς ὁποίας τρέφω εἰς τὴν ψυχὴν μου ἢ ὀργιλότης καὶ ἢ ἀνυπομονήσια, ἢ μισοτὴ εἰς τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἁγίους ὅλους Διχόνοια, ἢ Ἀγανάκτησις καὶ Ἀδημονία, ἢ Μνησικακία καὶ ἢ Ἀκηδία, ἢ Λαιμαργία καὶ Διαγογγυσμός, ἢ Τρυφή καὶ Σπατάλης ἐπιθυμία, ἢ τῆς σαρκὸς ἡδυπάθεια, καὶ ὁ χειμὼν τῆς ἀκολασίας, ἢ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ υπερηφανία καὶ πλεῖστα δὲ προσέτι ὅμοια πρὸς αὐτὰ εἶναι τὰ πάντα μὴ τὰ ὁποῖα σπαράσσεται ἡ ταλαίπωρος ψυχὴ μου.

Ἦ ψυχὴ μου, δένδρον ἄκαρπον, ἀνάστα, τί καθεύδεις; τὸ τέλος ἐγγίζει καὶ τῆς ἀξίνης καὶ πυρὸς γέγονες ἀξία. Τὸ δένδρον τὸ ἄκαρπον ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Οἱ μοι! τὸν Κύριόν μου καὶ Θεόν διὰ τῆς ἁμαρτίας καθύβρισα! Οὐχὶ πᾶσα ἁμαρτία ὕβρις εἰς τὸν Θεόν λογίζεται δι' ἀθετήσεως, ἡ δὲ εἰς τὸν Θεὸν ὕβρις πόσον μέγα κακόν; Ἰησοῦ ἀπειράγαθε Κύριε, διατί ἄλλο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατήλθες καὶ εἰς ἐπινειδίστον θάνατον τὸν ἑαυτὸν σου παρέδωκας παρὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἁμαρτωλῶν, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ;

Z'.

Στέναζον λοιπόν, ὦ ψυχὴ, θερμῶς, πόθῃτον σφοδρῶς, ἵνα ἀξιωθῇς εἰς τὴν ὑπερκόσμιον ἐκεῖνην οὐρανίαν πόλιν νὰ φθάσῃς περὶ τῆς ὁποίας ἐλάλησαν τὰ τόσον δεδοξασμένα, ὅπου εἶναι τῶν εὐφραυνόμενων πάντων ἡ κατοικία. Διὰ τῆς ἀγάπης θὰ δυνηθῇς νὰ ἀναβῇς πρὸς αὐτήν. Οὐδὲν εἶναι ἀδύνατον, οὐδὲν εἶναι δύσκολον εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν γλυκύτατον τῆς ψυχῆς νυμφίον Χριστόν. Ψυχὴ ἀγαπῶσα συνεχῶς ἀναβαίνει. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς δὲν παύουν νὰ κηρύττουν ὅτι ὀφείλω νὰ ἀγαπῶ τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου.

Δέομαι σου λοιπόν, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου καὶ νυμφίός μου, δι' ἐκεῖνας τὰς ζωοπαρόχους πληγὰς, τὰς ὁποίας ὑπέφερες διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν διὰ τὸ πολῦτιμον ἐκεῖνο καὶ πανάγιον αἷμα, τὸ ὅποιον ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐξεπέγαγεν, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξηγοράσθημεν, τραυματίσον τὴν φιλαμαρτήμονα ψυχὴν μου, χάριν τῆς ὁποίας ἐπροτίμησας καὶ ν' ἀποθάνῃς, τραυματίσον αὐτήν μετὰ τὸ πεπυρωμένον καὶ ἰσχυρότατον βέλος τῆς υπερβολικῆς σου ἀγάπης. Τραυματίσον μου τὴν καρδίαν μετὰ τὸ βέλος τοῦ ἁγίου σου πόθου διὰ νὰ λέγῃ πρὸς Σὲ ἡ ψυχὴ μου· τετρωμένη διὰ τῆς πρὸς Σὲ ἀγάπης εἰμαι, ὥστε εἰς ἐμὲ ἀπὸ τοιοῦτον τραῦμα νὰ ρέωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡμέραν καὶ νύκτα τὰ δάκρυα.

Δός μοι ταύτην τὴν χάριν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, Κύριε καὶ διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ὥστε νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὰ δάκρυά μου νὰ γίνωνται ὁ ἄρτος μου, διότι Σὺ ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης καὶ ὁ ἀρετῆς ἀπάσης καθηγεμῶν, ἐδίδαξας ἡμᾶς καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ παραδείγματος νὰ θρηνώμεν καὶ νὰ ὀδυρόμεθα εἰπὼν· «μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται». Σὺ ἐπὶ τῷ φίλῳ σου ἔκλαυσας τεθνηκότι καὶ πολλὰ δάκρυα ἔχυσες διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἐπιγεῖου Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία σὲ ἠθέτησε. Δέομαι σου λοιπόν, Ἰησοῦ πανάγαθε, δι' ἐκεῖνα τὰ πολῦτιμα δάκρυα, δι' ὅλους τοὺς οἰκτιρμούς σου, δός μοι ταύτην τὴν χάριν τῶν δακρύων, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐπιθυμεῖ καὶ ἐφίεται ἡ ψυχὴ μου. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, Κύριε, καὶ ἐλέησόν με, διότι αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν. Δός μοι τὰ δάκρυα ἐξ ὅλης μου ἑσώθεν τῆς καρδίας, τὰ ὁποῖα νὰ δύνανται νὰ λύσουν τὰς σειρὰς τῶν πολλῶν μου καὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων καὶ νὰ φέρουν τὴν οὐρανίαν χάριν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν μου. Δὲν δύναμαι Κύριε νὰ ἔχω ταύτην τὴν χάριν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, παρὰ μόνον διὰ τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὸ ὅποιον εἰς μετάνοιαν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας δόχηται καὶ πρὸς τὸν θῆρην παρακινεῖ.

Δός μοι αὐτὴν τὴν χάριν τῶν δακρύων, Κύριέ μου ὡς ἔδωκας αὐτήν εἰς τοὺς πατέρας ἡμῶν, εἰς τὰ ἔχνη τῶν ὁποίων ἀξίωσόν με νὰ βαδίσω, θρηνῶν διὰ παντός τὸν ἑαυτὸν μου, καθὼς ἐκεῖνοι τοὺς ἑαυτούς των, ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐπωδύροντο. Μὲ τὰς πρεσβείας ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι εἰς Σὲ εὐηρέστησαν καὶ εἰς Σὲ πιστῶς ἔδωκεν, οἰκτεῖρον καὶ ἐμὲ τὸν λίαν ἐλεεινὸν καὶ ἀνάξιον δούλόν σου καὶ παράσχου μοι τὸ χάρισμα τῶν δακρύων διὰ παντός, ὥστε ν' ἀξιωθῶ νὰ παρουσιασθῶ κατενώπιόν σου, ὁ Θεός μου, διὰ τὸ πῦρ τῆς συντριβῆς, ὡς ὀλοκαύτωμα πτόν καὶ μεμελωμένον ἐπὶ τοῦτῃς ἐμῆς καρδίας θυσιαστηρίου σφραγισθέν, εἰς ὁμῆν εὐωδίας εἰς Σὲ πρὸς σφερόμενον. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ποίησόν με νὰ κλαίω ἀκαταπαύστως χωρὶς νὰ δέχωμαι οὐδεμίαν παρηγορίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος βίου, ὥς ὅτε ἀξιωθῶ νὰ ἴδω Σὲ τὸν νυμφίον μου τὸν κάλλει ὥρατον καὶ Θεόν μου καὶ Κύριον, καὶ ἀνακράξω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἀγαπῶντων Σὲ ἐκλεκτῶν πλήρης ἀνερμηνεύτου ἀγαλλιάσεως λέγων. Ἰδοὺ λοιπόν θνητὸν ἐπὶ τοῦ θανάτου, αὐτὸν τώρα βλέπω. Ὅπερ ἐπὶ ἡλπίζον τῶρα πλέον κατέχω. Ὅπερ ἐζήτητον τώρα ἀπολαμβάνω. Διότι εἰς τοὺς οὐρανούς με ἔκτεινον συνήφθην, τὸν ὅποιον ἐπὶ τῆς γῆς ζῶν ἐξ ὀλῆς μου τῆς ψυχῆς ἠγάπησα. Αὐτὸν ἀνυμνῶ, εὐλογῶ καὶ προσκυνῶ τὸν Θεόν μου τὸν ζῶντα καὶ βασιλεύοντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Χάρισαί μοι Κύριε, τὸ φοβεῖσθαί Σε· χάρισαί μοι καρδίας κατάνυξιν, διανοίας

ταπεινώσιν, συνειδήσεως καθαρότητα· χάρισαί μοι τὸ νὰ δύναμαι πάντοτε νὰ διατηρῶ, τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ μηδέποτε νὰ λησμονῶ τὰ ἁμαρτήματά μου, μηδὲν δὲ νὰ ἐξετάζω τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμὲ ἀπὸ θρόνου ἀγίας μεγαλοσύνης Σου, φέσαι τῶν ἁμαρτιῶν μου, φέσαι τῶν ἀνομιῶν μου, φέσαι τῶν χαλεπῶν μου ἐγκλημάτων. Ἐπίσκεψαί με ἀσθενοῦντα, θεραπεύσον νοσοῦντα, ἴασαι παραλυθέντα, ἐγείραι νεκρωθέντα.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, ἐλέησόν με. Καὶ παράσχου μοι τὴν ἄφειδον πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, δέομαί Σου, Κύριε. Εἰσάκουσον ὁ Θεός μου, εἰσάκουσον ὁ φωτισμός μου. Γλυκύτατε, εὐμενέστατε, προσφιλέστατε, ποθεινότε, περικαλλέστατε Κύριέ μου, ἴασαί με καὶ ἰαθήσομαι, σῶσον με καὶ σωθήσομαι. Ἐπίχεε εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν γλυκασμόν τὸν ἐκ τοῦ ἐλέους σου, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῶ καὶ νὰ μὴ διανοοῦμαι μηδὲν γῆινον, μηδὲν σαρκώδες, ἀλλὰ Σὲ μόνον νὰ ἀγαπῶ, Σὲ μόνον εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὰ χεῖλη νὰ φέρω!

Ἐγχαράξον διὰ τοῦ δακτύλου Σου εἰς τὸ στήθος μου τὴν γλυκυτάτην μνήμην τοῦ μελισταγοῦς Σου ὀνόματος. Ἐπίγραψον εἰς τοὺς πίνακας τῆς καρδίας μου τὸ ἅγιόν Σου θέλημα καὶ τὰ Σὰ δικαιώματα, ἵνα ἀξιωθῶ Σὲ τὸν γλυκυτάτόν μου Κύριον καὶ τὰς ἐντολάς Σου πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ ἔχω καὶ νὰ εὐφραίνωμαι κατὰ τὸ γεγραμμένον «ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθη». Ἀγαψον εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐκεῖνο τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεμψας καὶ ἀφόδρα ἠθέλησας, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰς κιβδήλους ἀγαπήσεις τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου. Πύρωσόν με, ὦ ἀγάπη οὐρανία, ὁλόκληρον μὲ τὴν φλόγα Σου τὴν ἁγίαν, μὲ τὸν πόθον Σου, μὲ τὴν τερπνότητά Σου καὶ ἀγαλλίασιν, μὲ τὴν ὀρεξίν καὶ ἔφειδον πρὸς Σὲ τὴν ἁγίαν καὶ ἀγαθὴν καὶ ἀγνήν καὶ καθαρωτάτην· διότι ἡ μὴ ἀγαπήσας Σε ψυχὴ τὸν κόσμον ἀγαπᾷ, εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλεύει εἰς μοχθηρίας ὑποπίπτει, οὐδέποτε ἐφυσυχίζει, οὐδέποτε εἰς ἀσφάλειαν εὐρίσκεται. Ἀξιώσόν με λοιπόν, ὦ πανοικτίρμον Κύριε, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε, νὰ δουλεύῃ εἰς σὲ πάντοτε, ἡ διάνοιά μου καὶ νὰ καίεται ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς Σε. Ὡς ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ μου ἐν Σοί, ὁ Θεός μου. Ἀξιώσόν με νὰ ψάλλω τὰς ὕμνων Σου καὶ ὠδούς Σου καὶ φιλανθρωπίαν Σου ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐλθέ, δέομαί Σου, εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἐχθροῦ καὶ παντὸς μετωρισμοῦ. Ἀρπάσον τὸν νοῦν μου πρὸς Σέ. Ἰδοὺ, ἐπὶ τῆς θύρας ἐστηκώς κρούω, ἀνοιξόν μοι τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου. Ἐλέησόν με κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, μὲ τοὺς ὁποίους ἡμᾶς ἐπεσκέψης, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους. Δώρησαί μοι, ἵνα καὶ διὰ τῆς καρδίας καὶ μὲ τὰ χεῖλη καὶ μὲ ὅλα μου τὰ ὄσα ὕμνω καὶ δοξάζω Σε. Αὕτη εἶναι ἡ παρηγορία μου εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς ἐνταῦθα ἐξορίας μου. Διὰ τῆς χειρὸς Σου κάταχε τὴν καρδίαν μου, διότι ἄνευ Σοῦ, δὲν δύναται εἰς τὰ ὑψηλότερα νὰ ἀνυψοῦται. «Οἱμοι, ὅτι ἡ παροιμία μου ἐμακρύνθη! Κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ, πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου. Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὥστε περισσεύω καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω; Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ἠλίσσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐκζητῶν Σε τὸν Θεόν μου». Οὐδὲν εἶναι δι' ἐμὲ τόσον γλυκὺ, ὅσον τὸ νὰ ζῶ ἐν τῷ Κυρίῳ μου. Ἐμοὶ γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ τῷ Θεῷ προσκολλησθαι.

Ὡς θαυμαστά! ὡς ὥρατα! ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων! Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ἁμαρτωλὸς ψυχὴ μου διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτά. Κύριε ἠγάπησα εὐπρέπειαν οἴκου σου καὶ τόπον σκηνώματος δόξης σου. Μίαν ἡτσηάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω, τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου! Ὡς ἐπιποθεῖ ἡ ἐλπίς μου πρὸς Σὲ ὁ Θεός· πότε ἤξω καὶ ὀφθῆσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ; » Πότε αὐτὸν θὰ ἴδω εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων; Διότι εἰς ταύτην τὴν γῆν τῶν θνησκόντων δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν με θνητοῦς ὀφθαλμοῦς νὰ γίνῃ ὁρατός. Πότε λοιπόν θὰ μεταβῶ εἰς τὸν θαυμαστὸν ἐκεῖνον καὶ ὡραϊστικὸν οἶκόν σου, ὅπου ἤχῃ φωνὴ ἀγαλλιότητος καὶ ἐξομολογήσεως ἐν σκηνῇ δικαίων; Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ Σου, Κύριε, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί Σε. Ὡς μάκαρες καὶ ὄντως παμμάκαρες ἐκεῖνοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου εἰς τὴν οὐράνιον ἐκεῖνην κληρονομίαν Σου! Ἰδοὺ, Κύριε, οἱ ἅγιοί Σου ὥσει κρίνα ἐνώπιόν Σου ἀνθοῦσιν. Ὡς πολὺ τὸ πλῆθος τῆς χρηστότητός Σου, Κύριε! Πόσον θαυμαστὰ ἐμπνέεις εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγαπώντων Σε Κύριε; Πόσον ὑπερφυῖς εἶναι ἡ γλυκύτης τῆς ἀγάπης σου, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουν οἱ δούλοι Σου· δὲν ἀγαποῦν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ σέ· καὶ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο...; μηδὲ ἐπιθυμοῦν νὰ σκέπτονται ἄλλο τι πλὴν Σοῦ! Εὐτυχεῖς ἀληθῶς καὶ μακάριοι, εἰς ὅσους Σὺ μόνος ὑπάρχεις ἡ ἐλπίς, χαριτόβλυτε καὶ γλυκύτατε καὶ ὑπεραγάπητε Κύριε, τῶν ὁποίων ἅπαν τὸ ἔργον διὰ παντός εἶναι τὸ προσεύχεσθαι καθὼς γέγραπται. «Μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν· μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν. Μακάριος ἀνὴρ, ὃ ἐστὶν ἀντίληψις αὐτῷ παρὰ σοῦ, ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, εἰς τὸν τόπον ὃν ἔθετο. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται».

Ποίησόν με, Κύριέ μου καὶ Θεέ μου, Ἰησοῦ Γλυκύτατε. Χριστέ μου, ὥστε νὰ ἔχω καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην πάντοτε ἐνώπιόν σου κρουνοῦς δακρύων πηγάζουσαν! Ποίησον, ὥστε ὁλος ὁ πόθος ἐντός μου εἰς τὰ ἐγκόσμια ταῦτα ν' ἀποσβέσθῃ καὶ ὅλα τὰ ἐνταῦθα παρερχόμενα νὰ λησμονήσω. Δός μοι λοιπόν Κύριε πάντοτε νὰ σὲ ἀγαπῶ ὅσον θέλω καὶ ὅσον ὀφείλω, διὰ νὰ εἶσαι Σὺ ὁ λογισμός μου καὶ ὅλη ἡ μελέτη μου.

Ἀξιώσόν με νὰ μελετῶ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀδιαλείπτως· καὶ ἐν καιρῷ τῆς νυκτός πρὸς σὲ νὰ στρέφεται ὁλόκληρος ἡ διάνοιά μου καὶ ἡ διάθεσίς μου. Καθῆλωτον, δέομαί Σου, ἐκ τοῦ φόβου Σου τὰς σάρκας μου Κύριε. Εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Καταβῆτω, Κύριε ἐπὶ τῆς καρδίας μου ἡ γλυκυτάτη ὁσμὴ Σου, ἥς κυριεύσῃ αὐτὴν ὁ ἅγιος πόθος Σου, ὁ ὁποῖος θὰ διανοήξῃ εἰς αὐτὴν φλέβας ὁδοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώθους Σου, ὁ ὁποῖος θὰ διανοήξῃ εἰς αὐτὴν φλέβας ὁδοῦ ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Δέσποτα πανελεημονέστατε καὶ κριτὰ δικαιοσύνης, φεῖ πόσον τὰ τέκνα τοῦ αἰῶνος τοῦ πονηροῦ, οἱ υἱοὶ τῆς νυκτός καὶ τοῦ σκότους μὲ περισσότερον πόθον καὶ μεγαλυτέραν προθυμίαν καὶ δύναμιν τὸν πλοῦτον τῆς ἀπωλείας καὶ τὰς τιμὰς καὶ προσκαίρους καὶ δόξας ψευδεῖς ἀγαποῦν καὶ ζητοῦν, παρ' ὅσον ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι Σοὶ ὑπεσκέθημεν νὰ σὲ λατρεύωμεν, ἀγκυλώμεν σὲ τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μᾶς ἐδημιούργησας καὶ πεσόντας εἰς τὴν ἁμαρτίαν μᾶς ἐξηγόρασας διὰ τοῦ ἀπειροτέρου ἁγίου αἵματός Σου!

Χριστέ μου γλυκύτατε, Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε, ἐμπλησόν μου τὴν καρδίαν μου τῆς ἀσβέστου ἀγαπήσεώς Σου, ὥστε ἡ ψυχὴ μου μὲ ὅλον τὸ φίλτρον, μὲ ὅλην τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ζέσιν νὰ ἀγαπᾷ Σὲ τὸν Νυμφίον μου τὸν πανυ περικαλλὴ καὶ ὠραῖον καὶ ὡς ἑλκός διψῶσα νὰ τρέχῃ ἐπὶ Σὲ τὴν πηγὴν ὕδατος τοῦ ζῶντος.

Ἐκλιπαρῶ Σέ, διὰ τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἀνοιξόν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου εἰς πολυαμάρτητον καὶ οἰκτρὰν ψυχὴν μου καὶ γενοῦ μοι ἴλαος καὶ καθάρισόν με ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καὶ κέλευσον, ἵνα εἰσέλθω πρὸς Σὲ καὶ ἀναπαυθῶ πλησίον σου καὶ εὖρω τὴν ἀναψυχὴν καὶ τὴν τροφὴν ἀπὸ σέ, ὁ ὁποῖος εἶσαι ὁ ἄρτος, ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ ζῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ ποιήσόν με, Σὺ ὁ διατάξας τὴν μαινομένην θάλασσαν νὰ σιγήσῃ καὶ ἐσίγησεν τὰ κύματα τῆς καρδίας μου καὶ ἅπαντα τὰ ἐντός μου νὰ καταστῶσιν εἰς γαλήνην καὶ εὐδίαν καὶ ἀζήωσόν με διὰ παντός νὰ ἀτενίζω πρὸς Σὲ τὸ γλυκύτατόν μου φῶς καὶ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν ὁμίχλην τῶν πολυπαράχων διενθυμήσεων καὶ ἐν χαρᾷ τοιουτοτρόπως νὰ ἀξιωθῶ νὰ ψάλλω «ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω ὅτι σὺ Κύριε κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατόπισάς με». Θέλω Κύριε καὶ ἐπιθυμῶ καὶ ποθῶ καὶ ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὸ πολυαμάρτητον πλάσμα σου, διὰ παντός τοῦ βίου μου νὰ ὑμνῶ τὸ ἔλεός σου καὶ τὴν φιλανθρωπίαν σου πρὸς ἐμέ.

Ὁ Θεός μου ἡ ζωὴ μου ἡ ἰσχὺς μου, ἡ αἰνεσίς μου, ποιήσον λοιπὸν καὶ ἐμὲ ἄξιον τοῦ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε. Παράσχου φῶς εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ λόγον εἰς τὸ στόμα μου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι καλὸς ὁ αἶνος εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ ἐπειδὴ ἄνθρωπος εἰμὶ ἐγὼ ἔχων ἀκάθαρτα χεῖλη, διὰ τοῦτο, καθυκατεύω τὴν ἀγαθωσύνην σου, καθάρισον τὴν καρδίαν μου ἀπὸ παντός μολυσμοῦ. Ἀγιάσόν με ὁ παντοδύναμος ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Καὶ ποιήσόν με τοῦ αἰνεῖν σὲ ἄξιον. Πρόσδεξις εὐμενῶς ὡς ὁσμὴν εὐωδίας τὴν ἐκ τῶν ρυπαρῶν μου χειλέων θυσίαν ταύτην. Εὐφρανὼν τὴν ψυχὴν μου, διότι περίλυπος εἶναι, ἐπειδὴ μεταπίπτει διὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ καθίσταται ἄβυσσος. Εἰπέ τῇ ψυχῇ μου· Σωτηρία σου εἰμὶ ἐγὼ! Ἐνύσταξεν ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ ἀκηδίας βεβαίωσόν με ἐν τοῖς λόγοις σου. Ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου οἱ μισοῦντές με ὡς ῥεῶν δαίμονες. Ἰδοὺ ἔστηκε κατ' ἐναντίον ἡμῶν ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος καὶ ὡς λέων ὠρυόμενος ζητεῖ νὰ κατσίπῃ ἡμᾶς καὶ περιέρχεται πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ· ἄλλοτε ὡς λέων, ἄλλοτε ὡς δράκων· πότε ὡς ἄρνιον, πότε ὡς λύκος· ἄλλοτε ὡς σκότος φύσει ὑπάρχων· ἄλλοτε ὡς φῶς μετασχηματίζεται καὶ εἰς ἄγγελον φωτός μεταβάλλεται ὁ πανοῦργος καὶ δόλιος πολέμιος ἡμῶν οὗτος Κύριε, καὶ μυρίους πειρασμοὺς μηχανάται φανερώς καὶ ἀφανῶς, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ ἐνεδρεῖ τοῦ ἀρπάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Ἀλλὰ Σὺ, Κύριε, ρῦσαι ἡμᾶς ὁ Θεός ἡμῶν ὁ σώζων πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς Σέ. Διότι ἂν μὴ Σὺ Κύριε προφθασῇ καὶ φωτίσῃ καὶ βοηθήσῃ ἡμᾶς δὲν δυνάμεθα νὰ διακρινώμεν καὶ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς μεθοδεῖας τοῦ ἐχθροῦ. Γενοῦ μοι, Κύριε, εἰς Θεὸν ὑπερασπιστὴν καὶ εἰς τόπον ὀχυρὸν τοῦ σώσαι με. Αἱ θλίψεις τῆς καρδίας μου ἐπληθύνθησαν ἐκ τῶν ἀναγκῶν μου ἐξάγαγέ με. Ἴδε τὴν ταπεινώσιν μου καὶ τὸν κό-

πον μου καὶ ἄφες πάσας τὰς ἀμαρτίας μου. Εἶπεν ὁ ἐχθρὸς ὅτι θέλει μὲ καταδιώξει καὶ θέλει με καταλάβει καὶ θέλει κυριεύσει τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι δὲν θέλω εὖρει σωτηρίαν πλησίον Σου. Καυχᾶται ὁ ἐχθρὸς μου ὅτι Σὺ Κύριε με ἐγκατέλιπες καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὸν θάνατόν μου. Αὐτὸς εἶναι Κύριέ μου ὁ ληστής ὁ πρῶτιστος καὶ ὁ ἔσχατος ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ ἀρπάσῃ τὴν δόξαν σου καὶ κατέπεσε πτῶμα ἐξαισίων εἰς τὰ σκότη τοῦ Ἄδου ἀπὸ τὴν ἑπαρσίαν σου. Αὐτὸς καὶ τώρα Κύριε ὁ Θεός μου, ἡ ζωὴ μου, δὲν παύει νὰ καταδιώκῃ τὰ τέκνα σου, ἀπὸ μίσος ἐναντίον σου, ὃ ὑπέρτατε Βασιλεῦ, καὶ ζητεῖ ἐκ φθόνου τὸ πλάσμα σου νὰ ἀπολέσῃ, τὸ ὁποῖον ἀπὸ μίαν ἀπειρον ἀγαθωσύνην σου ἐδημιούργησας κατ' εἰκόνα σου, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν αἰωνίαν δόξαν τῆς βασιλείας σου. Ἀγωνίζεται Κύριέ μου νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μὲν ἔχασεν ἀπὸ ἑπαρσίαν, σὺ δὲ μὴ ἐχάρισες διὰ τοῦ αἵματός Σου τοῦ ἁγίου, διὰ τοῦ οὐλοῦ εὗρεσκον τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τὸ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας ἀπολαμβάνω. Ἀνάστηθι Κύριε, εἰς τὴν βοήθειάν μου καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με· μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευς εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε, τῆς σωτηρίας μου. Μὴ μνησθῇς ἀνομιῶν μου ἀρχαίων καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ δούλου σου, ὅτι θλίβομαι· ταχὺ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεός ἐν τῷ πληθεῖ τοῦ ἐλέους Σου· καὶ ἐν τῷ ὄνόματί σου σώσον με. Δὸς εἰς ὄνειδος τοὺς καταπατοῦντας με. Σύντριψον τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν. Τὰς μύλας τῶν λεόντων σύνθλασον· μὴ ποτὲ εἴπῃ ὁ ἐχθρὸς μου ἰσχυρὰ πρὸς αὐτόν. Διὰ τοῦτο φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου μὴ ποτε ὑπνώσω πρὸς θάνατον. Ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἡ ὑπομονὴ μου Κύριε, Κύριε ἡ ἐλπίς σου ἐκ νεότητός μου. Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων ἐχθρῶν, ὅτι Σὺ ὑπάρχεις ἀντιλήπτωρ μου, ἡ δόξα μου καὶ ὕψων τὴν κεφαλὴν μου. Κύριε Σὺ εἶσαι ὁ Θεός μου, τὸ ἔλεός μου· σώσει με ἡ δεξιὰ σου. Ἡ καρδία μου ἀγαλλιάσεται ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου Κύριε ὁ Θεός μου εἰς τὸν αἰῶνα ἐξομολογήσομαι σοι. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰῶνα ἄσονται.

Λύτρωσαί με, Κύριε, ἀπὸ τῆς ζοφερᾶς ὀφείας τῶν πονηρῶν δαιμόνων καὶ πάσης τῆς καθ' ἡμῶν κινουμένης ἐπιβουλῆς αὐτῶν. Καὶ ἕως γήρατος μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, δεόμεθά σου καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὥστε νὰ φανώμεν ἀνάξιοι τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ ἀγνώμονες πρὸς τὸ πλῆθος τῶν εὐεργεσιῶν σου. Θερμῶς λοιπὸν σὲ παρακαλοῦμεν καὶ ἐκλιπαροῦμεν καὶ καθυκατεύομεν· αὐξήσον τὴν ἐλπίδα, αὐξήσον τὴν ἀγάπην. Ποιήσον ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτός σου εἰς μὲν τὴν πίστιν νὰ εἴμεθα διὰ παντός ἐστηριγμένοι, εἰς δὲ τὰς πράξεις ἐνεργοὶ καὶ δραστήριοι, ἵνα καὶ διὰ τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ διὰ τῶν προσαπαιτουμένων ἀξίων ἔργων αὐτῆς, ὅταν σὺ ἐλεῇς ἡμᾶς, καταστήσωμεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ὅπου κατοπτεύοντες τὴν δόξαν σου καθὼς εἶναι, νὰ λατρεύωμεν τὴν μεγαλωσύνην σου καὶ καθ' ἡμεῖς νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ λέγωμεν. «Δόξα τῷ Πατρὶ τῷ ἡμᾶς ποιήσαντι, δόξα τῷ Υἱῷ τῷ ἡμᾶς ἐξαγοράσαντι, δόξα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τῷ ἡμᾶς καθαγιασάντι· δόξα τῇ ἐν ὑψίστοις ἁγία καὶ Ὁμοουσίῳ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, τῆς Ὁποίας τὰ ἔργα εἶνε ἀδιαχώριστα, τῆς Ὁποίας τὸ κράτος αἰώνιον. Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέ-

πει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, Σοὶ τιμὴ πάντα προσκύνησις καὶ εὐλογία καὶ εὐχαριστία τῷ πανσθενεῖ καὶ παντοδυνάμει Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡ Ὑπεραγία καὶ Ὑπεράμωμε παρθένε Θεοτόκε Μαρία, ἡ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Μήτηρ ἀξίωσον ὑπὲρ ἐμοῦ μεσίτρια γενέσθαι πρὸς Αὐτόν, τοῦ Οποίου ἡ ζωὴ νὰ γένηται ἐμφυχὸς ναὸς. Προσέτι δὲ καὶ Ὑμεῖς, ὦ Γαβριὴλ καὶ Μιχαὴλ καὶ Ραφαὴλ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων εἰ χοροὶ καὶ τὰ πλήθη τῶν Πατριαρχῶν. Προφητῶν, Ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἱερῶν, Λευιτῶν, Μοναχῶν, Παρθένων καὶ πάντων τῶν δικαίων καὶ ὑμεῖς τὸν Δεσπότην Χριστόν, ὅπου ἐξέλεξεν ὑμᾶς, παρακαλῶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ μὴ ἀρνηθῆτε νὰ ἱκετεύητε ὥπως ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῶν φαρύγγων τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αἰώνιου κατὰ τὴν ὑπεράγαθον αὐτοῦ φιλάνθρωπιαν καὶ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος. Δὸς δὲ Κύριε εἰς μὲν τοὺς ἱερεῖς ὁμοφροσύνην καὶ ἐνότητα, εἰς δὲ τοὺς βασιλεῖς καὶ ἀρχοντας καὶ εἰς ὅλους τοὺς τεταγμένους νὰ κρίνῃσι δικαίως γαλήνην καὶ εἰρήνην.

Δέομαι Σοῦ δὲ προσέτι καὶ ὑπὲρ ὅλης Σοῦ τῆς ἁγίας Σοῦ Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, χάρισαι εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην ὕψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων. Καθικετεύω Σε, Κύριε καὶ ὑπὲρ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, μοναστικῶν τε καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν εἰς Σε πιστευόντων καὶ ἐξ ἀγάπης ἁγίας ὑπὲρ Σοῦ κοπιώντων, ἵνα σταθερῶς καταγίνονται εἰς τὰ ἀρμόδια καὶ ψυχροσώτηρια αὐτῶν ἔργα. Χάρισαι, Κύριε βασιλεῦ αἰώνιε, εἰς μὲν τοὺς παρθενεύοντας ἀγνότητα, εἰς δὲ τοὺς ἐν συζυγίᾳ ἀγιωσύνην, εἰς δὲ τοὺς ἐν μετανοίᾳ συγχώρησιν εἰς δὲ τοὺς χηρεῖα καὶ ἐν ὀρφανίᾳ τῶν ἀναγκαζομένων τὴν ἐπαρκεσίαν, εἰς δὲ τοὺς πενομένους ὑπεράσπισιν, εἰς τοὺς πενθοῦντας παρηγορίαν. εἰς τοὺς ἐν πίστει κεκυμημένους αἰώνιαν ἀνάπαυσιν, εἰς τοὺς ναυτιλλομένους ὄρμον σωτήριον, εἰς δὲ τοὺς ἀρίστους τὸν στήριγμόν εἰς τὴν χρηστότητα, εἰς τοὺς μετρίους ὡς πρὸς τὴν ἀγαθότητα τὴν πρόοδον εἰς τὰ πνευματικά καὶ εἰς τοὺς φανίλους καὶ ἐν ἁμαρτίαις ζῶντας (ὡς ἐμὲ τὸν ἄθλιον) ταχέαν τὴν ἐπανόρθωσιν ὡς καὶ εὐλκρινῇ τὴν μετάνοιαν ὦ μακρόθυμε καὶ πολυεὐσταγχε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ τοῦ κόσμου σωτὴρ καὶ ἐλευθερωτής, μεταξὺ πάντων καὶ κατὰ πάντα τὸν ἐκυτόν μου καθολογῶ διὰ εἶμαι ὁ πλέον ἁμαρτωλὸς ἀπὸ ὅλων. Ἀλλὰ σὺ ὁ πατὴρ ὁ ὕψιστος, ὁ πνυπεράγαθος, ὁ πάντας ἐλεῶν μὴ ἐπιτρέψεις νὰ φανῶ ἀνάξιος τοῦ ἐλέους σου. Κύριε ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, ὁ ἀνεχόμενός με εἰς τὴν ζωὴν, ἀξίωσόν με νὰ ἀφωσιωθῶ τελείως εἰς σέ, ἀφοῦ ἔλθω εἰς μετάνοιαν. Διέγειρόν μου τὸν νοῦν πρὸς τὰ κάτω ἐλκυσθέντα, ὥστε σὲ νὰ ἐκζητῶ καὶ σὲ νὰ ἐπιποθῶ καὶ σὲ τὸν ἀπανταχοῦ ἐν Τριάδι μόνον ἀληθινόν ἡμῶν Θεὸν ἀείποτε ὑπὲρ ἅπαντα νὰ ἀγαπῶ καὶ σὲ νὰ φοβῶμαι καὶ τὸ θέλημα σου νὰ ἐκτελῶ. Ἐξαιρέτως δέ, πάναγνε Δέσποτα, ἱκετεύω Σε τὸν ὁ περὺλογημένον ὄντα καὶ ὑπερένδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας, ὑπὲρ ὅλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μνημονεύουσιν ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου εἰς τὰς προσευχὰς αὐτῶν καὶ οἱ ὁποῖοι προθύμως ἔργον χρηστότητος καὶ ἀγάπης πρὸς ἐμὲ ἐπετέλεσαν καὶ ἐπιτελοῦσιν. Προσέτι δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν οὐκείων καὶ συγγενῶν μου, τῶν ζώντων καὶ τεθνάντων, ὥπως ἅπαντες οὗτοι σωτηρίας τύχῃσιν ἐνεκεν τοῦ ἐλέους σου, ὥστε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ ἀπολεσῇ.

Εὐδόκησον δὲ, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ τοῦ κόσμου σωτὴρ καὶ ῥύστης καὶ εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ σπαύδης ταχὺς βοήθης ἐφ' ὅσον ζῶσι, τεθνεώτας δὲ ἐν τῇ πίστει νὰ παράτῃς εἰς αὐτοὺς τὴν ἄφεσιν καὶ τὴν διὰ παντός τοῦ αἰῶνος ἀνάπαυσιν. Καὶ ἐκεῖνο δὲ πολὺ σὲ καθικετεύω Κύριε, ὁ ὅποιος ὑπάρχεις τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἵνα ὅταν μὲ φθάσῃ ἡ ἐσχάτη ἡμέρα καὶ ἔλθῃ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, τότε λοιπὸν ἐναντίον τοῦ κατηγοροῦ μου, τοῦ δολοῦ καὶ πονηροῦ δαίμονος, Σὺ νὰ μὲ γένης κριτὴς ἐλεήμων καὶ συνήγορος καὶ προστάτης κατὰ τοῦ ἀρχαίου μου ἐπιβόλου καὶ πολέμητορος.

Δίδει ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀξίος πρὸς οὐρανὸν νὰ ὑψῶναι τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νὰ δέωμαι ἐνώπιον σοῦ τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μου, καὶ πρέπειν εἶναι εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μου δεινῶν κλαίω διαρκῶς καὶ μετὰ ὀδυρμούς δακρύων νὰ θέλω νὰ σβύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἄλλ' ὅμως δὲν λησμονῶ δι' ἡμῶν χαμένος, ὅτι ἡμῶν μακρὰν σου, δι' ἡμῶν ὑπόδουλος τῆς ἁμαρτίας, σὺ δὲ κατήλθες ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μὲ ἐξαγοράσῃς! Τόσον δὲ μὲ ἡγάπησας, ὥστε καὶ τὸ ἴδιόν σου αἷμα νὰ ἰώσῃς ὡς ἀντίτιμον τῆς ἐξαγορᾶς μου, διὰ τοῦ ὁποῦ μὲ ἀνεκάλεσας ἀπὸ τὴν ἐξορίαν, μὲ ἐλευθέρωσας ἀπὸ τὴν δουλείαν, μὲ ἐξήρπασας ἀπὸ τὴν αἰώνιον πτωρίαν, μὲ ὠνόμασας μὲ τὸ ἴδιόν σου ὄνομα καὶ μὲ κατεσφράγισας μὲ τὸ αἷμα σου τὸ ἅγιον, διὰ νὰ εἶναι ἀνεξάλειπτος ἡ ἐνθύμησίς σου ἐντός μου καὶ βασιλεύῃς σὺ διὰ παντός ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἔχω μέρος μετὰ Σοῦ εἰς τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου. Κατὰ τὴν ὅραν λοιπὸν ταύτην πᾶρσόν μοι, ὁ Θεός μου, τὸν ὅποιον ἐκζητῶ, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, τὸν ὅποιον καὶ μὲ τὴν καρδίαν καὶ μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν (ὅση μου ὑπάρχει) ὁμολογῶν καὶ προσκυνῶν αἰνῶ καὶ δοξάζω. Ἡ ψυχὴ μου εἰς σέ εἶναι ἀφιερωμένη καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου ἀναφλέγεται ποθοῦσα σὲ μόνον νὰ ἴδῃ! Ὅταν ἐννοῶ τὴν ὅραν τὴν φοβερὰν τῆς ἐξόδου μου τρεμῶ ὁ τάλας! Ἀλλ' ὅταν ἡ γλυκερὰ μνήμη τοῦ ὑπερυμνήτου ὀνόματός σου κυριεύσῃ τὸν νοῦν μου τότε εὐφραίνεται ἡ καρδίᾳ μου, ὁ τρόμος αὐτῆς, τὸ τῆς θνητότητας γνῶρισμα, ὑποχωρεῖ μαζί μὲ τὸ βάρος τῶν πολλῶν μου ἄλλων ἀθλιότητων καὶ εἰρηνεύει ὁ λογισμός μου καὶ πάντα τὰ ἐντός μου ἡρεμοῦσι τὸ δὲ πνεῦμά μου καίόμενον ἀπὸ τὸν πόθον τῆς θέας σου ἐπιζητεῖ ν' ἀναλύσῃ ἀπὸ τοῦ γῆινου σκηώματος τοῦ σώματος τούτου καὶ ν' ἀναλάβῃ πτέρυγας ὥστε περισσεύει καὶ νὰ πετασθῇ καὶ νὰ φθάσῃ ἄχρι τῆς εὐπρεπείας τοῦ οἴκου σου καὶ τοῦ Θρόνου τῆς ἁγίας δόξης σου! Σὺ λοιπὸν γενοῦ μοι τὸ ἐμὸν ἀγαλλίαμα καὶ κατὰ τὴν ὅραν τῆς ἐξόδου μου, ὁ ὅποιος ὑπάρχεις ἡ ἐλπίς ἡ ἐμὴ καὶ ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀπολύτρωσις Ῥῥοσαι με κατὰ τὴν ὅραν ἐκείνην ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου διαβόλου καὶ ποιήσον, ὥπως μὴ παύσῃ ἡ ψυχὴ μου σὲ θερμῶς νὰ ἐκζητῇ καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀναλύῃ. Σε λοιπὸν, Κύριε πανοικτίρμων ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν πρὸς ὑποδοχὴν σου παρασκευάζεις, διὰ τοῦ πόθου, τὸν ὅποιον εἰς αὐτὴν ἐμπνέεις. Εἰσελθε, δέομαι σου, καὶ ταύτην προσενάρμοσον πρὸς σὲ αὐτὸν κατὰ ταιούτον τρόπον, ὥστε νὰ κατέχῃς αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Μὴ λοιπὸν ἐγκαταλίπῃς με τὸν ἐπὶκαλούμενόν Σε, παρακαλῶ, πολυέλεε Κύριε. Ἐπεξήγησά Σε Κύριε, καὶ εὐρὸν Σε καὶ ἐπιποθῶ νὰ ἀγαπῶ Σε. Ἐπαύξησον τὸν ἐντός μου πόθον καὶ δὸς αὐτὸ, τὸ ὅποιον παρὰ σοῦ ζητῶ. Δίδει καὶ ἂν δ-

λα βασιλίσσου σου δώσης εἰς ἐμέ, δὲν μ' ἐξαρκούν εἰς τὸν δούλόν σου, ἐὰν μὴ τὸν ἑαυτὸν σου δώσης εἰς ἐμέ. Δός μοι λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν σου ὁ Θεός μου, τὸν ἑαυτὸν σου ἀπόδος μοι. Σὲ ἀγαπῶ : Συνέχομαι ἀπὸ τὴν ἀγάπην σου· πυρπολοῦμαι ἀπὸ τὸν πόθον σου εὐφραίνομαι ἀπὸ τὴν μνήμην τὴν γλυκυτάτην τοῦ υπερποθέτου ὀνόματός σου! Ζητῶ τὴν βασιλείαν σου, καθὼς με ἐδίδασκες διὰ Σὲ Αὐτόν, ἵνα σὲ ἀπολαύσω, τὸ γλυκύτατον φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁ ὁποῖος εἶσαι «**ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περὰ τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν**» ἐν θαλάσῃ πολυταράχῃ τῆς παρουσίας ζωῆς. Βλέπεις, Κύριε, τοὺς περὶ ἡμᾶς κινδύνους. Σῶσον ἡμᾶς ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου καὶ ἀξίωσόν μας νὰ εἰσεέλθωμεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς Βασιλείας σου.

Οἰκτιρῶν καὶ πολυέλεε Κύριε, μὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου παρίδῃς τὴν δέησίν μου καὶ ἐξομολόγησιν ταύτην· ἀλλ' ἐνεκεν τῆς χρηστότητός σου ἐπάκουσον ὁ Θεός μου! Ἐπάκουσον μου τῶν αἰτήσεων καὶ τοῦ πόθου μου τὴν ἐκπλήρωσιν πρεσβεία καὶ χάριτι τῆς ὑπερενδόξου Παρθένου Μαρίας τῆς Κυρίας μου καὶ Παναγίας Μητρός σου καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ὁ Θεός μου ὁ ἀληθινός, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον. Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεός Σαβαώθ, ὁ φοβερός καὶ ἰσχυρός, ὁ δίκαιος καὶ ἐλεήμων, ὁ θαυμαστός καὶ αἰνετός, καὶ ἀγαπητός. Ὁ εἰς Θεός, πρόσωπα δὲ τρία οὐσία δὲ μία καὶ δύναμις τε καὶ σοφία καὶ ἀγαθότης μία· ἡ μία καὶ ἀδιαίρετος Τριάς. Ἀνοίξον μοι τὰς πύλας τῆς δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος πρὸς σε κράζω. Ἰδοὺ πρὸ τῆς πύλης ἵσταμαι τοῦ οἴκου σου Δέσποτα ὡς ἐπαίτης καὶ κρούω. Διάρταξον λοιπὸν ν' ἀνοιχθῶσιν εἰς ἐμέ κρούοντα. διότι εἶπες «κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ἡμῖν. Κρούουν βεβαίως, ὦ Πάτερ πολυεύσπλαγχνε, κρούουν πρὸς τὴν θύραν σου οἱ βαθεῖς ἀναστεναγμοὶ τῶν σφοδρῶν πρὸς σὲ ἐπιθυμιῶν τῆς καρδίας μου καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου δακρύων. Ἐνώπιόν σου ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία μου πᾶσα «καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη». Σὺ λοιπὸν, Κύριε, «**μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου!**» Εἰσάκουσον Κύριε, τῆς φωνῆς τοῦ κλαυθμοῦ τοῦ παιδός σου καὶ ἐκτενῶν σου τὴν χεῖρα τὴν ὑπεράγαθον πρὸς βοήθειάν μου, ὅπως ἐξάξῃς με ἐκ τῶν βαθέων τῶν ὕδατων καὶ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς ἰλῦος ἐκσπάσῃς με τῆς ἀθλιότητος, ἵνα μὴ ἀπολεσθῶ ἐνώπιον τῶν πανοικτιρμόνων σπλάγγων τῆς ἀπειρου σου ἀγαθότητος. Ἀξίωσόν με, Κύριε, νὰ ἀπολήξω πρὸς σὲ τὸν Θεόν μου, νὰ βλέπω τὸν πλοῦτον τῆς βασιλείας σου, νὰ θεωρῶ τὴν τερπνότητα τοῦ προσώπου σου ἀδιαλείπτως καὶ νὰ αἰνῶ καὶ δοξάζω τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον.

Ναὶ Κύριε, ὁ ποιῶν θαυμάσια, ὁ πλατύνων τὴν καρδίαν μου εἰς τὸ νὰ μνημονεύω τοῦ υπερυμνήτου ὀνόματός σου· ὁ φωτίζων τὴν νεότητά μου καὶ μὴ παραβλέπων τὸ γῆρας μου· ἀλλ' ἀγαλλιάσθαι ποιῶν πάντα τὰ ὅσα μου καὶ ὡς ἀετοῦ ἀνακαίνιζων τὴν πολιάν μου ἀντιλαβοῦ μοι, καὶ πρὸς σὲ ἔλκυσόν με· καὶ εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἁγίων σου ἀγγέλων καὶ τοῦ χοροῦ πάντων τῶν ἁγίων σου καὶ ἐμὲ ὁ μόσκηνον συγκατάταξον κατὰ τὸ πλοῦσιον ἑλεός σου ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ Οὐράνιε ἐξομολογοῦμαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἐφάνερωσας τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον εἰς ἐμέ τὸν ἄχρετον δούλόν σου! Καὶ ἔγνων σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀλλ' ἦτο καιρὸς ὅτε ἐγὼ δὲν σὲ ἐγνώριζον! Οὐαὶ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, ὅτι δὲν σὲ ἐβλέπον! Οὐαὶ εἰς τὴν κωφότητά μου ἐκείνην, ὅτι δὲν σε ἤκουον! Καὶ ἐφώτισάς με, ὡ φῶς τοῦ κόσμου, καὶ εἶδόν σε καὶ ἠγάπησά σε! Διότι οὐδεὶς σὲ ἀγαπᾷ, εἰμὴ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ σὲ ἴδῃ! Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ σὲ ἴδῃ παρὰ μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠθέλε σὲ ἀγαπήσει. Ἀργὰ σὲ ἔγω ἀγαπήσει ὡ αἰώνιον κάλλος! Καὶ τώρα πρὸς σὲ ἐρχομαι ὡς ὁ ἄσωτος υἱός καὶ σοὶ προσπίπτω ὡς ὁ τελώνης, ὡ Θεὲ τοῦ ἐλέους καὶ Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν. Δέξαι με προσερχόμενον, καθὼς ἐδέξω ἐκείνους· καὶ μὴ με ὡς ἀνάξιον ὄντα ἀπορρίψῃς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου μηδὲ καταδικάσῃς με· ἀλλὰ δωρεὰν σῶσόν με. Καὶ παράσχου μοι κατὰ τὸ πλῆθος τῆς φιλανθρωπίας σου Κύριε, ἵνα, ἐν ὅσῳ μὲν θὰ συνυπάρχω μετὰ τοῦ φθαρτοῦ μου σώματος τούτου, σὲ ἀνυμνῇ ἡ καρδία μου, σὲ αἰνῇ ἡ γλῶσσα μου καὶ πάντα τὰ ὅσα μου ἀνακράζουν βοῶντα· «**Κύριε τίς ὅμοίός σοι ;**» μετὰ δὲ τὴν ἐμὴν ἀνάλυσιν, ἵνα θεωρῶ εἰς τὸν αἰῶνα τὴν δόξαν τῆς μεγαλωσύνης σου καὶ μεγαλύνω τὰ θαυμαστά ἄρχατα ἐλέη σου μετὰ τῶν ἁγίων σου!

Ὅτι σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, τῇ μιᾷ Θεότητι, τῇ μιᾷ βασιλείᾳ, τῇ μιᾷ δυνάμει· τῷ μόνῳ ὑπερανάρχῳ καὶ υπερουσίῳ καὶ παντοδυνάμῳ Δημιουργῷ τῶν ἀπάντων ἐν Τριάδι λατρευμένῳ Θεῷ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΥ

ΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

(Ἁγίου Δημητρίου Μητροπολίτου Ροστωβίας, ἣν ἔλεγε καθ' ἐκάστην μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλων πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον κατανυκτικῶν εὐχῶν).

α'.

Ὑπεραγία Θεοτόκε Παρθένε, σκέψε με καὶ διαφύλαττε τὸν δούλόν σου ἀπὸ παντὸς κακοῦ ψυχῆς τε καὶ σώματος καὶ ἀπὸ παντὸς ἐχθροῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου· χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, ὅτι Σωτὴρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν· χαῖρε καὶ εὐφραίνου Θεοτόκε Παρθένε καὶ πρόεσθαι ὑπὲρ τοῦ δούλου σου· Κυρία καὶ Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων καὶ Μήτηρ τῶν χριστιανῶν βοήθησόν μοι τῷ δούλῳ σου· ὦ Μαρία Παναμώμετ'· χαῖρε νύμφη ἀνύμφετ'· χαῖρε ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων καὶ ἡ παραμυθία τῶν λυπουμενῶν· χαῖρε ἡ τροφή τῶν πεινῶντων καὶ ὁ λιμὴν τῶν χεῖμαζομένων· χαῖρε τῶν ἁγίων ἁγιωτέρα καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· χαῖρε τοῦ Πατρὸς ἁγίασμα, τοῦ Υἱοῦ τὸ σκῆνωμα, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὸ ἐπισκίασμα· χαῖρε τοῦ πάντων βασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τὸ τερπνόν

παλάτιον· χαίρει ἡ Μήτηρ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἡ βακτηρία τῶν τυφλῶν· χαίρει τὸ καύχημα τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν προσκαλουμένων σε ὁ ἔτοιμος βοηθός.

β'.

Ἐπάκουσόν μου, γλυκυτάτη Δέσποινα, ὑπεραγία Θεοτόκε Θεοκόσμητε καὶ Θεοχαρίτωτε, Μητροδὲς Κόρη· Ἀνύμφευτε Νύμφη, Θεοτόκε Πανάχραντε ἡ Καθαρωτάτη ἀπὸ πάσαν καθαρὰν κτίσιν αἰσθητὴν καὶ νοεράν, τῶν Οὐρανῶν πλατυτέρα, τοῦ ἡλίου λαμπροτέρα, ἔλων τῶν κτισμάτων τιμιωτέρα· τῶν χερουβεὶμ ἀγνωτέρα, τῶν Σεραφίμ ἐνδοξοτέρα. Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων, Κυρία τοῦ κόσμου, Παντάνασσα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἐπάκουσόν μου καὶ πρόσδεξαι ὡς εὐσυμπάθητος τὴν κατὰ δύναμιν μικρὴν καὶ ταπεινὴν μου καὶ εὐσεβήσαντα ἡ ὑπὸ πάσης κτίσεως διὰ παντός προσκυνουμένην, ἀπειρώνδωρος ἡ ἀνὴρ ἀπέλευσα παρὰ Σοῦ. Πρόσδεξαι εὐμενῶς δουλικὴν ἱκεσίαν ἡ ὡς συγγενὴς τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γινώσκουσα καὶ φιλανθρώπως περὶ πάντων προνοοῦσα καὶ ἐπισκεπτομένη συμπαθεστατὴ. Ἐπάκουσόν μου γλυκυτάτη μου Δέσποινα, ἡ ἐλπίς μου καὶ παρηγορία μου, ἡ πρὸς Θεὸν ἀκατάσχευτος μεσιτεία μου· ἡ πάντων κυριεύουσα καὶ πανταχοῦ φθάνουσα καὶ πάντα δυναμένη καὶ τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ Μήτηρ, ἡ ὁποία ἔλους τοὺς ἐν ἀνάγκαις παρηγορεῖται ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ ἐλευθερώσεις καὶ ἀπὸ τῆς θλίψεως ἐλαφρύνεις. Κυρία μου γλυκυτάτη ἡ τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ τέξασα, τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἀπομάκρυνον ἀπ' ἐμοῦ τὴν πώρωσιν τῆς φιλαμαρτημονίας μου γνώμης καὶ δὸς εἰς τὴν ψυχὴν μου κατάνυξιν καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πηγὴν δακρύων καὶ πένθος· χαρὰν οἰον.

Ἀπάλλαξόν με Δέσποινα ὑπεραγία Θεοτόκε, τῶν σκανδάλων τοῦ πονηροῦ καὶ τῶν ἀφορήτων κοσμικῶν πειρασμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων περιέπεσον. Καὶ τὴν καρδίαν μου, μυρίαὶ λύπαις ἀεί, καὶ θλίψεσι, καὶ συμφοραῖς συνεχόμενῃν, παραμυθῆσαι, καὶ θεράπευσον, ἡ γλυκεῖα παραμυθία τοῦ Κόσμου, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων. Καὶ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον καὶ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐνοικιάζουσα, καὶ πάσης περιστάσεως καὶ ραθυμίας αὐτὴν ἀπαλάττουσα, τῷ πλουσίῳ ἔλεει σου καταγλύκανον.

Ἔως πότε Δέσποινά μου πανάγαθε, βῶθ καὶ ἐγκαταλιμπάνομαι· κράζω καὶ δὲν εἰσακούομαι· Ἀλλὰ δικαίως ἐγκαταλιμπάνομαι Θεομήτορ Πανάχραντε· διότι ἐκ τῆς πρὸς τὰ φαῦλα ροπῆς καὶ συνηθείας ἀπὸ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν διὰ παντός νικώμενος δούλος γίνομαι εἰς αὐτόν· στήσον λοιπὸν ταῖς πρεσβείαις σου, τὴν κατ' ἐμοῦ μανίαν τοῦ ἐχθροῦ, θραύσον τὴν δύναμιν σου τὰς ἐναντίας αὐτοῦ μηχανάς. Γαλήνην, καὶ εἰρήνην, καὶ φῶς, ἀπὸ ζάλης καὶ τρικυμίας, καὶ σκότους μοι μεταποίησον· πανταχοῦ μοι παροῦσα, καὶ πάντοτε φυλάττουσα καὶ ἅπαν μου διανόημα, καὶ λόγον, καὶ πρᾶξιν πρὸς σωτηρίαν ἰθύνουσα, ἔλόν με ἀγιάζουσα, καὶ φωτίζουσα, καὶ πάντα μου πρὸς ἀρετὴν ὁδηγοῦσα καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ πανάγιον θέλημα τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου, τηρεῖν, καὶ ποιεῖν προθύμως ἐνάγουσα καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτοῦ ζωηρῶν ἐντολῶν, ἐνισχύουσα τὴν ράθυμόν μου προαίρεσιν.

γ'.

Παναγία Δέσποινά μου Θεοτόκε, Σὲ καθικετεύω ἀποδώξον ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου, τὴν ἀκηδὴν τὴν λήθην, τὴν ἀργοίαν, τὴν ἀμέλειαν, καὶ πάντας τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, καὶ αἰσχροὺς, καὶ βλασφήμους· ἀποσβέσσον ἐκ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μου καρδίας, καὶ ἐκ τῆς μολυσμένης μου ψυχῆς, καὶ τοῦ ἐσκοτισμένου μου νοῦς· καὶ κατίσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησον καὶ βοήθησόν μοι, ὅτι ἀσθενὴς καὶ ταλαιπώρος εἰμι ἐγὼ καὶ ρυσαί με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ πρὸς λήθειαν καὶ πασῶν με ἐλευθέρωσον πράξεων, τῶν ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ.

δ'.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τοῦ κόσμου Κυρία· τὸ καύχημά μου, ἡ ἐλπίς μου, ἡ καταφυγή μου, ἡ προστασία μου, ἡ σκέπη, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλλιάμα μου· κυριευθέντα με ὑπὸ πολλῶν πταισμάτων, ἐλέησον καὶ δεῖξον τὰ ταχινὰ σου σπλάγχχνα εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ παμβέβηλον· ἡ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τεκοῦσα, φωτίσον τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας μου· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας κηρύσσουσα, ζωοποίησόν με τὸν τεθανατωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ φιλόανθρωπος τοῦ φιλανθρώπου, ἡ ἐλεήμων τοῦ ἐλεήμονος καὶ πανοικτίρμονος Θεοῦ Μήτηρ, δὸς κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν διαλογισμῶν μου. Καὶ δώρησάι μοι κατῶδυνον καὶ ἐπίπονον διάνοιαν ἐν τῇ παρούσῃ δοξολογίᾳ σου, καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας καὶ κατανύξεως εἰς τὸ ὕμνειν καὶ δοξάζειν τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ε'.

Παναγία Δέσποινά μου φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου· ὅτι εἰς τὰς παναχράντους χεῖράς σου παρατίθηναι τὸ πνεῦμά μου. Γενοῦ βοηθός καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου ἵνα εἰσέλθω καθαρὸς καὶ ἄγνός εἰς τὸν παράδεισον· μὴ ἀπορρίψης με Κυρία μου τὸν δούλόν σου, ἀλλὰ βοήθησόν μοι, καὶ δὸς μοι τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως· λύτρωσάι με παντός κινδύνου ἐπιβουλῆς, ἀνάγκης καὶ ἀσθενείας, καὶ δώρησάι μοι πρὸ τοῦ τέλους μετάνοιαν, ἵνα σωζόμενος τῇ μεσιτείᾳ καὶ βοηθείᾳ σου, ἐν μὲν τῇ παρόντι βίῳ, ἀπὸ παντός ἐχθροῦ ὁρατοῦ καὶ ἀοράτου, πορεύωμαι θεαρέτως ἐν τοῖς θελήμασι τοῦ ἀγαπητοῦ σου Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῆς αἰωνίου καὶ φοβερᾶς κολάσεως, προσκυνῶ, εὐχαριστῶ, καὶ δοξάζω τὸ πανάγιόν σου ὄνομα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ς'.

Ἀχραντε πανύμνητε Θεοτόκε, γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν εἰμαι ἄξιός ν' ἀτενίσω τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα, οὐδὲ εἰμαι ἱκανὸς νὰ ἰδῶ εἰς τὸ ὄψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ βάρους τῶν ἁμαρτιῶν μου κατακαμπτόμενος. Καὶ δίκαιον εἶναι ἐμὲ τὸν ἄσπικτον, ἐμὲ τὸν βέβηλον, τὸν ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἁμαρτήσαντα ν' ἀποστρέψῃς καὶ μισῇς ὡς ἀκάθαρτον, Σὺ ἡ καθαρωτάτη καὶ πάναγνος κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ

σώμα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐδείχθη Μήτηρ τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, τοῦ Κυρίου μου καὶ Θεοῦ μου ὁ ὁποῖος ἤλθε νὰ καλέσῃ οὐχὶ τοὺς δικαίους ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· ἰδοὺ με φόβον προσέρχομαί σοι καὶ ζητῶ νὰ λάβω συγχώρησιν διὰ σοῦ τῶν ἀπειρῶν μου ἁμαρτημάτων.

Μὴ λοιπὸν παρίδης με Δέσποινα Θεοτόκε, τὸν ἀμελῆ, τὸν ἀκάθαρτον, τὸν ἀνάξιον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ ἄξιον πάσης κολάσεως καὶ τιμωρίας ἀλλ' ὡς Μήτηρ ἐλέους ἐλέησόν με. Μίμησαι τὴν τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Σου καὶ εὐσπλαγγνίαν καὶ φιλανθρωπίαν καὶ ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ με ἱλαρὸν τὸ ὄμμα Σου καὶ δέξαι τὴν εὐτελεῖ καὶ ράθυμον ταύτην δέησιν καὶ ταύτην ἐνώπιον τοῦ Σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν προσάγαγε καὶ παράσχου μοι τὴν συγχώρησιν Πανάμωμε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, πάντων ὅσα ἀφρόνως ἐποίησα ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ ἀξιώσόν με διὰ τῶν εὐπροσδέκτων πρὸς τὸν Υἱόν σου δεήσεων μετὰ προθυμίας νὰ σπεύδω καὶ πρὸς τὰς μεσημβρινὰς καὶ νυκτερινὰς καὶ μεσονυκτίους καὶ ἑωθινὰς ἀκολουθίας.

ζ'.

Ναί, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπόση μου τοὺς ἐγκαρδίους στεναγμούς· μὴ παρίδης μου τοὺς ὀδυρμούς· μὴ παραβλέψῃς μου τὸν διάπυρον πρὸς σὲ πόθον· μὴ σβέσῃς μου τὴν πρὸς σὲ προσδοκίαν· μὴ ἀποβάλῃς τὴν οἰκτρὰν μου δέησιν· μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἵνα μὴ ὁ πονηρὸς ἐχθρὸς τῆς σῆς σκέπης καὶ ἀντιλήψεως ἔρημον καὶ γυμνὸν με εὐρών, εἰς τέλος ταπεινώσῃ καὶ καταπίῃ με.

Διὰ τοῦτο πρόφθασον καὶ ἀντιλαβοῦ μου, Πανάμωμε, τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ταπεινοῦ, καὶ λύτρωσαί με τῆς πικρᾶς τυραννίδος τοῦ Διαβόλου· ρυθμί με τῆς τῶν πονηρῶν Δαιμόνων ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς, καὶ ἀξιώσόν με ἀπροσκόπτως βιω-
σαι, καὶ τῆς οὐρανοῦ τυχεῖν βασιλείας· ἔχεις γὰρ τὸ δύνασθαι ὡς Μήτηρ οὕσα Θεοῦ· ὅπως ἀγῶ διὰ σοῦ, σωτηρίας ἐπιτυχῶν, μεγαλύνω διὰ παντὸς καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν βεβαίαν ἀντίληψιν. Ὅτι εὐλογημένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰ-
ωνων. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗ ΤΩ ΚΑΛΩ ΘΕΩ ΗΜΩΝ ΧΑΡΙΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Σημειώσεις. — Ζητοῦμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς φίλους ἀνα-
γνώστας διὰ τὰ ὑπάρχοντα ἐνιαχοῦ σφάλματα εἰς τε τὸ κείμενον τῆς ἀκολουθίας
καὶ λοιποῦ περιεχομένου τοῦ βιβλίου τούτου, τῶν ὁποίων τὴν διόρθωσιν ἐπαφίε-
μεν εἰς ἕκαστον τῶν δυναμένων.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῇ ἀρχῇ εἰς τὰ Μεγαλυνάρια τῶν Ἀγίων.

Εἰς τὸ α' ἀντὶ χαίροις τῆς ἡμῶν ποίμνης γράφε χαίροις τῆς ὑμῶν
[ποίμνης]

εἰς τὸ δ' ἀντὶ εὐθέως γράφε ἐνθέως
» » » τοῖς πιστεῖ ὑμῖν » πιστεῖ προσιοῦσι
» » » αματίων » ἱαμάτων

Εἰς τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων μετὰ τοὺς στίχους
ἀντὶ τοὺς ἀνυμνοῦντας ὑμᾶς γράφε ... τοῖς ἀνυμνοῦσιν ὑμᾶς
Εἰς τὸ β' Μεγαλυνάριον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
ἀντὶ ἔχοντας γράφε ἔχοντες
» προσφεύγοντας » προσφεύγοντες

Εἰς τὴν ὁδὴν
ἀντὶ τῇ σκέπῃ γράφε τῇ σκέπῃ
» ἱέσθαι » ἱλέωσον
σελὶς 8 α' στήλῃ ἀντὶ Θεοδώρου γράφε Θεοδώροις
» 12 β' » » κροθίνια » ἀκροθίνια
ἀντὶ καταναγάζοντες θαυμάσια » καταναγάζοντες θαύμασι
σελὶς 13 β' στήλῃ ἀντὶ τῆς φθορᾶς » ἐκ φθορᾶς
» α' » ταῖς ψυχᾶς » ταῖς ψυχαῖς
» 15 β' » » νηδύος » νηδύος
» » » ... τῷ θυτῷ » θυτῷ
» 16 » » ὁ Λόγος » ὁ Λόγος δὲ
» 16 α' » » τὸν ὀνομαστότερον » τὸν ὀνομαστότατον
» 17 β' » » παντευυχίαν » παντευυχίαν
» 19 α' » » ἕξφορος ἐνεδύσω » στέφορος ἀνεδήσω
» 20 α' » » μέχει ἀγγέλου » χειρὶ ἀγγέλου
» » » προσβλέψας » προσβλέψαι
» 21 β' » » εἰς τοὺς στίχους ἀντὶ »

τιμηθεῖς » τιμηθεῖς
» » » πάντας » πάντες
» 22 α' » » ἀντίθετον » ἀντίθεον
» » β' » » τῶν σὲ μεγάλως » τὸν σὲ μεγάλως
» » » δοξάσαντα » ἀντιδοξάσαντα
» 23 » » » δεσποτικῶς » Δεσποτικῶν
» » » ἐκτιμηθεῖς » ἐκτιμηθεῖς
» 24 α' » » θάνατον » θάνατον
» 25 » » » τοῖς πιστοῖς » τοῖς πιστοῖς
» 27 » » » θεὸς Κύριε » Θεὸς Κύριος
» » β' » » προφασίαν » προφασίαν
» 28 α' » » λυτρώσας » λυτρώσας
» 30 » » » πανεύφημοι » πανεύφημοι
σελὶς 30 β' στήλῃ ἀντὶ λεῖα γράφε Θεῖα
» 31 α' » » ἔσσετε » ἔστε
» » » ἀρδεύων » ἀρδεύειν
» » β' » » τοῖς ἐπικαλουμένοις » τοὺς ἐπικαλουμένους
» 22 α' » » ἡριστευκτότας » ἡριστευκτότας
» » » » εἰς Ἐκκλησίας » καὶ Ἐκκλησίας
» 33 » » » πίπτει » πίπτει
» » » » καὶ αἰρετικῶς » καὶ αἰρετικῶν

σελ.	»	α' στήλη ἀντὶ	μνήμην	γράψε	μνήμην
»	»	»	καταφεύγοντες	»	καταφεύγομεν
»	34 α'	»	προχέοντες	»	προχέοντας
»	» β'	»	ἐπαγγελλόμενοι	»	ἐπαγγαλλόμενοι
»	35 α'	»	καταιγίσας	»	καταυγάσας
»	» β'	»	πλουτοῦντες	»	πλουτοῦνγας
»	»	»	δυνασσεῖα	»	δυναστεία
»	»	»	ὠλέσασα	»	ὀλέσασα
»	36 β'	»	διὰ τῷ δόντι	»	διὸ τῷ δόντι
»	37 α'	»	στέφει	»	στέφει
»	» β'	»	στρατιῶται ἀσθενεῖς	»	στρατιῶται εὐσθενεῖς
»	38 β'	»	κράζωμεν	»	κράζωμέν Σοι
»	39 στίχ. 20	ἀντὶ	ἐκρατεῦοντο	γράψε	ἐγκρατεῦοντο
»	40 » 22	»	ἐτιμήθησαν ἅλλα	»	ἀτιμάσθησαν ἅλλα
»	» »	»	ἐτιμήθησαν	»	ἐτιμήθησαν
»	40 » 24	»	ὅτι χριστιανὸς	»	ὅτι ἦτο χριστιανὸς
»	41 » 31	»	ἀνωρίζων	»	γνώριζων
»	42 » 7	»	παρά	»	παρὰ
»	43 » 9	»	κατοικητήριον	»	κατοικητήριον
»	47 » 27	»	περὶ παιδικῆς	»	περιπατικῶς
»	51 » 29	»	καν ἔτος	»	κατ' ἔτος
»	52 » 16	»	ἐξήτησεν	»	ἐξήτησεν
»	» » 21	»	ἡμεῖθα	»	ἡμεῖθα
»	» » 25	»	τὸν βουλὴν	»	τὴν βουλὴν
σελὶς	53 στίχ. 6	ἀντὶ	παρὰ Σὺ	γράψε	παρὰ Σοι
»	» » 8	»	ζῶν	»	ζῆν
»	» » 11	»	ὁ ὁπίσθεν	»	ὁ ὀπίστος
»	» » 23	»	κατῇ	»	κατὰ
»	56 » 2	»	πόδους	»	πόδας
»	» » 8	»	καὶ	»	καί
»	» » 18	»	προσκυνήσῃ	»	προσκυνήσῃ
»	58 » 2	»	πλησιάζουεν	»	πλησιάζομεν
»	64 » 27	»	διὰ τὴν ἀνάγκη	»	διὰ τὰς ἀνάγκας
»	72 » 11	»	τὸν πατοῦμένην	»	τὴν πατοῦμένην
»	75 » 28	»	ἀνεωγμένον	»	ἀνεωγμένον
»	» » 29	»	ἐορταζόντων	»	ἐορταζόντων
»	» » 37	»	ἐπιστάλης	»	ἐπιστάτης

ΕΙΣ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ

Εἰς τὰ χωρία			
ἀντὶ	τοῦτον	πλοῦτον	γράψε
»	νομιζόντες		»
σελὶς	3 στίχ. 35	ἀντὶ	ἐγώριζον
»	6 » 39	»	ἐνδοτάτων
»	9 » 28	»	σκεπόμενος
»	13 » 23	»	σφραγισθὲν
»	19 » »	»	ὑπάρχει
»	22 » 26	»	ἐνοικιάζουσα

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

τῷ συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ ἀντὶ τῷ συντελεστῇ τῷ καλῷ Θεῷ